

ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 481 - ΣΑΒΒΑΤΟ, 29 ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ 2007

1 ΕΥΡΩ

Άρθρο του Δημήτρη Κουφοντίνα

Η γενιά μας έδωσε τη δική της απάντηση στο παλιό ζήτημα της βίας

23 Θέσεις για συζήτηση

ΣΕΛΙΔΑ 11

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΣΦΑΛΙΣΗ

Η ασφάλιση είναι στοιχειώδες δικαίωμα

Τα βασικά σημεία της νέας επίθεσης

ΠΑΣΟΚ: Αρωγός στην επίθεση

Καμιά εμπιστοσύνη στην πέμπτη φάλαγγα

ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΣΕΛΙΔΕΣ 8-9
ΑΡΘΡΟ ΣΕΛΙΔΑ 6

Ο Γ. Σουφλιάς ξαναχτυπά

Δάσος παραδίδεται στην τσιμεντοποίηση

ΣΕΛΙΔΑ 10

ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΤ. ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ

Κυρίαρχη ιδεολογία και μηχανισμοί διάδοσής της

ΣΕΛΙΔΑ 7

**Κανένας διάλογος
Καμιά υποχώρηση**

**ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ
ΑΠΟ ΤΩΡΑ**

ΤΟ ΕΠΙΤΕΙΟΛΟΓΙΟ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

29/9: Ναυτική ημέρα - ημέρα γλωσσών - Μπρουνέι: Ημέρα συντάγματος 29/9/1829: Ίδρυση Scotland Yard - πρώτοι ένστολοι αστυνομικοί (Λονδίνο) 29/9/1971: 16μηνη φυλάκιση στην Αμαλία Φλέμινγκ (αρωγή στην απόπειρα διαφυγής Παναγιούλη) 29/9/1943: Γέννηση Lech Walesa 30/9: Ημέρα μετάφρασης 30/9/1966: Παραπομπή σε δίκη (υπόθεση «Ασπίδα») των Παπανδρέου - Βαρδινολιάννη - Παπακωνσταντίνου - Χούτα και 28 αξιωματικών 1988: Ο Ανδρέας υποβάλλεται σε εγχείρηση ανοικτής καρδιάς (Χέρφιλντ) 30/9/1970: Φυλάκιση 13 - 20 μηνών στους υπεύθυνους εφημερίδας "Εθνος" για "απειθεία σε διαταγή στρατιωτικής αρχής και διασπορά ψευδών ειδήσεων" 1/10: Ημέρα μουσικής - γηραιών - κατά ηπατίτιδας C - Καμερούν: Ημέρα ένωσης (1961) - Νιγηρία: Ημέρα ανεξαρτησίας (1960, 1963) - Νότια Κορέα: Ημέρα αεροπορίας 1/10/1946: Τέλος δίκης Νυρεμβέργης 1/10/1986: Δολοφονία Μιχάλη Πρέκα (Καλογρέζα) 1/10/1873: Κυκλοφορία πρώτης καθημερινής εφημερίδας («Εφημερίς» - Κορομηλάς) 1/10/1975: Εμφάνιση Ε.Ο. Γραππο (Ισπανία) 1/10/1867: Εκδίδεται το «Κεφάλαιο» 1/10/1960: Ανακήρυξη ανεξαρτησίας Κύπρου 1/10/1988: Ο Γκορμπατσόφ τελευταίος πρόεδρος Σοβιετικής Ένωσης 1/10/1999: Πυρηνικό ατύχημα Τοκαϊμούρα (Ιαπωνία) 1/10/1994: Το πλοίο "La Guardia" απελευθερώνει πάνω από 400 τόνους πετρελαίου στον κόλπο της Ελευσίνας 2/10: Ημέρα κατοικίας - Γουινέα: Ημέρα ανεξαρτησίας (1958) 2/10/1867: Γέννηση Μαχάτμα Γκάντι 2/10/1972: Δημοψήφισμα Δανίας - Ναι στην ΕΟΚ 3/10: Μπαρμπάντος: Ημέρα ηνωμένων εθνών - Γερμανία: Ημέρα επανένωσης (1990) - Ιράκ: Ημέρα ανεξαρτησίας (1932) - Νότια Κορέα: Ημέρα Ίδρυσης (2333 π.Χ.) 3/10/1993: Θάνατος Κατερίνας Γώγου 3/10/1929: Ίδρυση Γιουγκοσλαβίας 3/10/1952: Πρώτη πυρηνική δοκιμή Αγγλίας (παράλια Αυστραλίας) 3/10/1974: Αρχή δίκης Watergate 3/10/1954: Γέννηση Ρετζέπ Ταγίπ Ερντογάν 3/10/1970: Εκρηξη βόμβας (ΠΑΚ) στον εθνικό κήπο - σύλληψη τριών μελών 3/10/1979: Εμπρηστικές βόμβες σε δύο αυτοκίνητα αμερικάνων σε Ν. Σμόρνη και Βριλήσσια 4/10: Ημέρα Ζώνων - Λεσότο: Ημέρα ανεξαρτησίας (1966) 4/10/1955: Θάνατος Αλέξανδρου Παπάγου 4/10/1957: Εκτόξευση πρώτου δορυφόρου σε τροχιά (Σπούτνικ Ι) 4/10/1974: Ίδρυση Νέας Δημοκρατίας 4/10/1938: Ίδρυση τροχαίας 5/10: Ημέρα εκπαιδευτικών - Αζόρες, Γουινέα-Μπισάου, Μαδέρα, Πορτογαλία: Ημέρα δημοκρατίας (1910) - Βουλγαρία: Ημέρα ανεξαρτησίας (1908) - Ινδονησία: Ημέρα στρατού - Λεσότο: Ημέρα αθλητισμού 5/10/1912: Η Ελλάδα κηρύσσει πόλεμο στην Τουρκία 5/10/1988: Δημοψήφισμα Χιλής - Όχι στον Πινοσέτ 5/10/1927: Σύλληψη Μποδοσάκη για συνεργασία σε βάρος του δημοσίου με Πάγκαλο 5/10/1947: Ίδρυση Κόμινηφορμ 5/10/1972: Καταδίκη τεσσάρων μελών "Κινήματος 20ης Οκτώβρη".

● Επειδή οι Πασόκοι των διάφορων «πόλων» δηλώνουν ότι αισθάνονται βαρύνοντο χρέος προς την κοινωνία ●●● Κι επειδή και μεις μέλη της κοινωνίας είμαστε ●●● Λέμε να τους απαλλάξουμε από το δικό μας βάρος ●●● Όχι ρε, δε θέλουμε να μας υπηρετήσετε ●●● Βρείτε επιτέλους καμιά καλύτερη παπαριά να λέτε ●●● Αυτά τα περί χρέους προς την κοινωνία και διάθεσης να υπηρετήσετε το λαό και τον τόπο μυρίζουν μούχλα ●●● Ξέρετε ποια είναι η μεγαλύτερη ξεφτίλα του ΠΑΣΟΚ; ●●● Το ότι από το φιλικό του Τύπο αναμένεται με αγωνία η τοποθέτηση της Φώφης για τον επόμενο πρόεδρο ●●● Δεν χρειάζεται να εξηγήσουμε γιατί ΑΥΤΟ είναι η ξεφτίλα ●●● Δηλαδή, ο Γιωργάκης θα κάνει σε 50 μέρες ό,τι δεν έκανε σε 3,5 χρόνια ●●● Έχουν πλάκα αυτοί οι Πασόκοι ●●● Κάποιοι που βιάζονται παρακαλώ να δώσουν βάση στο ερώτημα που ακολουθεί ●●● Θα πάει ο Λαλιώτης κόντρα στη δέληση του Λα-

μπράκη; ●●● Θυμηθείτε λίγο το 1996, παιδιά ●●● Γιατί ο Γιωργάκης κώλωσε και δεν κατονόμασε τα κέντρα που δέλουν να ελέγξουν το ΠΑΣΟΚ; ●●● Μεγαλύτερη σημασία από την απάντηση στο προηγούμενο ερώτημα έχουν τα ονόματα αυτών που το υπέβαλαν, κατά τη συνεδρίαση του Πολιτικού Συμβουλίου ●●● Πέτρος Ευθυμίου και Σιλβάνο Ράπη ●●● «Εως πρότινος» στελέχη του συγκροτήματος Λαμπράκη ●●● Γιατί ο Καραμανλής δεν συγχώρεσε το υπουργείο Απασχόλησης και Κοινωνικής Προστασίας στο Οικονο-

μίας και Οικονομικών; ●●● Αφού για το Ασφαλιστικό ο Αλογοσκούφης μιλά και όχι ο Μαγγίνας ●●● Σαν πολλοί «προσωπικοί λόγοι» δεν μαζεύτηκαν την επαύριο των εκλογών στο κυβερνητικό στρατόπεδο; ●●● Τα παλιόπαιδα τ' άτιθασα των δομημένων ομολόγων μπαίνουν στη μπάντα ●●● Μην ανησυχείτε, όμως, οι ικανοί άνθρωποι δεν πάνε χαμένοι ●●● Και ο Κουρής και ο Τσουπιδής από την «αγορά» προέρχονται κι εκεί θα επιστρέψουν ●●● Η στήλη, πάντως, επιμένει ●●● (Και) το νέο αρχηγό του ΠΑΣΟΚ θα τον βγάλουν οι «ντα-

βατζήδες» ●●● Μπορεί να «ταινάνε» πάρα πολλοί Πασόκοι με τη φούρια του Βενιζέλου, αλλά οι «νταβατζήδες» ξέρουν τον τρόπο να τους φέρουν στον ίδιο δρόμο ●●● Αλλωστε, ποιο είναι το μεγάλο ιδεολογικό όραμα ενός Πασόκου; ●●● Να ξαναβρεθεί κοντά στο κουβέλι με το μέλι ●●● Να μπορέσει να ξαναχώσει τη δαχτυλάρα του σ' αυτό το ευγενές προϊόν ●●● Με τους «νταβατζήδες» της παράταξης απέναντι, μπορεί να κάνει πράξη το όραμά του; ●●● Καμιά φορά, βέβαια, η ζωή -σε περιόδους κρίσης- τα φέρνει αλλιώς ●●● Αν δεν το καταλάβατε, μ' αυτό το τελευταίο κρατάμε την πισινή μας ●●● Γιατί έχουν δει πολλά τα ματάκια μας στην αστική πολιτική ●●● Μετά τον Ακη μίλησε και η Φώφη! ●●● Τόσα χρόνια το λέω -είπε- χρειάζομαστε στροφή προς τ' αριστερά ●●● Ευτυχώς που παίρνουμε φάρμακα για την τριχόπτωση ●●● Ανοιξαν τα «πολιτιστικά κέντρα», χάσαμε τον Τζουμάκα ●

◆ Αγαπητέ της στήλης ο Μάκαρος ο Γιακουμάτος, θα μας λείψει τώρα που τέθηκε εκτός κυβέρνησης (τον έφαγε η ζήλια και το κακό το μάτι). Κρατάμε, λοιπόν, ως κόρη οφθαλμού την τελευταία του ατάκα, καθώς παρέδιδε το υφυπουργείο: «Προσπάθησα και προσπάθησα ολοι και καταφέραμε σε αντίξοες συνθήκες, να φέρουμε την ανεργία στο 7,7%. Σήμερα φεύγω με ψηλά το κεφάλι ότι κατάφερα να κάνω αυτά που πραγματικά πίστευα». Μια μέρα πριν, η ΕΣΥΕ είχε ανακοινώσει (σχετικώς ετεροχρονισμένα, ένεκα οι προεκλογικές ανάγκες της κυβέρνησης), ότι τον Ιούνιο η ανεργία ήταν στο 8,2%. Ο ατελείωτος Μάκαρος, όμως, είχε μείνει στο προεκλογικό νούμερο.

◆ Υπουργοί, βουλευτές και τοπικοί «άρχοντες» κάθονταν σουζα και άκουγαν τον Ανθιμο να τους κάνει κήρυγμα περί «Μακεδονικού». Να τους παραδίδει μαθήματα ιστορίας και εξωτερικής πολιτικής. Ούτε ένας τους δεν είχε την αξιοπρέπεια ν' αποχωρήσει. Οσο

για τον ρασοφόρο πολιτικό, κάποιος θα 'πρεπε να του πει πως ούτε ο Στάλιν ούτε ο Τίτο είχαν καμιά σχέση με τη διαμόρφωση των συνόρων στα Βαλκάνια και το διαμελισμό της Μακεδονίας μεταξύ Ελλάδας, Σερβίας και Βουλγαρίας. Τα σύνορα αυτά διαμορφώθηκαν το 1913 (τέλος Βαλκανικών Πολέμων - συνθήκη Βουκουρεστίου), εποχή κατά την οποία ο μεν Τίτο ήταν πιστοικός, ο δε Στάλιν ζούσε μεταξύ παρανομίας, εξορίας και φυλακής. Η ιστορική αλήθεια, όμως, ακόμα και για τόσο εξόφθαλμα περιστατικά, αποτελεί φιλά γραμματα για τους σύγχρονους Ρασπούτιν. Σημασία γι' αυτούς έχει να κάνουν αντικομ-

μουνισμό ακόμα και με φέματα. ◆ Γνωστός σε λίγους ως βουλευτής για τους... μαργαρίτες του ο Μαργαρίτης Τζίμας, θα γίνει τώρα πανελληνίως γνωστός για τον ίδιο λόγο (υπουργός γαρ). Δεν πρόλαβε να βγει σε ραδιόφωνο πανεθνικής εμβέλειας και το πέταξε: Τι καθόμαστε και συζητάμε αν θα δουλεύουμε μέχρι τα 67 ή τα 70. Σημασία έχει να μάλιστα καλά και να μπορούμε να δουλεύουμε. Τ' άκουσαν στο Μαξίμου κι έδωσαν εντολή να φορέσει φίμωτρο. ◆ Ευτυχώς η δεσποινίς Αγγελολπούλου (του Θεόδωρου, όχι του Θεόδωρου) δεν πήρε κα-

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΙΕΣΤΗΡΙΟΥ

νένα βραβείο στο φεστιβάλ ταινιών μικρού μήκους της Δράμας. Προφανώς, η κριτική επιτροπή δεν

υποχώρησε στην τεράστια διαφημιστική πίεση που (ελέω μπαμπά) προηγήθηκε. ◆ «Γιατί σε μένα Θεέ μου κι όχι σε κάποιον άλλον!» Ένας απλός χριστιανός πολύ δύσκολα θα το 'λεγε αυτό. Θα σταματούσε στο «γιατί σε μένα». Το εκστόμισε, όμως, ο... αρχιχριστιανός της Ελλάδας. Και σίγουρα είχε πολλούς στο μυαλό του, που θα ήθελε να χτυπήσει ο καρκίνος αντί γι' αυτόν. Πολλούς που ξέρεi ότι χαίρονται για την περιπέτειά του...

Η ΠΑΠΑΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Απαντώ κατ' ανάγκην επιγραμματικά. Οι βασικές αιτίες είναι δύο. Πρώτον, η προφανής αδυναμία να κατανοηθούν οι τάσεις και οι συσχετισμοί που είχαν διαμορφωθεί στην κοινωνία και οι οποίοι αποτυπώνονταν διαρκώς στις δημοσκοπήσεις. Αντί όμως να διαβάζουμε τις έρευνες, τις καταγγέλλουμε ως πλαστές ή σκόπιμες. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα να ακυρωθούν τα ανταντακλαστικά του ΠΑΣΟΚ. Δεύτερον, η πρωθυπουργοκεντρική λειτουργία του πολιτικού συστήματος που εστιάζει το ενδιαφέρον των πολιτών στη σύγκριση των αρχηγών των δύο μεγάλων κομμάτων εξουσίας. Το μείζον όμως αίτιο είναι η αδυναμία μας να υπερβούμε την κρίση πολιτικής υποαυτοπροσώπησης της κοινωνίας κατά το μέτρο που μας αφορά, καθώς συχνά παλινδρομούσαμε μεταξύ μεταμοντέρνας ασάφειας και παλααιοκομματικής δημαγωγίας. Ευάγγελος Βενιζέλος

ΕΙΠΑΝ... ΕΓΡΑΨΑΝ... ΕΙΠΑΝ...

Η αύξηση των ορίων συνταξιοδότησης, η σχετική μείωση του ύψους των συντάξεων και η αύξηση των εισφορών είναι εξελίξεις που δεν πρέπει να ξαφνιάσουν κανέναν.

Αγγελιοφόρος

Ο πρόεδρος της επιτροπής Νίκος Αναλυτής επιβεβαίωσε ότι οι οριστικές προτάσεις του προς την κυβέρνηση θα προβλέπουν πλήρη αντιστοιχία εισφορών-παροχών, κάτι που σημαίνει ότι η σύμβαση του ΙΚΑ θα υπολογίζεται με βάση το μεγαλύτερο μέρος του ερ-

γασιακού βίου και όχι τα πέντε καλύτερα χρόνια της τελευταίας δεκαετίας, όπως ισχύει σήμερα. Εάν υιοθετηθεί η πρόταση αυτή, θα επέλθει μείωση των συντάξεων από 22% έως και 40% για τους νέους συνταξιούχους. Για παράδειγμα, ένας εργαζόμενος με μισθό 1.200 ευρώ, με το ισχύον σύστημα θα πάρει σύνταξη 840 ευρώ, ενώ εάν περάσουν οι προτάσεις για το ασφαλιστικό, η σύνταξη θα μειωθεί στα 660 ευρώ. Ανατροπή στο ασφαλιστικό σύστημα θα επιφέρει και η κατάργηση της 35ετίας

και καθιέρωση 40 χρόνων δουλειάς για πλήρη σύνταξη στον ιδιωτικό τομέα, αλλά και η κατάργηση των πρώτων συνταξιοδοτήσεων των γυναικών σε Δημόσιο, ΔΕΚΟ και τράπεζες, που προτείνει επίσης ο κ. Αναλυτής.

Mega

Οι υπουργοί ξέχασαν το «σεμνά και ταπεινά» και λύγισαν μπροστά στην προσφορά ενός πανάκριβου ρολογιού. Οι επιχειρηματίες που το πρόσφεραν ήταν στην πραγματικότητα ρεπόρτερ του «ΘΕΜΑτος». Οι διάλογοι με τις γραμματείς, τα στελέχη, τους διευθυντές των γραφείων τους, ακό-

μα και με τους συγγενείς των υπουργών ήταν εντυπωσιακοί και οι οδηγίες πληρέστερες. Πώς να το στείλουμε για να μην εκθώσουμε τον υπουργό, ποιο είναι το πρόσωπο εμπιστοσύνης που θα το παραλάβει, πού και πότε πρέπει να φτάσει το πανάκριβο δέμα. Για χάρη ενός Rolex τα στελέχη των υπουργών, άμογα δασκαλεμένα, δεν δίστασαν να μας δώσουν τις διευθύνσεις των σπιτιών τους και τα κινητά τους τηλέφωνα, ενώ επέμεναν να μας γράψουν στη λίστα VIPs φίλων και δεν σταμάτησαν να μας μεταφέρουν τις θερμές ευχαριστίες των αφεντικών τους.

Πρώτο Θέμα
Μια σοβαρή κυβέρνηση που σέβεται τους θεσμούς, τι κάνει; Στη μέση της χρονιάς αποσύρει ένα βιβλίο; Όχι. Αναθέτει στους αρμόδιους οργανισμούς, στη συγκεκριμένη περίπτωση στο παιδαγωγικό Ινστιτούτο και στην Ακαδημία Αθηνών, όχι βεβαίως ως άμεσα αρμόδια ελεγκτική αρχή των σχολικών βιβλίων, αλλά για το κύρος που διαθέτει, να το ελέγξουν και να κάνουν τις παρατηρήσεις τους. Αυτό έγινε. Και οι παρατηρήσεις υιοθετήθηκαν όλες.
Κ. Καραμανλής στην ΔΕΘ

■ Πρόστιμα-φερετζές

Υπό άλλες συνθήκες, ο ξεσηκωμός των κατοίκων δυο χωριών της Πτολεμαΐδας (Ποντοκόμη και Μαυροδέντρι), που πνίγηκαν από την αιθαλομίχλη των εργοστασίων της ΔΕΗ (η ατμόσφαιρα γίνεται ασφυκτική κάθε φορά που επανεκκινούν μονάδες που είχαν τεθεί off για συντήρηση), θα περνούσε στο ντούκου. Δεν ήταν, άλλωστε, η πρώτη φορά που παρατηρήθηκε τέτοιο φαινόμενο. Ο κόσμος που κατοικεί γύρω από τα εργοστάσια της ΔΕΗ αντιμετωπίζει συνεχώς αυτό το πρόβλημα, αφού η ΔΕΗ δεν κάνει τις απαραίτητες επενδύσεις για την τοποθέτηση αντιρρυπαντικών φίλτρων και μονάδων αποθέρωσης, που είναι υποχρεωτικό να έχουν τα εργοστάσιά τους.

Στις σημερινές συνθήκες, όμως, μετά τη φιλολογία που έχει αναπτυχθεί για τη δημιουργία χωριστού υπουργείου Περιβάλλοντος (λες και το πρόβλημα είναι διοικητικό και όχι πολιτικό), ο Σουφλιάς βρήκε την ευκαιρία να κάνει μια επίδειξη περιβαλλοντικής ευαισθησίας, ανακοινώνοντας την επιβολή προστίμων ύψους 1 εκατ. ευρώ στη ΔΕΗ.

Το πρόβλημα, βέβαια, δεν είναι η επιβολή κάποιων προστίμων, που το πιο πιθανό είναι ότι δεν θα πληρωθούν ποτέ (βλέπε και το έγκλημα με τη βύθιση του Sea Diamond, που ακόμα καταστρέφει το Αιγαίο), αλλά η επίλυση του προβλήματος. Ελέγχους του 2006 αφορούν τα πρόστιμα που επέβαλε ο Σουφλιάς. Η κατάσταση, όμως, εξακολουθεί να παραμένει η ίδια ένα χρόνο μετά. Και η ΔΕΗ απάντησε με θράσος, ότι η ανάπτυξη της αντιρρυπαντικής τεχνολογίας έχει ορίζοντα το 2008 (!), ενώ τον μη περιορισμό της ρύπανσης τον απέδωσε στην αδυναμία περιορισμού της λειτουργίας ή και πλήρους απόσυρσης μονάδων παλιάς τεχνολογίας, λόγω της αυξημένης ζήτησης σε ηλεκτρική ενέργεια και της καθυστέρησης της λειτουργίας μονάδων ανεξάρτητων παραγωγών, που έχουν ήδη πάρει άδεια από το 2001!

ΥΓ: Ο Γ. Σουφλιάς έχει τη φιλοδοξία να γίνει πρόεδρος της Δημοκρατίας. Αισθάνεται ότι τον πολεμούν δυο συγκροτήματα, με τα οποία έχει πολύ καλές σχέσεις ο Ν. Κωνσταντόπουλος, ο οποίος επίσης θέλει να γίνει πρόεδρος της Δημοκρατίας (αυτό πια το ξέρουν και οι πέτρες). Το συγκρότημα Τεγόπουλου και το συγκρότημα Αλαφούζου. Αυτή του η αίσθηση δεν είναι λαθεμένη, όμως τι σχέση έχουν αυτά τα παιχνίδια με την στοιχειώδη προστασία του περιβάλλοντος και της υγείας των κατοίκων στις πιο φορτωμένες με ρύπους περιοχές;

Πόλεμος-αστραπή από την κυβέρνηση

Κανένα πολιτικό ενδιαφέρον δεν παρουσιάζει η διαδικασία ψήφου εμπιστοσύνης προς την κυβέρνηση, που ξεκίνησε χτες το πρωί και θα κορυφωθεί αύριο τα μεσάνυχτα με την ψηφοφορία. Παραπολιτικά μπορεί να βγουν πολλά, η πολιτική ουσία, όμως, θα μείνει έξω, όπως μένει πάντοτε σ' αυτές τις διαδικασίες.

Όταν μιλάμε για πολιτική μιας κυβέρνησης, αναφερόμαστε πρωτίστως στην οικονομική πολιτική. Αυτή καθορίζει τα πάντα. Τι ανάγκη έχουμε, λοιπόν, να διερευνήσουμε το βασικό περιεχόμενο της οικονομικής πολιτικής της νέας κυβέρνησης Καραμανλή, όταν αυτή είναι συνέχεια της προηγούμενης; Εκεί που έχει σημασία είναι να εντοπίσουμε τα σημεία αιχμής της περιόδου που ακολουθεί. Αυτά καθορίζονται από

δυο παράγοντες: από τη γενική κατεύθυνση του συστήματος και από τον πολιτικό κύκλο. Τις ανάγκες του συστήματος τις περιέγραψε με το γνωστό του τρόπο ο... σοσιαλιστής διοικητής της Τράπεζας της Ελλάδας Ν. Γκαργκάνας, μετά τη συνάντησή του με τον Αλογοσκούφη την περασμένη Τρίτη: Υπάρχει κίνδυνος πληθωριστικών πιέσεων. Αυτό στη γλώσσα των τραπεζιτών σημαίνει: συνέχιση της πολιτικής καθήλωσης των μισθών και της σκληρής δημοσιονομικής πολιτικής. Ο πολιτικός κύκλος είναι γνωστός: ευρωεκλογές αρχές καλοκαιριού του 2009 και εκλογή προέδρου της Δημοκρατίας το 2010, που μπορεί να οδηγήσει σε βουλευτικές εκλογές.

Αρα, η κυβέρνηση πρέπει να τρέξει και να κλείσει τα μεγάλα μέτωπα στη

διάρκεια του πρώτου χρόνου της θητείας της, άντε του πρώτου ενάμιση χρόνου. Ποια είναι τα μέτωπα αυτά; Τα σκιαγράφησε ο Αλογοσκούφης σε άρθρο του στο «Βήμα» της προηγούμενης Κυριακής:

– «Η δεύτερη φάση της δημοσιονομικής εξυγίανσης για την επίτευξη ισοσκελισμένων προϋπολογισμών ως το 2010». Πάμε, λοιπόν, σε ακόμα πιο σκληρή φορολογία (η αύξηση του ΦΠΑ πρέπει να θεωρείται σίγουρη) και σε παραπέρα περικοπές κοινωνικών δαπανών, οι οποίες βέβαια θα φορτωθούν στις πλάτες των «χρηστών», δηλαδή του λαού.

– «Η μεταρρύθμιση του ασφαλιστικού συστήματος, έπειτα από έναν ευρύ κοινωνικό και πολιτικό διάλογο που ξεκινά άμεσα». Γι' αυτό το τεράστιο ζήτημα

γράφουμε αναλυτικά στις σελίδες 8-9.

– «Τα όρια της κρατικοκεντρικής ανάπτυξης, η οποία ακολουθήθηκε την τελευταία 25ετία, εξαντλήθηκαν. Το παλαιό πρότυπο ανάπτυξης είχε οδηγήσει σε αδιέξοδα. Το νέο πρότυπο έχει ήδη οδηγήσει σε θετικά αποτελέσματα. Οι πολίτες με την ψήφο τους επιβράβευσαν την πολιτική των μεταρρυθμίσεων και ζήτησαν τη συνέχιση και τη διεύρυνσή της». Μ' άλλα λόγια, ιδιωτικοποιήσεις παντού κι όποιος αντέξει.

Η κυβέρνηση είναι πανέτοιμη να εξαπολύσει έναν πόλεμο-αστραπή (μεταφέροντας στο πεδίο της πολιτικής την τακτική του «μπλιτς κρικ») των ναζι, με στόχο να αιφνιδιάσει σε πολλά μέτωπα ταυτόχρονα και να σαρώσει δικαιώματα και κατακτήσεις. Ζητούμενο είναι η ταξική αντίσταση.

Φαβορί και αυτοάιντερ

«**Χ**άσαμε με συντριπτική ήττα που έχει στρατηγικά χαρακτηριστικά, χωρίς να φταίει για αυτό ούτε το δηλωμένο επισήμως ιδεολογικό μας στίγμα ούτε το κείμενο του προγράμματός μας». Στην αποστολή αυτή του Ε. Βενιζέλου (από συνέντευξή του στο «Βήμα» της προηγούμενης Κυριακής) συμπυκνώνεται όλη η ουσία της διαμάχης που διεξάγεται από το βράδυ της 16ης Σεπτεμβρίου στο ΠΑΣΟΚ. Αφού δεν φταίει ούτε το ιδεολογικό στίγμα ούτε το πρόγραμμα, τι φταίει για την ήττα; Ο Γιωργάκης. Το πρόσωπο του αρχηγού, δηλαδή. Εκλέξτε εμένα, γιατί μπορώ να κερδίσω τον Καραμανλή, είναι το μήνυμα που στέλνει στους Πασόκους ο Βενιζέλος. Πόσο πιο καθαρά να το πει απ' όσο το είπε σε μια άλλη αποστολή της ίδιας συνέντευξης; «Δεν ιδρύω κόμμα. Διεκδικώ τη θέση του προέδρου του Πασόκ στο όνομα των ιδεών, των πεποιθήσεων, των αξιών και των προγραμματικών προτάσεων του Πασόκ όπως αυτές διαμορφώθηκαν και βεβαίως θα διαμορφώνονται ανάλογα με την εξέλιξη των πραγμάτων».

Και τι θα πει «μπορώ να κερδίσω τον Καραμανλή»; Εδώ πια φεύγουμε από το πεδίο της πολιτικής και πάμε στο πεδίο του θεάματος. «Τα λέω» (ενώ ο Γιωργάκης όχι), άρα μπορώ ν' αλλάξω την εικόνα και σε συνδυασμό με την αναπόφευκτη φθορά που θα έχει η κυβέρνηση τη νέα τετραετία, μπορώ να κερδίσω για λογαριασμό όλων σας. Ενώ με τον Γιωργάκη ρισκάρουμε ο Καραμανλής να μας ξανακερδίσει. Τόσο απλά είναι τα πράγματα και σ' αυτή τη σημειολογία παίζουν και τα ΜΜΕ που αβαντάρουν τον Βενιζέλο.

Τα σημειώνουμε αυτά, γιατί κάποιος άλλος Πασόκος, είτε υποστηρικτές του Γιωργάκη εί-

τε τριτοπολιτικοί, τεταρτοπολιτικοί, πεμπτοπολιτικοί και δε συμμαχούμενοι, επιμένουν να προσπαθούν να μας παραμυθιάσουν πως τάχα θα επιδοθούν σε σοβαρή και βαθιά ιδεολογική και πολιτική συζήτηση, θα κατασταλάξουν κι ύστερα θα επιλέξουν το νέο αρχηγό. Από την άποψη αυτή, ο Βενιζέλος, με τη φούρια του και με το (κατά Λαζόπουλο) «μάτι που πούμα» να γυαλίζει, είναι πιο ειλικρινής απ' όλους αυτούς που αρδιάζουν του κόσμου τις παπαριές, ενώ στην ουσία δεν κάνουν τίποτ' άλλο από το να προσπαθούν να πλασάρουν τον εαυτό τους σε καλύτερη θέση στο νέο σύστημα εξουσίας

βούλιο (ότι αυτός θα είναι ο πρόεδρος της ΚΟ μέχρι την εκλογή νέου αρχηγού). Πήγε να αιφνιδιάσει και στο τέλος αιφνιδιάσε μόνο τον εαυτό του και τους τρεις τέσσερις «Ηρακλείς του στέμματος» που έχει γύρω του. Το αποτέλεσμα ήταν να προκαλέσει γενική αντίδραση και να αναγκαστεί να βάλει την ουρά στα σκέλια. Εκεί φάνηκαν και οι ήδη διαμορφωμένες τάσεις. Βενιζέλος, Σημίτης και Χρυσόχοιδης συζητούσαν φανερά για το τι θα κάνουν! Άλλοι που το παίζουν ουδέτεροι έκραξαν φωναχτά τον Γιωργάκη. Αρα, τουλάχιστον σ' αυτό το επίπεδο, το παιχνίδι γι' αυτόν είναι χαμένο. Το στελεχικό δυναμικό

και να παραβιαστούν την κατάλληλη στιγμή.

Άλλο ερώτημα που προβάλλεται εναντίον: θα υπάρξει άλλη ή άλλες υποψηφιότητες; Σιγά το δράμα. Μπορεί να υπάρξουν, μπορεί όχι. Σε κάθε περίπτωση, οι υποψήφιοι έχουν πλασάρει ήδη τα ονόματά τους ξέροντας ότι έχουν ελά-

χιστες ελπίδες σ' αυτή τη φάση. Εχουν, όμως, ελπίδες για το μέλλον. Διότι το πέρασμα στη φάση των αναλώσιμων πρωθυπουργών είναι οριστικό. Όταν χάσει εκλογές ο Βενιζέλος θα πρέπει μόνος του να πάρει τον πούλο, όπως απαιτεί τώρα από τον Γιωργάκη. Αρα, κάποιοι πίνουν σειρά από τώρα.

Στην πυρά ο Ζορμπάς

Μετά τις εκλογές, οι υποθέσεις ταχτοποιούνται η μία μετά την άλλη. Ο Δούκας άλλαξε υπουργείο, ο Κουρής πήρε τον πούλο για... προσωπικούς λόγους, καιρός να μπει στη θέση του και ο Ζορμπάς. 4 Σεπτεμβρίου είναι η ημερομηνία που φέρει η 18σέλιδη εγκύκλιος Σανιδά για το πρόβλημα που προέκυψε, 24 δόθηκε στη δημοσιότητα. Όπως όλοι θυμόμαστε, ο Σανιδάς είχε καλέσει τους δημοσιογράφους για να τους δώσει την εγκυκλίό του, λίγες μέρες πριν τις εκλογές, όμως τους έστρεψε στο ραντεβού, διαμηνύοντάς τους, ότι θα μιλήσει μετά τις εκλογές, για να μη θεωρηθεί η άποψή του ως παρέμβαση.

Φυσικά, η άρνηση αυτή δεν ήταν πρωτοβουλία του εισαγγελέα του Αρείου Πάγου. Είχε σκεφτεί καλά το ζήτημα, όταν κάλεσε τους δημοσιογράφους για ενημέρωση. Απλά, ήρθε η «γραμμή από πάνω» και αναγκάστηκε να κρυφτεί. Το Μαξίμου, που προφανώς ρωτήθηκε από τον Παπαληγοπούρα, τους είπε να μη σκαλίσουν καθόλου το θέμα των ομολόγων, δεδομένου ότι η κόντρα Ζορμπά-Κολιοκώστας είχε εξαφανιστεί από τις φωνικές πυρκαγιές. Με το που τελειώσαν οι εκλογές και κέρδισε η ΝΔ, ήρθε η ώρα να ξεκαθαρίσει η κυβέρνηση τους λογαριασμούς της με τον «προδότη» Ζορμπά, επιστρατεύοντας και τον εισαγγελέα του Αρείου Πάγου (αυτή τον έχει διορίσει στο πόστο του), ο οποίος απεφάνθη, ότι ο Κολιοκώστας «ενήργησε κατά πάντα συννόμως», ενώ οι ενέργειες του Ζορμπά «είναι πολλαπλώς μη συννόμες».

Δεν περιμέναμε τίποτα διαφορετικό από τον Γ. Σανιδά. Εχει, άλλωστε, δώσει και άλλα λαμπρά δείγματα γραφής. Αλλά δεν έχουμε και καμιά διάθεση να πάρουμε το μέρος του Γ. Ζορμπά, που κινήθηκε από προσωπικά κίνητρα και στο κάτω-κάτω στο πόρισμά του περιελάβε απλώς καταθέσεις. Αν ο Ζορμπάς έχει βρει κάτι συγκεκριμένο για το σκάνδαλο του ΤΣΠΕΑΘ, περιμένουμε να το δούμε στο νέο πόρισμά του. Η κυβέρνηση, πάντως, ήδη τον έχει προγράψει και αναζητά τρόπους να τον ξεφορτωθεί. Για να θάψει στη συνέχεια το σκάνδαλο των ομολόγων μέσα στις δικαστικές διαδικασίες που θα ακολουθήσουν. Ας μην αποκλείσουμε, πάντως, την πιθανότητα ο πληγωμένος Ζορμπάς να μας προσφέρει κάποιο υλικό ακόμα.

✓ Όταν ερωτάται ο Βενιζέλος ποιες είναι οι πολιτικές διαφορές του με τον Γιωργάκη φέρνει, με τη συνήθη πολιτική κουτοπονηριά, ως παράδειγμα το άρθρο 16. Ποια ήταν, όμως, η διαφωνία του Βενιζέλου στο άρθρο 16; Καμιά διαφωνία επί της ουσίας, αλλά μόνο στο χειρισμό. Πρότεινε και αυτός την κατάργηση του άρθρου 16, αλλά να μην ψηφίσει το ΠΑΣΟΚ μαζί με τη ΝΔ στην προ-αναθεωρητική Βουλή, για να μην έχει λυμένα τα χέρια της η ΝΔ έτσι και κερδίσει τις εκλογές. Ψηφίζουμε τώρα χωριστά –έλεγε η πρότασή του– έτσι ώστε στην επόμενη, αναθεωρητική Βουλή, να χρειάζονται οπωσδήποτε οι ψήφοι μας και η ΝΔ να συνδιαμορφώσει υποχρεωτικά μαζί μας το νέο άρθρο 16. Αλλωστε, η πρόταση του ΠΑΣΟΚ για την αναθεώρηση του Συντάγματος ψηφίστηκε ομόφωνα από όλα τα μέλη της κοινοβουλευτικής του ομάδας, πρόσφατα δε ο Βενιζέλος καμάρωνε: «Είμαι συμπτωματικά ο συντάκτης της ιδεολογικής διακήρυξης που εγκρίθηκε ομόφωνα από το συνέδριο του 2005 και ο εισηγητής των προωθημένων θέσεων του Πασόκ για το άρθρο 16» (συνέντευξη στο «Βήμα», 23.9.07).

που αναγκαστικά θα εγκαθιδρυθεί στο ΠΑΣΟΚ (όποιος κι αν κερδίσει).

Αν ψάχνετε για απτή απόδειξη όλων των παραπάνω, θυμηθείτε το επεισόδιο που έγινε το πρωί της προηγούμενης Τετάρτης. Ο Γιωργάκης, μες στην απελπισία του, προσπάθησε να οργανώσει ψηφοφορία για ένα ζήτημα που το είχαν ήδη συμφωνήσει στο Πολιτικό Συμ-

θα δουλέψει στην πλειοψηφία του υπέρ του Βενιζέλου. Πώς θα αντιδράσει ο Γιωργάκης τώρα που έχει καλύτερη εικόνα; Αυτό είναι ένα από τα ερωτηματικά. Ο κίνδυνος διάσπασης του ΠΑΣΟΚ δεν εξέλιπε μετά τη συμβιβαστική απόφαση του Πολιτικού Συμβουλίου για τις διαδικασίες εκλογής αρχηγού. Σε συνθήκες κρίσης οι αποφάσεις παίρνονται για να κερδίζε-

Το τέλος της Ιστορίας

(Αποσπάσματα από άρθρο του Ρόμπερτ Φισκ, «Independent», 17/9/09)

Πόλεις των Σουμερίων, 2.000 χρόνων, καταστρέφονται και λεηλατούνται από αρχαιοκάπηλους. Τα τείχη της ισχυρής πόλης Ουρ των Χαλδαίων ραγίζουν από την καταπόνηση των μαζικών μετακινήσεων στρατευμάτων. Γαιοκρήμονες

αγοράζουν εξ ολοκλήρου τους εναπομείναντες αρχαιολογικούς χώρους της αρχαίας Μεσοποταμίας για να λεηλατήσουν τα έργα τέχνης και τον πλούτο τους. Η σχεδόν ολοκληρωτική καταστροφή του ιστορικού παρελθόντος του Ιράκ, της ίδιας

της κοιτίδας του ανθρώπινου πολιτισμού, αποτελεί ένα από τα πιο επιαίχυντα σύμβολα της καταστροφικής κατοχής μας.

Τα αποδεικτικά στοιχεία που συγκεντρώνονται από τους αρχαιολόγους δείχνουν ότι ακόμη και αυτοί που εκπαιδεύτηκαν ως αρχαιολογικοί εργάτες επί Σαντάμ Χουσεϊν χρησιμοποιούν τώρα τις γνώσεις τους, σε συνεργασία με αρχαιοκάπηλους, για την ανασκαφή αρχαίων πόλεων, καταστρέφοντας ανεκτίμητης αξίας βάζα, φιάλες και άλλα έργα τέχνης, καθώς ψάχνουν για χρυσό και άλλους θησαυρούς.

Σαν επακόλουθο του πολέμου του Κόλπου το 1991, στρατοί αρχαιοκάπηλων εγκαταστάθηκαν στις εγκαταλεημένες πόλεις του νότιου Ιράκ και τουλάχιστον 13 ιρακινά μουσεία λεηλατήθηκαν. Σήμερα, όλοι σχεδόν οι αρχαιολογικοί χώροι στο νότιο Ιράκ βρίσκονται υπό τον έλεγχο αρχαιοκάπηλων.

Σε μια μακροσκελή αποστομωτική αξιολόγηση, που πρόκειται να δημοσιευτεί τον ερχόμενο Δεκέμβριο, η Λιβανέζα αρχαιολόγος Τζόαν Φάρκχακ υποστηρίζει ότι «ούτε ένα μέτρο των πρωτευουσών των Σουμερίων, που έχουν θαφτεί κάτω από την άμμο για χιλιάδες χρόνια, δεν έχει γλιτώσει από τους στρατούς των αρχαιοκάπηλων. Αυτοί κατέστρεψαν συστηματικά τα απομεινάρια αυτού του πολιτισμού, καθώς ψάχνουν ακατάπαυστα για αντικείμενα τέχνης που μπορούν να πουληθούν: αρχαίες πόλεις που υπολογίζεται ότι καλύπτουν μια επιφάνεια 20 τετραγωνικών χιλιομέτρων, οι οποίες, αν ανασκαφθούν σωστά, θα μπορούσαν να μας δώσουν πολλές νέες πληροφορίες για την ανάπτυξη του ανθρώπινου γένους. Το ανθρώπινο γένος χάνει το παρελθόν του για μια πλάκα με σφραγισμένη γραφή ή ένα γλυπτό ή ένα κομμάτι κοσμήματος, τα οποία οι έμποροι αγοράζουν και πουλούν σε μια κατεστραμμένη από τον πόλεμο χώρα. Το ανθρώπινο γένος χάνει την ιστορία του για την ικανοποίηση των ιδιωτών συλλεκτών, που ζουν με ασφάλεια στις πολυτελείς τους κατοικίες και δίνουν παραγγελίες για συγκεκριμένα αντικείμενα για τη συλλογή τους».

«Υπάρχουν 10.000 αρχαιολογικές τοποθεσίες στη χώρα. Μόνο στην περιοχή της Νασαρίγια, υπάρχουν περίπου 840 αρχαιολογικοί χώροι των Σουμερίων. Όλοι αυτοί έχουν λεηλατηθεί συστηματικά. Ακόμη και ο Μέγας Αλέξανδρος όταν κα-

τέτρεφε μια πόλη, πάντα έκτιζε μια άλλη. Όμως τώρα οι αρχαιοκάπηλοι καταστρέφουν τα πάντα, γιατί φτάνουν μέχρι τα θεμέλια. Το καινούργιο είναι ότι οι αρχαιοκάπηλοι γίνονται όλο και πιο οργανωμένοι και, προφανώς, διαθέτουν πολύ χρήμα. Επιπλέον, οι στρατιωτικές επιχειρήσεις καταστρέφουν τους αρχαιολογικούς χώρους για πάντα. Εδώ και πέντε χρόνια υπάρχει μια αμερικάνικη στρατιωτική βάση στην πόλη Ουρ και τα τείχη της ραγίζουν από το βάρος των στρατιωτικών οχημάτων. Είναι σαν να δέχεται ένας αρχαιολογικός χώρος συνεχή σεισμό».

Απ' όλους τους αρχαιολογικούς χώρους του σημερινού Ιράκ, η Ουρ θεωρείται η πιο σημαντική στην ιστορία του ανθρώπινου γένους. Ιδρύθηκε γύρω στο 4.000 π.Χ. από τους Σουμερίους, οι οποίοι εφάρμοσαν τις αρχές της άρδευσης, ανέπτυξαν τη γεωργία και την καταργασία των μετάλλων. 1500 χρόνια αργότερα, στο γνωστό ως «αιώνα του κατακλιτισμού», η Ουρ παρήγαγε τα πρώτα δείγματα γραφής και σφραγίδων. Στη γειτονική Λάρσα, ψημένοι πλίνθοι πηλού χρησιμοποιούνταν ως χρηματικές εντολές – τα πρώτα τσεκ στον κόσμο – και το βάρος του κοιλώματος του δακτύλου στον πηλό έδειχνε το ποσό των χρημάτων που δινόταν εντολή να μεταφερθούν. Οι βασιλικοί τάφοι της Ουρ περιείχαν κοσμήματα, ξιφίδια, χρυσό, κυλινδρικές σφραγίδες αζουρίτη και μερικές φορές τα λείψανα σκλάβων.

Αμερικάνοι Αξιωματούχοι έχουν επανειλημμένα ισχυριστεί ότι η μεγάλη αμερικάνικη βάση που κατασκευάστηκε στη Βαβυλώνα επρόκειτο να προστατεύσει τον αρχαιολογικό χώρο, όμως η Ιρακινή αρχαιολόγος Ζαϊνάμπ Μπαχράνι, καθηγήτρια της Ιστορίας της Τέχνης και της Αρχαιολογίας στο πανεπιστήμιο Κολούμπια, λέει ότι αυτό δεν είναι αλήθεια. Σε μια ανά-

φεί 800 αρχαιολογικοί χώροι. Φυσικά, αυτά δεν ήταν αρκετά, αλλά εμείς προσπαθήσαμε να επιβάλλουμε κάποια τάξη μέχρι που η περικοπή κονδυλίων από την κυβέρνηση δεν μας επέτρεπε πλέον να πληρώνουμε τα καύσιμα για τις περιπολίες. Έτσι καταλήξαμε στα γραφεία μας προσπαθώντας να αντιμετωπίσουμε την αρχαιοκαπηλία, όμως όλα αυτά συνέβαιναν πριν το νότιο Ιράκ περάσει στον έλεγχο των θρησκευτικών κομμάτων».

Την περασμένη χρονιά, η υπηρεσία αρχαιοτήτων του κυρίου Χαμντάνι έλαβε μια κοινοποίηση η οποία ενέκρινε τη δημιουργία εργοστασίων τούβλων σε περιοχές γύρω από αρχαιολογικούς χώρους των Σουμερίων. Όμως γρήγορα έγινε φανερό ότι οι ιδιοκτήτες των εργοστασίων σκόπευαν να αγοράσουν τη γη από την ιρακινή κυβέρνηση, γιατί έκρυβε αρκετές πρωτεύουσες των Σουμερίων και άλλους αρχαιολογικούς χώρους. Οι νέοι ιδιοκτήτες θα έσκαβαν τον αρχαιολογικό χώρο, θα διέλυαν τα «παλιά τούβλα από λάσπη» για να φτιάξουν καινούργια για την αγορά και θα πουλούσαν τα αρχαιολογικά ευρήματα που θα ανακάλυπταν στους εμπόρους αρχαιοτήτων.

Ο κύριος Χαμντάνι αρνήθηκε να υπογράψει το φάκελο. Η κυρία Φάρκχακ επισημαίνει: «Η άρνησή του είχε άμεσες επιπτώσεις. Τα θρησκευτικά κόμματα που ελέγχουν τη Νασαρίγια έστειλαν την αστυνομία να τον συλλάβει με την κατηγορία της διαφθοράς. Κλείστηκε στη φυλακή για τρεις μήνες περιμένοντας να δικαστεί. Το Κρατικό Συμβούλιο Αρχαιοτήτων και Κληρονομιάς τον υπεράσπισε στη δίκη, όπως και η ισχυρή φυλή του. Απελευθερώθηκε και επέστρεψε στη θέση του. Τα σχέδια για τα εργοστάσια τούβλων πάγωσαν, όμως διάφορες εκθέσεις έχουν αποκαλύψει ότι παρόμοια στρατηγική προωθείται σε άλλες πόλεις και αρχαιολογικούς χώρους, όπως στην Ακαρακούφ Ζηγκαράτ κοντά στη Βαγδάτη».

Οι λεγεώνες των αρχαιοκάπηλων δουλεύουν πολύ οργανωμένα. Φορητά, αυτοκίνητα, αεροπλάνα και πλοία μεταφέρουν τα αρχαιολογικά ευρήματα του Ιράκ στην Ευρώπη, στις ΗΠΑ, στα Ενωμένα Αραβικά Εμιράτα και στην Ιαπωνία. Οι αρχαιολόγοι επισημαίνουν ότι ένας όλο και αυξανόμενος αριθμός ιστοσελίδων στο διαδίκτυο προσφέρουν αρχαιολογικά ευρήματα σπουδής, ηλικίας μέχρι 7.000 χρόνων...».

■ Αίγυπτος: χιλιάδες εργάτες κατέλαβαν εργοστάσιο

Ένα από τα μεγαλύτερα υφαντουργικά εργοστάσια της χώρας έχουν καταλάβει από την περασμένη Κυριακή, 23 Σεπτεμβρίου, χιλιάδες εργάτες, διαμαρτυρούμενοι για τους χαμηλούς μισθούς και τις άσχημες συνθήκες εργασίας. Πρόκειται για το υπό κρατικό έλεγχο εργοστάσιο «Misr Helwan Spinning and Weaving Company», που απασχολεί 27.000 εργάτες.

Εκτός από την αύξηση των μισθών και τη βελτίωση των συνθηκών εργασίας, οι εργάτες ζητούν την απόλυση του διευθυντή του εργοστασίου και την απελευθέρωση πέντε εκπροσώπων τους, που έχουν συλληφθεί με τις κατηγορίες υποκίνησης της απεργίας, παράνομης συγκέντρωσης και καταστροφής δημόσιας περιουσίας.

Στο ίδιο εργοστάσιο είχε πραγματοποιηθεί μεγάλη απεργία τον περασμένο Δεκέμβριο, που έδωσε το έναυσμα για να ξεσπάσει κύμα εργατικών κινητοποιήσεων σ' όλη τη χώρα. Προκειμένου να σταματήσει η απεργία, η κυβέρνηση αναγκάστηκε να δεσμευτεί ότι θα χορηγήσει στους εργάτες ετήσιο μπόνοους ίσο με 45 μεροκάματα, το οποίο όμως μέχρι στιγμής δεν έχει δοθεί.

Η απεργία αυτή είναι μεγάλος πονοκέφαλος για το καθεστώς Μουμπάρακ, που διατηρείται στην εξουσία με τη νοθεία, τη βία και την τρομοκρατία, όχι μόνο λόγω του τεράστιου αριθμού των απεργών εργατών, αλλά και γιατί φοβάται ότι μπορεί να πυροδοτήσει νέο ευρύτερο κύμα εργατικής διαμαρτυρίας.

■ Ιράκ: θερίζει η χολέρα

Πάνω από δύο χιλιάδες Ιρακίνοι υποφέρουν από χολέρα, η οποία εξαπλώνεται σε όλη την χώρα, σύμφωνα με ανακοίνωση του Παγκόσμιου Οργανισμού Υγείας. Μέχρι στιγμής, ο αριθμός των νεκρών έχει φτάσει στους 11, ενώ έχουν επιβεβαιωθεί νέα κρούσματα στη Βαγδάτη, στη Βασόρα και για πρώτη φορά στις περιοχές του Τηγκρίτ, της Μοσούλης και της Νταχούκ. Ο Π.Ο.Υ. υπολογίζει σε πάνω από τριάντα χιλιάδες τους πάσχοντες από οξεία διάρροια, η οποία αργότερα μπορεί να επιβεβαιωθεί ως χολέρα. Πάνω από τα δύο τρίτα των κρουσμάτων βρίσκονται στην βόρεια επαρχία του Κιρκούκ. Η μετάδοση της ασθένειας γίνεται μέσω του μολυσμένου πόσιμου νερού, λόγω του κατεστραμμένου δικτύου ύδρευσης και αποχέτευσης από τους βομβαρδισμούς των δυνάμεων κατοχής. Χρειάζεται καλύτερη απόδειξη του λαμπρού έργου της «ανοικοδόμησης» που συντελείται εδώ και τέσσερα χρόνια στο Ιράκ;

Μια από τα ίδια...

Την ίδια στιγμή που το Κουαρτέτο διακήρυσσε την υποστήριξή του στη διεξαγωγή διεθνούς συνόδου για το Παλαιστινιακό, με τη συμμετοχή ακόμα και της Συρίας (αυτό άφησε να εννοηθεί η Ράις) και όλοι μαζί έκλιναν σε όλες τις κλίσεις το ρήμα «θέλω», αναφερόμενοι στη δημιουργία ενός «παλαιστινιακού κράτους», οι Σιωνιστές συνέχιζαν ανενόχλητοι τη δουλειά τους. Από τη μια, η μεγαλύτερη ισραηλινή εμπορική τράπεζα, η Haroalim, ανακοίνωνε τη διακοπή των συναλλαγών της με τις παλαιστινιακές τράπεζες της Λωρίδας της Γάζας κι από την άλλη ο ισραηλινός στρατός σκότωνε οχτώ ακόμα Παλαιστίνιους στη Λωρίδα της Γάζας (τέσσερις πολίτες και τέσσερις μαχητές, που σύμφωνα με Παλαιστίνιους αξιωματούχους ανήκαν στον «Στρατό του Ισλάμ»).

Εκτός όμως από τους Σιωνιστές, η Αντίσταση κάνει κι αυτή τη δουλειά της με τις «Λαϊκές Επιτροπές Αντίστασης» (που φέρεται να αποτελούνται από πρώην μαχητές της Φατάχ, αλλά και από μαχητές της Τζιχάντ και της Χαμάς) και τις Ταξιαρχίες Μαρτύρων του Αλ Ακσά (ένοπλοι της Φατάχ) να αναλαμβάνουν την ευθύνη, με κοινή ανακοίνωση, για την επίθεση με δύο όλμους εναντίον ισραηλινού στρατιωτικού φυλακίου στα ανατολικά της Λωρίδας της Γάζας, την περασμένη Δευτέρα. Στη μέση ο πρόεδρος της Παλαιστινιακής Αρχής, Μαχμούντ Αμπάς, το μόνο που μπορεί να κάνει είναι να περιμένει ακόμα να του απελευθερώσει το Ισραήλ άλλους 90 μαχητές και να ελπίζει στα ψίχουλα που θα του δώσει η σύνοδος του Νοέμβρη. Ποιος όμως πιστεύει πραγματικά ότι το Παλαιστινιακό πρόβλημα οδεύει προς τη λύση του;

■ Αφγανιστάν

Στα περίχωρα της Καμπούλ χτυπούν οι Ταλιμπάν

Μια ιδιαίτερα ανησυχητική εξέλιξη σημειώνεται τους τελευταίους μήνες για τους «κεταυροφόρους» του πολέμου κατά της «τρομοκρατίας» στο Αφγανιστάν. Η «Ουάσιγκτον Ποστ» σε σχετικό ρεπορτάζ (25/9/07), κάνει λόγο για στρατιωτική ανάκαμψη των Ταλιμπάν, που αποτυπώνεται στη σημαντική αύξηση συνολικά των επιθέσεων και στην επέκτασή τους στις γύρω επαρχίες και στα περίχωρα της Καμπούλ. Το γεγονός αυτό χαρακτηρίζεται πολύ ανησυχητικό, σύμφωνα με την εφημερίδα, από δυτικούς διπλωμάτες, ιδιωτικές εταιρίες Ασφάλειας, αναλυτές και μέλη ανθρωπιστικών οργανώσεων.

Ενδεικτικά, επικαλείται μια πρόσφατη έκθεση της εται-

ρίας «Night Watch», γραμμένη από τον John McCreary, πρώην κορυφαίο αναλυτή της Υπηρεσίας Πληροφοριών του Αμερικάνικου στρατού, σύμφωνα με την οποία: «Η ικανότητα των Ταλιμπάν να διατηρούν μαχητικούς πυρήνες βόρεια και νότια της Καμπούλ αποτελεί δυσοίωνα εξέλιξη και σημαντικό πρόβλημα ασφάλειας. Και παρόλο που ο αριθμός των επιθέσεων γύρω από την πρωτεύουσα είναι μικρός σε σύγκριση με τον αριθμό των επιθέσεων σε άλλες περιοχές της χώρας, τα στοιχεία δείχνουν ότι οι Ταλιμπάν είχαν αυτό το καλοκαίρι την ψυχολογική πρωτοβουλία. Έτσι, μπορεί να μην είναι ακόμη σε θέση να απειλήσουν την κυβέρνηση, όμως πλησίασαν το στόχο τους περισσότερο απ΄

ό, τι όλα τα προηγούμενα χρόνια».

Επίσης, σύμφωνα με αναλύσεις της ΜΚΟ «Safety Office», που χρηματοδοτείται από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή για να ενημερώνει τις διάφορες ανθρωπιστικές ομάδες για τις συνθήκες ασφάλειας σ' όλο το Αφγανιστάν, «παρατηρείται σημαντική μνημιαία κλιμάκωση στη σύγκρουση το πρώτο μισό της χρονιάς. Συγκεκριμένα, οι επιθέσεις από ένοπλες ομάδες αυξήθηκαν από 139 τον περασμένο Ιανουάριο σε 405 τον Ιούλιο. Παρατηρείται δηλαδή αύξηση των επιθέσεων κατά 20-25% κάθε μήνα. Αξίζει να σημειωθεί ότι οι επιθέσεις τον Ιούνιο και τον Ιούλιο ήταν κατά 80-90% περισσότερες από την ίδια περίοδο το 2006. Γεγονός

που δείχνει γενική κλιμάκωση στη σύγκρουση παρά εποχιακές διακυμάνσεις. Οι επιθέσεις έχουν απλωθεί σε όλη τη νοτιοανατολική παραμεθόριο περιοχή, με γρήγορη κλιμάκωση στα ανατολικά και τους τελευταίους τέσσερις μήνες στο κέντρο, γύρω από την Καμπούλ. Στρατηγικός στόχος των Ταλιμπάν είναι η ανακατάληψη της χώρας».

Όπως επισήμανε ο διευθυντής της ΜΚΟ «Safety Office», Nic Lee, «οι Ταλιμπάν έκαναν ήδη ένα πόλεμο, τον κέρδισαν και κυβέρνησαν για πέντε χρόνια. Σε μια εξέγερση δε χρειάζεται να κερδίσεις, χρειάζεται μόνο να σιγουρέψεις ότι δεν κερδίζει ο αντίπαλός σου. Κι αυτοί (οι Ταλιμπάν) έχουν το χρόνο με το μέρος τους».

Μπους-Αχμαντιντζάντ σημειώσατε 2

Ό,τι κι αν πιστεύει κανείς για τον Ιρανό πρόεδρο Μαχμούντ Αχμαντιντζάντ, θα πρέπει να παραδεχτεί ότι είναι... γάτος και δεκάδες κλάσεις ανώτερος του Αμερικανού ομολόγου του και όλου του συναφιού της «διανόησης» της «υπερδύναμης». Οι... στυλοβάτες της παγκόσμιας «δημοκρατίας» έχασαν την ψυχραιμία τους και του φέρθηκαν με τον χειρότερο δυνατό τρόπο. Και τι δεν του έσυραν. «Παράφρονα προσκεκλημένο της ντροπής», τον ανέβαζε σε πρωτοσελιδό της η «New York Post», «σατανά που προσγειώθηκε», η «New York Daily News», ενώ ο πρόεδρος του πανεπιστημίου της Κολούμπια σε μακροσκελέστατη προσφώνησή του έσπευσε να τον χαρακτηρίσει «ασήμαντο και σκληρό δικτάτορα» για να καταλήξει «χωρίς προκατάληψη» (sic!), πως αμφιβάλει αν διαθέτει το πνευματικό κουράγιο να απαντήσει στις ερωτήσεις που αυτός ο... γίγαντας της αμερικάνικης διανόησης, του έθεσε, προκαλώντας έτσι μεγάλη χαρά στους «αγανακτισμένους πολίτες» που είχαν συρρεύσει έξω από την αίθουσα του πανεπιστημίου και ζητούσαν την κεφαλή του Αχμαντιντζάντ επί πίνακι.

Ψύχραιμος ο Αχμαντιντζάντ, του απάντησε ότι «στην ιρανική παράδοση, όταν ζητάμε από ένα προσκεκλημένο να μιλήσει, σεβόμαστε τους φοιτητές και τους καθηγητές μας, αφήνοντας σ' αυτούς να σχηματίσουν την κρίση τους και δεν

κρίνουμε απαραίτητο πριν από την ομιλία του να επιχειρήσουμε να μπολιάσουμε κατά κάποιο τρόπο τους φοιτητές και τους καθηγητές μας με τους ισχυρισμούς μας». Εν μέσω χειροκροτημάτων, ο Αχμαντιντζάντ... έσβησε από το χάρτη τον αλαζόνα πρόεδρο του πανεπιστημίου της Κολούμπια, δηλώνοντας ότι η προσφώνησή του ήταν πρόκληση στην ενημέρωση και τις γνώσεις του ακροατηρίου, ότι σε ένα πανεπιστημιακό περιβάλλον θα πρέπει να επιτρέπουμε στους ανθρώπους να λένε αυτό που σκέφτονται κι ότι η αλήθεια θα προκύψει από τις σκέψεις όλων. Στις επιθέσεις ότι «αρνείται το Ολοκαύτωμα» δήλωσε ότι δεν το αρνείται αλλά το θεωρεί ανοιχτό ζήτημα (όπως και κάθε ιστορικό γεγονός και κάθε επιστημονικό θέμα) κι έθεσε το ερώτημα: «Γιατί οι Παλαιστίνιοι θα πρέπει να πληρώνουν το τίμημα ενός γεγονότος που δεν είχαν καμία σχέση μαζί του»;

Την επομένη, ο Αχμαντιντζάντ πέρασε στην αντεπίθεση χαρακτηρίζοντας τις ΗΠΑ «πραγματική απειλή για τον κόσμο... που στήνει κρυφές φυλακές, απαγάγει ανθρώπους, στήνει δίκες και επιβάλλει ποινές χωρίς την πρέπουσα διαδικασία» και έφυγε σαν κύριος αφήνοντας σύζυλους τους επιβήτορες της «παγκόσμιας δημοκρατίας» που του αρνήθηκαν μάλιστα να επισκεφτεί το «σημείο μηδέν» (εκεί που κατέρρευσαν οι Δίδυμοι Πύργοι πριν από 6 χρόνια).

Εκρηξη στην ξεχασμένη «Μπούρμα»

Πάλαι ποτέ «στολίδι» των χωρών του «σοσιαλιστικού προσηλατισμού» (τότε που τα στρατιωτικά πραξικοπήματα βαφτίζονταν «σοσιαλιστικές επαναστάσεις») και του «κινήματος των αδεσμεύτων» (στο οποίο παραμένει ακόμα και σήμερα), η Μιανμάρ (γνωστή με το αποικιοκρατικό όνομα «Βιρμανία» που της δόθηκε από τους Βρετανούς αποικιοκράτες)

βρέθηκε ξαφνικά στην κορυφή των ειδήσεων των διεθνών ειδησεογραφικών πρακτορείων. Ξεχασμένη για δεκαετίες, η 45χρονη χούντα της Μιανμάρ έκανε κανονικά τη δουλειά της χωρίς κανένα πρόβλημα. Με κάποιες... μικρές παρενθέσεις, φυσικά, μία το 1974, με την κατάντηξη του μαζικού απεργιακού κινήματος που παρέλυσε τη χώρα, και μία το 1988, όταν σφαγιασθηκαν πάνω από 3.000 άτομα σε φοιτητική εξέγερση που πνίγηκε στο αίμα.

Αυτά όμως δεν εμπόδισαν τη χούντα της Μιανμάρ, εκτός από το να το παίζει «αδέσμευτη», να αποτελέσει κι έναν πρώτης τάξεως οικονομικό εταίρο της Κίνας και της Ινδίας, με την πρώτη να τη χρησιμοποιεί ως αγοραστή των οπλικών συστημάτων της (και τι αγοραστή, αν σκεφτούμε ότι η Μιανμάρ ξοδεύει πάνω από το μισό της προϋπολογισμό σε όπλα) και για να κατασκευάζει πετρελαιοαγωγούς και τη δεύτερη να συνάπτει ενεργειακές συμφωνίες εκμετάλλευσης του πλούσιου σε φυσικό αέριο υπεδάφους της (κατέχει την 5η θέση στη Νοτιοανατολική Ασία και την 26η θέση στον κόσμο). Ταυτόχρονα, το ξέπλυμα βρόμιου χρήματος και η παραγωγή οπίου (σύμφωνα με τη CIA, η Μιανμάρ βρίσκεται στη δεύτερη θέση της παγκόσμιας παραγωγής οπίου) βοήθησαν τη χούντα να τα κονομήσει χοντρά και να ανεγείρει νέα πρωτεύουσα στη μέση της Ζούγκλας, στα τέλη του 2005 (ονόματι Ναϊπίταϊου).

Τώρα που χιλιάδες άνθρωποι (και όχι μόνο μοναχοί) βγήκαν στους δρόμους, με αφορμή τον διπλασιασμό της τιμής των καυσίμων τον περασμένο Αύγουστο, όλοι «θυμήθηκαν» ξαφνικά την έλλειψη δημοκρατίας στη Μιανμάρ και έσπευσαν να πιέσουν το στρατιωτικό καθεστώς να πάρει μέτρα για να αποτρέψει μια γενικευμένη εξέγερση. Μέχρι και ο νούμερο ένα... δημοκράτης του πλανήτη, ο Μπους, έσπευσε να δηλώσει «σοκαρισμένος» και να προσθέσει μερικές ακόμα κυρώσεις στις ήδη υπάρχουσες, ενώ η Κίνα τηρεί ακόμα σιωπηρή «ουδετερότητα».

Για την ώρα, η χούντα κρατά σκληρή στάση, επιβάλλοντας απαγορεύσεις κυκλοφορίας και συναθροίσεων (άνω των πέντε ατόμων) μετά από τη μεγάλη διαδήλωση 100.000 ατόμων στην παλιά πρωτεύουσα Γιανγκόν (πρώην Ραγκούν). Απαγορεύσεις που δεν έπιασαν, γι' αυτό και οι επόμενες διαδηλώσεις αντιμετώπιστηκαν με σκληρότερη καταστολή, που οδήγησε στον θάνατο τουλάχιστον οχτώ ατόμων. Μέχρι τη στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές, φαίνεται ότι το ποτάμι δε γυρίζει πίσω. Η χούντα της Μιανμάρ είναι καταδικασμένη αργά ή γρήγορα να καταρρεύσει, όμως οι συνθήκες που οδήγησαν σ' αυτή την κοινωνική έκρηξη θα παραμείνουν.

Κανένας διάλογος

Η λέξη «διάλογος» γνωρίζει και πάλι δόξες. Αν δεν είχαμε και τα πασοκικά καραγκιοζιλίκια, θα κυριαρχούσε στο δημόσιο λόγο. Όλοι θέλουν «διάλογο» για το Ασφαλιστικό. Η κυβέρνηση όπως τον εννοεί, η ΓΣΕΕ τάχα με άλλη ατζέντα, το ΠΑΣΟΚ συντεταγμένο, ο Πολυζωγόπουλος (της ΟΚΕ) ειλικρινή και πάει λέγοντας. Τους εργαζόμενους, βέβαια, κανένας δεν τους ρωτά και πάλι. Αυτούς έχει αναλάβει να τους «εκπροσωπήσει» ο παρδαλός συρφετός της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, ειδικευμένος στο να ξεπουλά δικαιώματα και αιτήματα σε κάποια τραπέζια «διαλόγου».

Πάνω σε τι να «διαλεχτεί» η εργατική τάξη με την κυβέρνηση που εκπροσωπεί τους καπιταλιστές; Πάνω στο πόσα ακόμα από τα ασφαλιστικά της δικαιώματα θα χάσει; Βλέπετε καμιά άλλη βάση «διαλόγου»; Ακόμα και η ΓΣΕΕ με την ΑΔΕΔΥ έχουν εγκαταλείψει το παλιό αίτημα της κατάργησης των αντιασφαλιστικών νόμων του 1990-92. Αν υπάρξει «διάλογος», αυτός δεν θα έχει άλλο περιεχόμενο εκτός από τη διαπραγμάτευση των όρων μιας παράδοσης χωρίς μάχη. Δηλαδή, σε κάθε περίπτωση χαμένοι οι εργαζόμενοι, θα πρέπει να παραδεχτούν αμαχητί πως το μόνο που μπορούν να κάνουν είναι να παρακαλέσουν το νικητή να μην τους επιβάλλει τους πλέον επαχθείς όρους, αλλά να τους γλυκάνει λίγο με κάποια κλιμάκωση.

Οποιοι έχει μια τέτοια αντίληψη ας την πει ανοιχτά και ας πράξει αναλόγως. Όμως, χρειάζεται και μια στοιχειώδης σοβαρότητα απέναντι στη δήμευση της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας να προσέλθει στο «διάλογο». Παμπάλαιο το κόλπο, δεν είναι η πρώτη φορά που εφαρμόζεται. Το παίζουμε τάχα αδιάλλακτοι και ντούροι ταξικοί, αφήνουμε το χρόνο να κυλά και την κυβέρνηση να κάνει τη δουλειά της, κάνουμε μετά καναδυό συλλαλητήρια και καμιά 24ωρη απεργία και όταν ο νόμος ψηφίζεται αράζουμε και... πάμε γι' άλλα.

Τρεις είναι οι όροι για να μπορέσει η εργατική τάξη και μαζί της όλοι οι εργαζόμενοι να δώσει με αξιώσεις τη μάχη για την υπεράσπιση του ασφαλιστικού:

1. Καμιά συμμετοχή στο κακόφημο «διάλογο», σε όλες τις φάσεις του. Αγώνας στο δρόμο από τώρα, για να αρχίσουν να διαμορφώνονται όροι ουσιαστικής αντίστασης.

2. Καμιά εμπιστοσύνη στη συνδικαλιστική γραφειοκρατία. Ευθεία αμφισβήτηση κάθε μορφής εκπροσώπησης από τους αστικοποιημένους θεσμούς του συνδικαλιστικού κινήματος.

3. Διατύπωση ταξικών ασφαλιστικών αιτημάτων και επιθετική διεκδίκησή τους και όχι υπεράσπιση του σημερινού status quo, που συνιστά ένα επίσης αντεργατικό ασφαλιστικό πλαίσιο.

Μπροστά στους εργαζόμενους δυο επιλογές ανοίγονται σήμερα: ή θα υψώσουν από τώρα λευκή σημαία, ζητώντας έλεος από τον αντίπαλο, ή θα βγουν στο δρόμο μαχητικά και αποφασισμένοι να σπάσουν τα όρια της αστικής νομιμότητας.

Η αεροφωτογραφία είναι αδιάψευστος μάρτυρας. Ενα δάσος απέμεινε στην καρδιά των Μελισσίων. Ο αξιόπμος κ. Σουφλιάς, προστάτης των δασών εσχάτως (τρομάρα μας!), «έκοψε» δυο οικοδομικά τετράγωνα στην καρδιά του δάσους (τα βλέπετε με λευκό περιγράμμα, μαζί με τους δρόμους που θα ανοιχτούν) και τα ενέταξε στο ρυμοτομικό σχέδιο του Δήμου, αφού πρώτα, μιμούμενος τους καλογέρους του μεσαίωνα, βάφτισε το δάσος... άλσος. Αναλυτικές λεπτομέρειες στη σελίδα 10.

■ Στα σιγουρα

Προεκλογικά, ο Καραμανλής δεν τόλμησε να εμφανιστεί στις πυρόπληκτες περιοχές. Με το που κέρδισε τις εκλογές έσκασε μύτη. Σαν το στρατηγό των νικητών που επισκέπτεται το λαό των ηττημένων, για να επιδείξει τη μεγαλοψυχία του. Είδε το αποτέλεσμα των εκλογών, ξέρεει πως πλέον τον έχουν ανάγκη (εξέλιπε η ελπίδα κυβερνητικής αλλαγής ακόμα και από εκείνους που την έτρεφαν προεκλογικά), γνωρίζει καλά τη δουλοπρέπεια που διακρίνει τους τοπικούς παράγοντες, οπότε έκανε μια εκ του ασφαλούς περιοδεία στην Ηλεία. Διαπράττοντας μίαν ακόμα ύβριν. Γιατί ύβρις είναι να προσπαθείς με τόσο μελετημένα αισχρό τρόπο να εκμεταλλευτείς την απόγνωση.

■ Προπαγάνδα

Στον Δούκα άλλαξαν πόστο. Τον έστειλαν εκεί που δεν θ' ακούγεται καθόλου εντός Ελλάδας. Τον Κουρή (γενικό γραμματέα του υπουργείου Οικονομίας) τον παραίτησαν «για προσωπικούς λόγους». Το ίδιο και τον Τσουπίδη, αρχιμάντζερ του Ταχυδρομικού Ταμιευτηρίου. Με άλλα λόγια, η «παλιοπαρέα» των δομημένων ομολόγων αραιώσε στα κυβερνητικά πόστα. Όχι πως φοβούνται τίποτα αυτή τη στιγμή (ό,τι και να προκαλέσει το αναμενόμενο δεύτερο πόρισμα Ζορμπά για το ομόλογο του ΤΣΠΕΑΘ θα είναι διαχειρίσιμο), αλλά θέλουν να φτιάξουν την κυβερνητική εικόνα για το επόμενο χρονικό διάστημα. Αν αυτές οι αλλαγές είχαν γίνει προεκλογικά, θα ήταν σαν η κυβέρνηση να παραδεχόταν την ενοχή της. Ενώ τώρα, με τον αέρα της νίκης, έχει την άνεση να αναδιατάξει το προσωπικό της. Κοινοτομολογία, τίποτα απ' όλα αυτά δεν αφορά την ουσία. Για καθαρή προπαγάνδα πρόκειται.

■ ΚΟ και «λόμπι»

Πόσες Κοινοβουλευτικές Ομάδες έχει η νέα Βουλή; Πέντε; Λάθος. Το πέντε αφορά το τυπικόν του πράγματος. Στην πραγματικότητα, υπάρχουν μια σειρά αφανείς κοινοβουλευτικές ομάδες, διακομματικού τύπου. Στην Αμερική τις λένε «λόμπι». Δηλαδή, ομάδες υποστήριξης συμφερόντων. Κάθε καπιταλιστικός όμιλος που σέβεται τον εαυτό του (και έχει φράγκα να χαλά

σει την προεκλογική περίοδο) έχει φροντίσει να σχηματίσει το δικό του «λόμπι» εντός Βουλής, το οποίο ενισχύεται με στελέχη εκτός Βουλής αλλά εντός των μηχανισμών των κομμάτων, καθώς και με δημοσιογράφους πρόθυμους να λειτουργήσουν σαν παπαγαλάκια, όταν τα αφεντικά τους χρειαστούν.

■ Ποιο ήθος;

Οι «βαρόνοι» του ΠΑΣΟΚ έχουν κάθε λόγο να εμφανίζονται τάχα σαν ουδέτεροι στο παιχνίδι της διαδοχής. Αυτό το έργο το ξέρουν καλά. Αν σπεύσουν από τώρα να επιλέξουν στρατόπεδο, πρώτο μπορεί να βρεθούν στη μεριά του χαμένου και δεύτερο θα έχουν «πουλήσει» σε τιμή ευκαιρίας τον «τίτλο ευγενείας» που διαθέτουν. Στέκονται, λοιπόν, «υπεράνω», βλέπουν το «χαρτί» τους να βαραίνει στο κομματικό χρηματιστήριο και αντί να πάνε αυτοί στους υποψήφιους αρχηγούς, περιμένουν να πάνε οι αρχηγοί σ' αυτούς, προκειμένου ν' αρχίσει το παζάρι. Παραπάει, όμως, να μιλούν για πολιτική ηθική άνθρωποι σαν τη Δαμανάκη και τον Ανδρουλάκη, που αποτελούν την επιτομή του σαλταδορισμού και της πολιτικής ανηθικότητας. Μπορεί ο Γιωργάκης να τους έβγαλε από τη ναφθαλίνη και να τους έδωσε πάλι πολιτική υπόσταση, όμως και οι δύο είναι έτοιμοι να πάνε με τον Βενιζέλο. Αν αποκρυπτογραφήσει κανείς τις δηλώσεις τους το βλέπει καθαρά. Απλά, κρατούν ακόμα την πίστη τους, γιατί έτσι το όνομά τους συζητιέται περισσότερο και προ-

βάλλονται κι αυτοί σαν «βαρόνοι».

■ Τα μπόσικα

Ενας βέρος «εκουγχρονιστής» Πασόκος, ο εκ των διευθυντών της «Ελευθεροτυπίας» Σήφης Πολυμίλης, έδωσε την καλύτερη απάντηση στην πασοκική φιλολογία των ημερών περί «αριστερής στροφής»:

«Είναι εύκολο λοιπόν να μιλάμε για στροφή προς τα αριστερά, για κοινωνική αριστερά, αλ-

■ Γενική κατεύθυνση

Δεν πρέπει να διαφύγει της προσοχής μας η ασφαλιστική μεταρρύθμιση που προωθεί ο Σαρκοζί στη Γαλλία. Δύο είναι τα ζητήματα αιχμής: Πρώτο, η κατάργηση των «προνομιακών όρων συνταξιοδότησης», δηλαδή όλων των ορίων ηλικίας που είναι μικρότερα από τα 65. Δεύτερο, η «εθελούσια παράταση του εργασιμου βίου» και μετά τα 65, με τη θέσπιση κάποιας μορφής «ενθάρρυνσης» (οικονομικής προφανώς). Με τις ρυθμίσεις αυτές η κυβέρνηση Σαρκοζί ευελπιστεί ότι θα αυξήσει το μέσο όριο ηλικίας συνταξιοδότησης, χωρίς να αλλάξει τα γενικά όρια που ισχύουν.

Τις ίδιες ακριβώς κατευθύνσεις ετοιμάζεται να εισάγει στο ελληνικό ασφαλιστικό σύστημα η κυβέρνηση Καραμανλή. Κατάργηση των ορίων ηλικίας που είναι μικρότερα από τα 65 (βαρέα και ανθυγιεινά, 35ετία) και καθιέρωση κάποιων «κινήτρων» για παράταση της δουλειάς και μετά τα 65 (σε συνδυασμό με την παραπέρα εξαθλίωση των συντάξεων, που επίσης προωθείται).

Όπως βλέπετε, η κατεύθυνση είναι πανευρωπαϊκή και σε τίποτα δεν πρωτοτυπεί η κυβέρνηση Καραμανλή. Είναι μια γενικευμένη επίθεση των δυνάμεων του κεφάλαιου ενάντια σ' αυτές της εργασίας.

λά δύσκολο να την κάνουμε πράξη. Κάποιες επιμέρους λύσεις υπάρχουν σίγουρα, αλλά δεν αποτελούν συνολική πολιτική πρόταση. Γιατί, από τη στιγμή που δεν αμφισβητείται από κανέναν το κυρίαρχο μοντέλο της οικονομίας της αγοράς, ούτε μπορείς να ενισχύσεις τον παρεμβατικό ρόλο του κράτους, ούτε να αυξήσεις υπέρμετρα τη φορολογία για να βρεις τους αναγκαίους πόρους για κοινωνική πολιτική. Το πώς μια σύγχρονη Αριστερά θα καταφέρει να αξιοποιήσει τη θετική δυναμική της οικονομίας της αγοράς και να δημιουργήσει τα οικονομικά αποτελέσματα, που θα της επιτρέψουν να ασκήσει μια πολιτική κοινωνικής δικαιοσύνης, είναι ένα πολιτικό στήριγμα που ακόμα δεν έχει βρει τη λύση του. Αν μέσα σε λίγες μέρες κατάφεραν οι ΠΑΣΟΚοι να το λύσουν, ας μας το πουν και μας, μήπως και καταλάβουμε τι είδους Αριστερά εννοούν...».

Εννοείται πως το ερώτημα θα μείνει αναπάντητο. Αλλωστε, η ίδια η φυλλάδα του Πολυμίλη πρωτοστατεί στη σχετική φιλοσοφία. Αυτός, ανέλαβε απλά να σφίξει λίγο τα μπόσικα.

ΥΓ: Στο ίδιο μήκος κύματος, άλλος γνωστός Πασόκος, ο Π. Παναγιώτου, έγραφε την ίδια μέρα στη στήλη του στο «Εθνος»: «Η αντίδραση που βλέπουμε να κυριαρχεί στα στελέχη και τον κόσμο του ΠΑΣΟΚ είναι "στροφή στ' αριστερά". Είναι η συνθησιμένη ενστικτώδης αντίδραση παγκοσμίας σε όλα τα σοσιαλδημοκρατικά κόμματα, όταν ηττώνται. Δεν είναι... άσχημο αντανάκλαστικό, αλλά θέλει "ψάξιμο", γιατί μπορεί να το οδηγήσει σε άλλα μεγαλύτερα αδιέξοδα. Εξάλλου, όλα τα σοσιαλδημοκρατικά και σοσιαλιστικά κόμματα εξουσίας δυσκολεύονται να βρουν νέα μείγματα προοδευτικών πολιτικών, που να ανταποκρίνονται στις ανάγκες των σύγχρονων κοινωνιών. Ας μπει λοιπόν η δημόσια συζήτηση στο "ψάξιμο". Και ας μην το "ζαλίζουν" γύρω - γύρω». Τόμπολα!

■ Πέρα από το παραλήρημα

Συμπαθέστατος άνθρωπος ο Περικλής ο Κοροβέσης (όπως όλοι οι άνθρωποι που παραδίνονται στα πάθη τους), όμως οι πολιτικές απόψεις πρέπει να υφίστανται κριτική, όταν μάλιστα εκφέρονται με την ιδιότητα του βουλευτή. Θαυμάστε, λοιπόν, τον νεότευκτο βουλευτή του ΣΥΡΙΖΑ

«Εγώ είμαι με το φινλανδικό σύστημα Παιδείας. Να έχουμε μια καλή Δημόσια Παιδεία και αν θέλει κάποιος να την ανταγωνιστεί, ας το κάνει, δεν με πειράζει. Ο Προυντόν, ο μέγας αναρχικός, ο οποίος παραπονιόταν ότι ο Μαρξ τού είχε κλέψει τις ιδέες του, ήταν υπέρ των τραπεζών. Σου λέει, αφού λέμε ατομική ελευθερία δεν μπορούμε να το εμποδίσουμε. Το θέμα είναι ο κοινωνικός έλεγχος, δεν μπορούμε όμως να δώσουμε στο κράτος τον ρόλο του παντογνώστη» (συνέντευξη στα ΝΕΑ, 22.9.07).

Και να καταπιείς το παραλήρημα περί Μαρξ και Προυντόν (που υποδηλώνει βαθύτατη άγνοια), δε μπορείς να καταπιείς την υποστήριξη των αντιδραστικών αλλαγών στην Παιδεία. Αν δεν το καταλάβατε, φίλοι του ΣΥΡΙΖΑ, ο Περικλής δηλώνει από άποψη αρχών κατά του άρθρου 16.

■ Ονειρεύονται την «κεντροαριστερά»

Ο Α. Αλαβάνος ονειρεύεται το γερμανικό μοντέλο, «όπου συνενώθηκαν οι ριζοσπαστικές δυνάμεις της Σοσιαλδημοκρατίας με εκείνες των πρώην κομμουνιστών του Δημοκρατικού Κόμματος υπό τον Οσκαρ Λαφοντέν και δημιούργησαν το κόμμα της Αριστεράς, που φέρει το όνομα Die Linke - Η Αριστερά - και το οποίο κέρδισε στις περασμένες εκλογές το 8,8% των ψήφων και πλέον έχει προοπτικές να ξεπεράσει το 10%», ενώ αναφερόμενος στις εξελίξεις στο ΠΑΣΟΚ συμπληρώνει με νόημα: «Νομίζω ότι όταν μένεις στην ίδια γειτονιά δεν μπορείς να αδιαφορείς για το τι συμβαίνει στη διπλανή πολυκατοικία, ακόμη κι αν μένεις σε μονώροφο σπίτι» (συνέντευξη στο «Βήμα», 23.9.07).

Η νεοεκλεγείσα Άννα Φιλίνη κάνει πιο τολμηρά το άνοιγμα: «Κατά καιρούς ακούμε διάφορα για προσέγγιση της Αριστεράς (σ.σ. εννοεί από το ΠΑΣΟΚ), αλλά αυτό θα πρέπει να το δούμε στις προγραμματικές θέσεις» (συνέντευξη στην «Ελευθεροτυπία»). Το ίδιο και ο Γ. Μπαλάφας: «Για πιο προωθημένες πολιτικές προσεγγίσεις ο χρόνος και οι εξελίξεις θα δείξουν» (άρθρο στην «Αυγή»).

Το ξέρουν καλά εκεί στην Κουμουνδούρου πως πρέπει να «ανεβάσουν» κάπως το φλερτ με το ΠΑΣΟΚ, για να ευελπιστούν ότι θα κρατήσουν κάποιους από τους ψηφοφόρους των τελευταίων εκλογών. Αλλιώς, το 5% θα ξαναγίνει 3%, όπως μετά το 1996. Και βέβαια, έχουν και τα δικά τους εσωτερικά προβλήματα, όπως φαίνεται καθαρά και στις διαφορετικές αποχρώσεις των τοποθετήσεών τους.

Ας «καθαρίσουμε», καταρχάς, με την παραπολιτική πλευρά της ιστορίας του βιβλίου της Ιστορίας της ΣΤ' Δημοτικού. Ήταν πραγματικά αξιοθρήνητος ο νέος υπουργός Παιδείας Ε. Στυλιανίδης καθώς προσπαθούσε να δικαιολογήσει τα αδικαιολόγητα, απαντώντας στις (όχι και τόσο πειστικές) ερωτήσεις των αρμόδιων συντακτών την περασμένη Τρίτη. Τι να δικαιολογήσει ο δόλιος; Νωπές ηχούν ακόμα στ' αυτιά μας οι απαντώντες δηλώσεις της Γιαννάκου και του Καραμανλή, ότι το βιβλίο είναι έτοιμο, με ενσωματωμένες τις διορθώσεις και απλά υπήρξε μια μικρή καθυστέρηση στο τυπογραφείο.

Ο ισχυρισμός, ότι το βιβλίο απορρίφθηκε από το Παιδαγωγικό Ινστιτούτο είναι από τη μια γελοίο, από την άλλη όμως δεν στερείται γενικότερου πολιτικού ενδιαφέροντος. Διότι αυτό το ίδιο ΠΙ είχε εγκρίνει το διορθωμένο βιβλίο, όπως διαβεβαίωνε η Γιαννάκου λίγο πριν τις εκλογές, δηλώνοντας ότι αυτό θα διανεμηθεί κανονικά. Οπότε, ας μην ξαναπροσπαθήσουν οι κύριοι

ριάρχης ιδεολογίας, χειραγωγεί τη διαδικασία διδασκαλίας της Ιστορίας. Την υποτάσσει στην ιδεολογία της άρχουσας τάξης και στις ανάγκες αναπαραγωγής της κυριαρχίας της. Δεν την αφήνει στον ελεύθερο ανταγωνισμό των επιστημονικών ρευμάτων.

Ο Χριστόδουλος ήταν ο πρώτος που από το Μαϊάμι έσπευσε να συγχαρεί την κυβέρνηση για την απόσυρση του βιβλίου. Εύλογη αντίδραση. Οι παλαιάς κοπής εθνικιστές νίκησαν εκείνους που θέλησαν να «αναθεωρήσουν» τη νεοελληνική εθνικιστική ιδεολογία, πασιπολιζοντάς την με τη χρυσόσκονη του κοσμοπολιτισμού. Κέρδισαν μια μάχη, δύσκολα όμως θα κερδίσουν τον πόλεμο. Γιατί στις συνθήκες της «παγκοσμιοποίησης» και της συμμετοχής της Ελλάδας στην ΕΕ, ο κοσμοπολιτισμός, ως η δεύτερη εκδοχή της κυρίαρχης ιδεολογίας, κερδίζει αναγκαστικά έδαφος. Όπως το παπαδαριό αναγκάστηκε να αποδεχτεί τη μη αναγραφή του θρησκευματος στις ταυτότητες, έτσι θ' αναγκαστεί ν' αποδεχτεί κά-

ζεται, για να μείνει απλά η ιδέα μιας... παράλογης αδελφοκτόνας σύρραξης. Αντίθετα, υπάρχει ολόκληρο κεφάλαιο με τον τίτλο «Κατανόω τη συμμετοχή της Ελλάδας στην Ευρωπαϊκή Ένωση». Ο μαθητής πρέπει από τα μικρά του χρόνια να γαλουχηθεί στην υπεράσπιση των επιλογών της ελληνικής κεφαλαιοκρατίας, πρέπει να μάθει όχι να «κατανόει», αλλά να αγαπά το ευρωπαϊκό διμπεριαλιστικό μόρφωμα.

Πέρα απ' αυτά (και πολλά ακόμη, που ο χώρος δεν επιτρέπει να παρατεθούν), ένα τεράστιο ζήτημα ανοίγει και η διδακτική μέθοδος που ακολουθεί αυτό το βιβλίο. Μια μέθοδος που ακολουθείται ευρύτερα στην εκπαίδευση και που οι ειδικοί την αποκαλούν «κονστрукτιβιστική» ή «μπρεσιονιστική». Μια μέθοδος που μας έρχεται κατευθείαν από τους λεγόμενους νεοθετικιστές, οι οποίοι (με κοιτίδα κυρίως τα αμε-

Κυρίαρχη ιδεολογία και μηχανισμοί διάδοσής της

και οι κυρίες με τους βαρύγδουπους πανεπιστημιακούς τίτλους να πείσουν ότι το ΠΙ είναι κάποιος επιστημονικός θεσμός. Ενα τσούρμο από τοιράκια της εξουσίας το στελεχώνει, που γνωμοδοτούν ανάλογα με τις εντολές της πολιτικής εξουσίας. Όσο για τα ντοκτορά τους, ας τα βάλουν εκεί που ξέρουν.

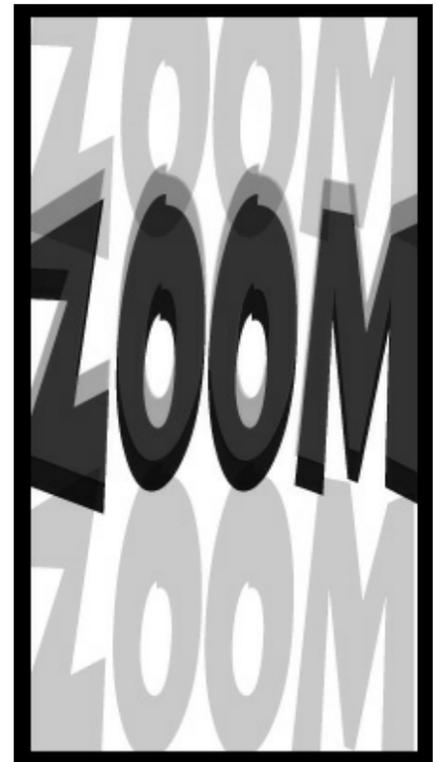
Η κυβέρνηση είχε αποφασίσει να αποσύρει το βιβλίο. Γιατί έχουμε μπει σε μια περίοδο που κάθε διαρροή προς τα δεξιά κοστίζει (η μη εκλογή της Γιαννάκου στην υπερσυντηρητική Α' Αθήνας ήταν ένα ηχηρό καμπανάκι). Το προπαγανδιστικό επιτελείο των εκλογών έκρινε, όμως, ότι αυτό ενδεχομένως να επέφερε πλήγματα στην τακτική του «μεσαίου χώρου». Προτίμησε, λοιπόν, τη λύση της απόκρυψής του προεκλογικά (για να μη δώσει λαβή δημογωγίας στον Καρατζαφέρη) και την απόσυρσή του με τεκτολογικά, που δεν θα είχε κανένα κόστος. Στον Στυλιανίδη απλώς έλαχε το άχαρο έργο να ξεκινήσει την υπουργική του καριέρα μ' ένα ξεχυρισμένο ξεφτίλισμα. Κάτι τέτοια, όμως, τα 'χουν συνηθίσει οι αστοί πολιτικοί. Είναι το τίμημα για τη θέση τους.

Ο ίδιος προσπάθησε με αδέξιο τρόπο να μην πάρει θέση για το βιβλίο, διότι -όπως επαναλάμβανε αμύχανα- δεν είναι ιστορικός. Την απόφαση πήραν οι επιστήμονες, έλεγε! Την απόφαση, φυσικά, πήρε η κυβέρνηση, διατάζοντας τους υποτακτικούς της να γνωμοδοτήσουν «επιστημονικά». Αυτός ο χειρισμός, πέρα από την ουσία του βιβλίου, μας δίνει το πρώτο ασφαλές συμπέρασμα: η Ιστορία είναι επιστήμη άμεσα κοινωνική. Ενα αστικό κράτος, λοιπόν, που χρησιμοποιεί την Εκπαίδευση ως ιδεολογικό μηχανισμό αναπαραγωγής της κυ-

ποια στιγμή και άλλα πράγματα. Τι σχέση, όμως, έχουν αυτά με την ιστορική αλήθεια;

Εδώ και ένα χρόνο σχεδόν διεξάγεται μια δημόσια αντιπαράθεση που δεν έχει καμιά σχέση με την υπεράσπιση της Ιστορίας ως επιστήμης. Μια διαμάχη εθνικιστών και κοσμοπολιτών, που κρύβει τη μεγάλη αλήθεια, ότι και τα δυο αυτά ρεύματα είναι εξίσου αντιδραστικά στο πεδίο της επιστήμης, ότι συνιστούν τα δυο πρόσωπα του Ιανού, της κυρίαρχης ιδεολογίας. Η ομάδα της Ρεπούση και το «λόμπι» των πανεπιστημιακών που τη στήριξε προσπάθησαν να εκσυγχρονίσουν κάπως τον νεοελληνικό εθνικό μύθο. Προσέξτε: να τον εκσυγχρονίσουν, όχι να τον αντικαταστήσουν με την ιστορική αλήθεια και με μια μέθοδο προσέγγισης της από τα νέα παιδιά που πρωτοέρχονται σ' επαφή με την Ιστορία.

Το νταβαντούρι των εθνικιστοράδων έγινε για το Κρυφό Σχολείο, την Αγία Λαύρα και το «συνωτισμό» της Σμύρνης. Η ουσία του νεοελληνικού εθνικισμού, όμως, η αντιεπιστημονική θεωρία της «αδιάσπαστης συνέχειας του Ελληνισμού» (λες και τα έθνη είναι εξωιστορικές κατηγορίες) υπηρετείται πιστά και από το σύγγραμμα της ομάδας Ρεπούση. Και βέβαια, εκείνο που κυριαρχεί (και) σ' αυτό το βιβλίο είναι η εξωταξική αντίληψη για την Ιστορία. Η ταξική πάλη δεν υπάρχει, εξαφανίζεται μέσα σε διάσπαρτα γεγονότα τα οποία εμφανίζονται περίπου ως τυχαία. Ολόκληρες περιόδους (όπως αυτή της Αντίστασης και του Εμφύλιου) εξοβελίζονται εντελώς (τρεις σελίδες στο βιβλίο, εκ των οποίων οι δύο με φωτογραφίες). Η στήριξη του μοναρχοφασιστικού στρατού από Άγγλους και Αμερικανούς στον Εμφύλιο επίσης εξαφανί-

ρικόνα (πανεπιστήμια) αναβιώνουν αυτό το αντιδραστικό φιλοσοφικό ρεύμα. Ο χώρος δεν μας επιτρέπει να αναφερθούμε εν εκτάσει σ' αυτή την πλευρά. Περιοριζόμαστε έτσι να σημειώσουμε ότι στόχος της είναι ο παραμερισμός της κριτικής σκέψης, η φορκιδεύση της γνώσης και η αντικατάστασή της από ένα σύνολο αποσπασματικών πληροφοριών. Πρόκειται για επιστροφή της αστικής εκπαίδευσης στο μεσαίωνα, με την άρνηση των διδαγμάτων του αστικού διαφωτισμού. Για παράδειγμα, από τα Μαθηματικά εξοβελίζεται ό,τι έχει σχέση με την απόδειξη και αντικαθίσταται από μια συνεχή παράθεση αξιωμάτων (σε λίγο θα διδάσκουν τους μαθητές ότι «αυτό είναι τόσο, γιατί τόσο το υπολόγισε το κομπιούτερ»). Από την Ιστορία εξοβελίζεται η ορθολογική αφήγηση (έστω και χωρίς ταξική τοποθέτηση) και αντικαθίσταται από... κλασικά εικονογραφημένα. «Η βασική ύλη συνδυάζει το κείμενο με τις ιστορικές πηγές, σε αναλογία που ανατρέπει την πρωτοκαθεδρία του κειμένου», έλεγε καμαρώνοντας η κ. Ρεπούση («Καθημερινή», 1.4.07).

Ετσι, η εκπαίδευση απομακρύνεται ακόμη περισσότερο από την παιδεία (δηλαδή την κατάκτηση της γνώσης), η γνώση γίνεται ολόένα και πιο αποσπασματική και υπηρετεί την παραπέρα «μερικοποίηση» του ανθρώπου, όπως ακριβώς απαιτούν από τη μια η καπιταλιστική παραγωγή (ο «μερικοποιημένος» εργαζόμενος είναι ο φτηνός εργαζόμενος) και από την άλλη η διαίωση της αστικής κυριαρχίας.

Πέτρος Γιώτης

Οι λύκοι

Είναι μεν πιασάρικος ο χαρακτηρισμός «λαγός της κυβέρνησης», που αποδίδεται στον Ν. Αναλυτή (τον έχουμε αποδώσει πρώτοι εμείς, μήνες πριν τις εκλογές), όμως εδώ δεν έχουμε να κάνουμε με λαγούς αλλά με πεινασμένους λύκους, που καραδοκούσαν και τώρα επιτίθενται για να ξεσκίσουν το θύμα τους.

Ο Αναλυτής ουδέποτε είχε κρύψει τις απόψεις του για το Ασφαλιστικό. Ελάχιστες μέρες πριν τις εκλογές (στις 12 Αυγούστου), σε μια ολοεσθιακή συνέντευξή του στο «Βήμα της Κυριακής» έλεγε τα ίδια πράγματα που λέει και τώρα. «Νομίζω ότι είναι μια σωστή κίνηση να ανεβάσουμε τον μέσο όρο των 61 ετών κατά ένα-δυο χρόνια». «Ήδη ο νόμος του 2001 προέβλεπε την ενοποίηση οκτώ Ταμείων στο ΙΚΑ. Ουσιαστικά όμως δεν έχει γίνει τίποτε. Νομίζω ότι ήδη έχουμε καθυστερήσει». «Η Επιτροπή Βαρέων και Ανθυγιεινών έχει συσταθεί αλλά στα πέντε-έξι χρόνια λειτουργίας της δεν έχει κάνει τίποτε».

Με την προκήρυξη των εκλογών πήρε εντολή να το ράψει και να εξαφανιστεί. Αυτό και έπραξε. Δε μπορούσε να κάνει ζημιά στην κυβέρνηση που τον τοποθέτησε σε μια τόσο περίοπτη θέση (ο τίτλος του «σοφού» ελειπε από το παλαμάρé του επί 20ετία στελέχους του ΣΕΒ) και που μπορεί να του εξασφαλίσει και άλλες τιμές. Με το που κέρδισε τις εκλογές η ΝΔ, ο Αλογοσκούφης του ένευσε να βγει στο μейντάιν. Το έπραξε, σαρώνοντας ραδιόφωνα και εφημερίδες με την πληθωρική του παρουσία.

Ο Αναλυτής είναι έμπειρος μάνατζερ. Ξέρει να φέρνει σε πέρας τις δουλειές που του ανατίθενται. Όμως είναι ένας απλός μάνατζερ. Τις πολιτικές αποφάσεις τις παίρνουν άλλοι. Γι' αυτό και αυτός θυμίζει λυκόπουλο μπροστά στους λύκους της κυβέρνησης. Αυτοί είναι που έκρυσαν το Ασφαλιστικό στην προεκλογική περίοδο και το έβγαλαν την επομένη κιόλας των εκλογών, προαναγγέλλοντας ότι μέχρι τον Ιούνη θα έχουν ψηφίσει νόμο.

Όμως, οι λύκοι δεν είναι μόνο η κυβέρνηση και ο Αναλυτής. Υπάρχουν κι άλλοι, που έχουν ντυθεί άκακα αρνιά. Θυμόσατε μήπως ποιοι τοποθέτησαν τον Αναλυτή από την αντιπροεδρία του ΣΕΒ στην προεδρία της ΟΚΕ; Ήταν το ΠΑΣΟΚ. Θυμόσατε ποιοι τον αποδέχτηκαν, ποιοι του έφτιαξαν την ατιογραφία, ποιοι συνεργάστηκαν αρμονικά μαζί του; Ήταν η συνδικαλιστική γραφειοκρατία της ΓΣΕΕ και της ΑΔΕΔΥ. Όλοι αυτοί θα εμφανιστούν αντίθετοι στις αντιασφαλιστικές ρυθμίσεις της κυβέρνησης. Πρέπει να φορέσουν την αντιπολιτευτική λεοντή, για να μπορέσουν να λειτουργήσουν σαν πέμπτη φάλαγγα στο εσωτερικό του εργατικού κινήματος.

Τα βασικά σημεία της νέας αντιασφαλιστικής επίθεσης

Το μεγαλύτερο σφάλμα που μπορεί να κάνει κάποιος αντιμετώπιζοντας τη νέα φάση της αντιασφαλιστικής επίθεσης είναι να εμπλακεί στη φιλολογία περί τα διαδικαστικά. Πότε θα δώσει πόρισμα ο Αναλυτής, αν θα δώσει πρώτα προσχέδιο και μετά ολοκληρωμένο πόρισμα, ποια μορφή θα πάρει ο «κοινωνικός διάλογος» και τα παρόμοια. Όλα αυτά αφορούν τη μεθόδευση και όχι την ουσία. Ο Αναλυτής έχει έτοιμο το προσχέδιο. Κι αν δεν το είχε, μπορεί να το ετοιμάσει μέσα σ' ένα διήμερο με τους συνεργάτες του. Στάνταρ είναι τα πράγματα που θέλουν, αναλογιστικές αποτιμήσεις έχουν από το παρελθόν, μπορούν τάχιστα να φτιάξουν ένα σκαρίφημα. Το πότε θα το κάνουν σχετίζεται όχι με κάποια επιστημονική εργασία, αλλά με πολιτικές σκοπιμότητες.

Στην ίδια μεθόδευση ανήκει και το κόλπο των δήθεν αντιθέσεων μεταξύ κυβέρνησης και Αναλυτή. Παιζοντας το γνωστό παιχνίδι του χότζα, ο Αλογοσκούφης ψιθυρίζει στ' αυτί των πάντων πρόθυμων «παπαγάλων» του, ότι το πόρισμα Αναλυτή είναι «στυγνό». Θα έρθει, λοιπόν, αυτός να το απαλύνει και τότε οι εργαζόμενοι θα πρέπει να αισθανθούν ανακούφιση. Με τον Μαγγίνα δεν υπάρχει λόγος ν' ασχολούμαστε. Αυτός είναι απλώς αχυράνθρωπος. Ούτε καν υφυπουργός του Αλογοσκούφη.

Ας μην ασχολούμαστε, λοιπόν, μ' αυτά, γιατί θα χάσουμε την ουσία. Η αντιασφαλιστική επίθεση είναι δεδομένη, όπως δεδομένοι είναι και οι βασικοί της άξονες. Διότι το Ασφαλιστικό αντιμετωπίζεται από τις κυβερνήσεις σαν ένα απλό λογιστικό πρόβλημα. Και είναι απλό στη βάση του. Τα Ταμεία εμφανίζουν αναλογιστικά ελλείμματα, τα οποία προβαλλόμενα στο μέλλον δείχνουν ότι θ' αποκτήσουν εφιαλτικές διαστάσεις. Αυτό είναι μια πραγματικότητα. Φουσκώνουν, βέβαια, τα νούμερα, για να κάνουν κινδυνολογία, αλλά τα αναλογιστικά ελλείμματα είναι πραγματικότητα.

Πού οφείλονται τα ελλείμματα; Στη «δημογραφική γήρανση» απαντούν οι κυρίαρχοι. Δηλαδή, μας λένε καταρχήν, ότι η «γήρανση του πληθυσμού» (το ότι ο άνθρωπος ζει σήμερα περισσότερα χρόνια) είναι κατάρτα και όχι ευλογία. Δεν μας λένε, όμως, πόσο έχει αυξηθεί η ανεργία τα τελευταία 20 χρόνια. Πώς αξιοποιήθηκε η αλματώδης άνοδος της παραγω-

γικότητας της κοινωνικής εργασίας; Με αύξηση της ανεργίας και της εκμετάλλευσης, με αποτέλεσμα να μπαίνουν λιγότεροι πόροι στο ασφαλιστικό σύστημα και να χειροτερεύει η σχέση εργαζόμενων προς συνταξιούχους. Αν μειωνόταν το ωράριο εργασίας (αίτημα υπερώριμο, λόγω της αύξησης της παραγωγικότητας και της συνακόλουθης εντατικότητας της εργασίας), αυτόματα θα βελτιωνόταν η σχέση εργαζόμενων προς συνταξιούχους στα Ταμεία. Προσθέστε εδώ τη συνεχή διόγκωση της εισφοροδιαφυγής και την για πάνω από μισό αιώνα συνεχή καταλήστευση των Ταμείων και θα καταλήξετε στο συμπέρασμα, ότι για τα ελλείμματα δεν φταίει η «γήρανση του πληθυσμού», αλλά αιτίες που έχουν να κάνουν με την ακολουθούμενη επί δεκαετίες πολιτική, που είναι σκανδαλωδώς προς όφελος της κεφαλαιοκρατίας.

Πώς θα μπορούσαν να αντιμετωπιστούν τα ελλείμματα; Αν υποχρεωθούν να πληρώσουν (άμεσα και έμμεσα) αυτοί που επωφελούνται απ' αυτά: οι καπιταλιστές. Πώς αντιμετωπίζονται, όμως; Με τη συνεχή αύξηση των ορίων ηλικίας, τη μείωση των συντάξεων και τη φιλκίδευση όλων των άλλων ασφαλιστικών παροχών. Το ίδιο προετοιμάζεται και τώρα, με μια νέα φάση της διαρκούς αντιασφαλιστικής επίθεσης.

1 Σε ό,τι αφορά τη μεθόδευση, προκειμένου η νέα μεταρρύθμιση να γίνει πράξη με τις μικρότερες δυνατές ταξικές αντιστάσεις, για μια φορά ακόμη παίζεται το βρόμικο παιχνίδι του διαχωρισμού των εργαζόμενων σε **νέους** και **ώριμους**. Εδώ δεν χωρούν πολλά. Σ' ένα ερώτημα καλείται ν' απαντήσει κάθε εργαζόμενος/η που δεν θα θηγεί από κάποιες (όχι όλες) τις διατάξεις του νέου νόμου:

θα πουλήσεις τα παιδιά σου; Αν δεν αρκεί αυτό, ας αναλογιστούμε πως, όπως δείχνει η εμπειρία, κανένας δεν μένει άθικτος από μια αντιασφαλιστική μεταρρύθμιση. Ούτε καν ο νυν συνταξιούχος. Τέλος, ας αναλογιστούμε πως το ασφαλιστικό σύστημα είναι σαν το πουλόβερ. Ετσι κι αρχίζει να ξηλώνεται, δε σταματά.

2 Σε ό,τι αφορά τα όρια ηλικίας, δεν πρόκειται να πάνε σε γενική αύξηση πάνω από τα 65, στα οποία έχουν ήδη εξισωθεί άνδρες-γυναίκες που έχουν μπει στην ασφάλιση από 1.1.1993 (νόμος Σιούφα). Θέλει, όμως, να χτυπήσουν κάθε «πρόωρη» συνταξιοδότηση. Πρώτα και κύρια τα Βαρέα και Ανθυγιεινά και ύστερα την 35ετία χωρίς όριο ηλικίας (δημόσιο) και την 35ετία στα 58 (ιδιωτικός τομέας). Ετσι, υπολογίζουν ότι θα αυξήσουν το μέσο όρο εξόδου στη σύνταξη κατά 2 χρόνια περίπου.

3 Μιλούν, όμως, και για «εθελούσια παράταση του εργασιμου βίου», που θα γίνει με τη χορήγηση «κινήτρων». Είναι αστείο και να το συζητάμε, ότι κάποιος/α να παραμείνει στη δουλειά μετά τα 65 και δεν θα προτιμήσει να ζήσει με κάποια ησυχία το υπόλοιπο της ζωής του. Ο μόνος τρόπος για να λειτουργήσει οποιοδήποτε «κίνητρο» παραμονής είναι να εξαθλιωθεί παραπέρα η σύνταξη που παίρνει. Κι αυτό αφορά περισσότερο τους εργαζόμενους στο στενό και τον ευρύτερο δημόσιο τομέα, που παίρνουν καλύτερες συντάξεις. Πέρα απ' αυτό, όμως, μεγάλη σημασία για το κράτος και τους καπιταλιστές έχει να σπάσει το όριο των 65 ετών. Να θεωρηθεί, δηλαδή, ότι είναι σωστό να εργάζεται κάποιος/α μέχρι τα 67. Αν επιτευχθεί αυτό, τότε αυτό που σήμερα θα αποσπαστεί ως «εθελοντικό», θα γίνει **υποχρεωτικό** σε μια επόμενη φάση της αντιασφαλιστικής μεταρρύθμισης, που δεν θ' αργήσει (ο Αλογοσκούφης το λέει ανοιχτά, ότι θα απαιτηθούν συνεχείς παρεμβάσεις). Στην επόμενη φάση, θα γίνουν υποχρεωτικά τα 67 (με την ίδια ακριβώς επιχειρηματολογία, που συνδέει τα όρια ηλικίας με το προσδόκιμο επιβίωσης) και «εθελοντικά» τα 69 χρόνια. Η πείρα διδάσκει επ' αυτού.

4 Οι συγχωνεύσεις Ταμείων προβλέπονται από το νόμο Ρέππα (όπως και η επιτροπή επανάκρισης των Βαρέων και Ανθυγιεινών) και αποτελούν στρατηγική επιλογή του συστήματος. Οχι βέβαια για αντιγραφειοκρατικούς λόγους ή για λόγους μείωσης των λειτουργικών εξόδων. Στόχος είναι να δημιουργηθούν στο χώρο των μισθωτών δύο υπερταμεία (ΙΚΑ και Δημόσιο), με στόχο να εξισωθούν προς τα κάτω οι συντάξεις και οι άλλες παροχές, όπως επίσης να χρησιμοποιηθούν τα πλεονάσματα ορισμένων Ταμείων για την κάλυψη ελλειμμάτων άλλων. Αυτή η εξίσωση τους είναι διπλά χρήσιμη. Πρώτο, γιατί θα ρίξουν γενικά τις συντάξεις και δεύτερο, γιατί θα δημιουργήσουν μια ενιαία βάση για μελλοντικές γενικές ανατροπές, στο όνομα των ενιαίων πλέον ελλειμμάτων που θα εμφανιστούν. Το επιχείρημα που χρησιμοποιούν («γιατί να μην υπάρχουν λίγα μεγάλα Ταμεία, με λιγότερα έξοδα;») είναι παγίδα για τους εργαζόμενους. Για **όλους** τους εργαζόμενους. Γιατί το πρόβλημα δεν είναι οργανωτικοτεχνικό, αλλά πολιτικό. Αν γινόταν

ΠΑΣΟΚ: Αρωγός στην επίθεση

Παρά την κρίση του, παρά τις διακρίσεις όλων περί «στροφής στ' αριστερά», το ΠΑΣΟΚ δεν παραλείπει να προσφέρει τη στήριξη που έχει ανάγκη η αστική τάξη, στην προσπάθειά της να προωθήσει τη νέα φάση της αντιασφαλιστικής μεταρρύθμισης. Άλλωστε, το δρόμο που βαδίζει η κυβέρνηση της ΝΔ τον έχει ανοίξει η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, με το νόμο Ρέππα και το πόρισμα Σπράου, γι' αυτό άλλωστε και τα κυβερνητικά στελέχη και ο Αναλυτής αυτά επικαλούνται.

Ο εκπρόσωπος Τύπου του ΠΑΣΟΚ Γ. Ραγκούσης δήλωσε ότι «η διαδικασία ανοίγει με άτακτο τρόπο» και κάλεσε την κυβέρνηση «να πάψει να παριστάνει τον Πόντιο Πιλάτο, να ανοίξει το διάλογο με συντεταγμένο τρόπο, να καταθέσει με σαφήνεια τις προτάσεις της για το Ασφαλιστικό». Μιλάμε για... συντριπτική κριτική! Δεν παρέλειψε, βέβαια, να υπερασπιστεί το νόμο Ρέππα.

Η αρμόδια τομεάρχης Μ. Δαμανάκη είχε το θράσος να βγει μαζί με τον Αναλυτή στο ραδιόφωνο του «Σκάι» και ο πολύπειρος μάνατζερ την έκανε με τα κρεμμυδάκια. «Αξιόπιστη μελέτη» για την αύξηση των ορίων ηλικίας των γυναικών του ζητούσε κι αυτός της θύμιζε πως το ΠΑΣΟΚ αποδέ-

χτηκε την αύξηση των ορίων ηλικίας του νόμου Σιούφα για τους προσληφθέντες μετά το 1993, που την είχε καταψηφίσει. «Εσείς μιλάτε για τους 30άρηδες και τους 40άρηδες, κ. Αναλυτή, και ρωτώ, γιατί γίνονται αυτές οι προτάσεις χωρίς να υπάρχουν αξιόπιστα στοιχεία;», απαντούσε η άσχετη χωρίς να καταλαβαίνει ότι γι' αυτές τις γενιές τα όρια ηλικίας ανδρών και γυναικών έχουν ήδη πάει στα 65. Οσο για τα «αξιόπιστα στοιχεία» που τάχα γύρευε, ο Αναλυτής την παρέπεμψε στο πόρισμα Σπράου και στη μελέτη των βρετανών αναλογιστών, που έγινε επί ΠΑΣΟΚ.

Ο «αυριανός αρχηγός του ΠΑΣΟΚ» Ε. Βενιζέλος δε μπορούσε να μην πάρει θέση. Αφού εξέφρασε την ανησυχία του για το «κύμα πρόωρης συνταξιοδότησης» που προκαλεί η κινδυνολογία της κυβέρνησης (στο ίδιο μήκος κύματος με τον Ραγκούση, δηλαδή), κατέληξε με μια κορόνα: «*Το ΠΑΣΟΚ δεν θ' αφήσει να ψηφιστούν νόμοι που θα θίγουν τα ασφαλιστικά δικαιώματα, χωρίς να προσφέρουν μακροπρόθεσμη λύση στο ασφαλιστικό σύστημα*». Δηλαδή, το πρόβλημα δεν είναι να θιχτούν ασφαλιστικά δικαιώματα, αλλά να υπάρξει μακροπρόθεσμη λύση! Οι παλιότεροι εργαζόμενοι θυμούνται ότι και το 1992 το ΠΑΣΟΚ «δε-

Η ασφάλιση είναι στοιχειώδες δικαίωμα

δεκτές οι χρονίζουσες διεκδικήσεις των εργαζόμενων, αν η ψαλίδα ανάμεσα σε χαμηλοσυνταξιούχους (ΙΚΑ) και υψηλοσυνταξιούχους (ειδικά ταμεία) έκλεινε με εξίσωση προς τα πάνω, οι εργαζόμενοι δεν θα είχαν καμιά δουλειά ν' ασχοληθούν με τις τεχνικές πλευρές. Από τη στιγμή, όμως, που οι συγχωνεύσεις προωθούνται ως όπλο για την εξίσωση προς τα κάτω, οι εργαζόμενοι έχουν κάθε λόγο να τις αντιπαλέψουν. Οχι μόνο οι εργαζόμενοι των ειδικών ταμείων, αλλά και οι εργαζόμενοι του ΙΚΑ, γιατί η γενική εξίσωση προς τα κάτω θα εξαφανίσει τα πάνω όρια των συντάξεων και θα γίνει εφαλτήριο για την παραπέρα εξαθλίωση και των σημερινών άθλιων συντάξεων του ΙΚΑ.

Η γενική μείωση των συντάξεων προωθείται μέσω του λεγόμενου «συστήματος των ασφαλιστικών μονάδων», δηλαδή του υπολογισμού του ύψους της σύνταξης με βάση το σύνολο των ασφαλιστικών εισφορών ολόκληρου του εργασιακού βίου. Ο Αναλυτής πάει να το παζαρέψει: εντάξει, ως μην είναι όλος ο παραγωγικός βίος, ως είναι τα μισά χρόνια ή μια 15ετία. Ξέρι πολύ καλά πως σε κάθε περίπτωση θα επιτευχθεί γενική μείωση του ύψους των συντάξεων. Οι παλιότεροι εργαζόμενοι θυμούνται πόσο μειώθηκαν οι συντάξεις, όταν η βάση υπολογισμού επεκτάθηκε από την τελευταία 2ετία στην τελευταία 5ετία.

Με τον τρόπο αυτό το ασφαλιστικό σύστημα μετατρέπεται από αναδιανεμητικό σε κεφαλαιοποιητικό. Εξαφανίζεται η ίδια η έννοια της **κοινωνικής** ασφάλισης και αντικαθίσταται από την **ατομική** ασφάλιση. Η κοινωνική ασφάλιση έχει ως βασικό της πυρήνα το δικαίωμα του εργαζόμενου να παίρνει μια αξιοπρεπή σύνταξη, ανεξάρτητα από τα χρόνια που έχει δουλέψει. Σ' αυτόν τον πυρήνα στηρίζεται η κατώτερη σύνταξη του ΙΚΑ, που είναι μεν άθλια, όμως εμπεριέχει την ταξική αλληλεγγύη. Δεν είναι προνοιακό βοήθημα. Και βέβαια, αν διευρυνθεί σήμερα η βάση υπολογισμού στα μισά χρόνια, στην επόμενη φάση θα πάει σε όλα και η κοινωνικοασφαλιστική σύνταξη δεν θα διαφέρει σε τίποτα από τις «συντάξεις» των **ιδιωτικών** ασφαλιστικών εταιριών.

Την κατεύθυνση αυτή υπηρετεί και η «εθνική σύνταξη» που ετοιμάζεται να θεσμοθετήσει η κυβέρνηση Καραμανλή (το ανέφερε και μετά τις εκλογές ο Αλογοσκούφης). Αντί για εργαζόμενους που θα παίρνουν συντάξεις που θα τους επιτρέπουν να ζουν, συντάξεις που τις δικαιούνται ως εργαζόμενοι, προωθείται ένα φιλανθρωπικό βοήθημα, που θα αντικαταστήσει και την κατώτερη σύνταξη του ΙΚΑ.

◆ Να αποδοθεί στα ασφαλιστικά ταμεία το σύνολο των κλεμμένων αποθεματικών τους.

◆ Να αποδοθούν στα ταμεία η μη καταβληθείσα κρατική συμμετοχή (στο πλαίσιο της τριμερούς χρηματοδότησης), καθώς και το κόστος της άσκησης κρατικής προνοιακής πολιτικής με λεφτά των Ταμείων.

◆ Να απαλλαγούν τα ασφαλιστικά ταμεία από όλα τα επαχθή δάνεια που αναγκάστηκαν να συνάψουν.

◆ Να απαγορευτεί η εισφοροαπαλλαγή και να ποινικοποιηθεί σε βαθμό κακουργήματος η εισφοροδιαφυγή.

◆ Να καταργηθούν όλοι οι αντισαφιστικοί νόμοι από το 1990 μέχρι το 2002.

◆ Να ασφαλιζονται υποχρεωτικά οι άνεργοι. Κράτος και καπιταλιστές, που ευθύνονται για την ανεργία, πρέπει να πληρώσουν για την ασφάλιση των ανέργων. Η ασφάλιση των ανέργων θα επιφέρει τεράστια έσοδα στο ασφαλιστικό σύστημα.

◆ Να μειωθούν γενικά τουλάχιστον κατά μια πενταετία τα όρια ηλικίας συνταξιοδότησης, για όλες τις κατηγορίες εργαζόμενων. Η μείωση των ορίων ηλικίας στα 60 για τους άνδρες και τα 55 για τις γυναίκες (αντίστοιχα 55 και 50 για τα Βαρέα και Ανθυγιεινά) είναι το ελάχιστο που πρέπει να κατοχυρωθεί σήμερα, για να μπορούν οι συνταξιούχοι να ζήσουν μερικά χρόνια ξεκούρασης και για ν' ανοίξουν θέσεις εργασίας για τους νέους

που μαστιάζονται από μια εφιαλτική παρατεταμένη ανεργία.

◆ Συνταξιοδότηση ανεξαρτήτως ηλικίας μετά από 30 χρόνια δουλειάς.

◆ Δικαίωμα σύνταξης με 4.050 ένησημα.

◆ Σύνταξη ίση με το 80% του τελευταίου μισθού.

◆ Καμιά σύνταξη κάτω από το βασικό μισθό της ΕΓΣΣΕ. Ο βασικός μισθός της Εθνικής Γενικής Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας είναι ένα εξευτελι-

στικό κατώτερο όριο. Δεν μπορούμε να δεχτούμε να υπάρχουν συνταξιούχοι με σύνταξη χαμηλότερη κι απ' αυτό το κατώτερο όριο, επειδή καταδικάστηκαν σε παρατεταμένη ανεργία και επειδή δούλεψαν στα καπιταλιστικά κάτεργα πάντα σαν χαμηλόμισθοι.

◆ Για τις μεγαλύτερες συντάξεις θα πρέπει να ισχύσει ποσοστό αναπλήρωσης 100% (80% κύρια και 20% επικουρική σύνταξη). Ειδικά για το

ΙΚΑ είναι επιβεβλημένο να αλλάξει η βάση υπολογισμού της σύνταξης (η επάνοδος στη διετία είναι το πρώτο βήμα) και να θεσπιστεί ένας απλός και κατανοητός τρόπος υπολογισμού του τεκμαρτού ημερομισθίου/μισθού, ώστε με 4.050 ένησημα να βγαίνει σύνταξη ίση με την κατώτερη, χωρίς τις γνωστές πρόστυχες αλλημείες που χωρίζουν τη σύνταξη σε «οργανικό» και «προνοιακό» τμήμα, λες και κάνουν χάρη στον εργάτη που του δί-

νουν κάτι λιγότερο από 600 ευρώ το μήνα σύνταξη.

◆ Πλήρης αναπηρική σύνταξη σε κάθε εργαζόμενο που είναι ανίκανος για δουλειά. Οι απαράδεκτοι διαχωρισμοί των αναπήρων, ανάλογα με τα ποσοστά αναπηρίας, πρέπει να εξαλειφτούν. Οποιοσ είναι ανίκανος για εργασία πρέπει να παίρνει πλήρη αναπηρική σύνταξη, ανεξάρτητα από το βαθμό αναπηρίας, αφού κανείς δεν πρόκειται να τον πάρει στη δουλειά. Κλιμάκωση ανάλογα με τα ποσοστά αναπηρίας να υπάρξει από και πάνω. Να επανέλθει ο θεσμός της προσωρινής αναπηρικής σύνταξης, που καταργήθηκε. Η επιχείρηση στην οποία έπαθε το ατύχημα ή την επαγγελματική ασθένεια ο εργαζόμενος θα πρέπει να υποχρεώνεται να τον επαναπροσλάβει, όταν αυτός κριθεί ξανά ικανός για εργασία.

◆ Καμιά αλλαγή στους όρους ένταξης στα ΒΑΕ. Να επαναλειτουργήσουν οι επιτροπές κρίσης για τα επαγγέλματα που έχουν υποβάλει αιτήσεις ένταξης και ουδέποτε εξετάστηκαν.

◆ Κατάργηση της ιδιωτικής ασφάλισης σε όλες τις μορφές της.

◆ Δημόσια δωρεάν υγεία - Κατάργηση της καπιταλιστικής επιχειρηματικότητας.

Γύρω μας έχει συσσωρευτεί αφάνταστος πλούτος και συνεχίζει να συσσωρεύεται. Πλούτος φπαγμένος από τον ιδρώτα μας. Ας μην αφήσουμε να μας πάρουν και το ίδιο το δικαίωμα στη ζωή.

Πλήρης ασφάλιση για όλους και πλήρης χρηματοδότησή της μόνο από τ' αφεντικά και το κράτος τους. Αυτό είναι το βασικότερο ζήτημα, η θεμελιώδης αντίληψη με την οποία πρέπει να προσεγγίσουμε την κοινωνική ασφάλιση. Η ίδια η κοινωνική ασφάλιση δεν βγαίνει έξω από τα όρια του καπιταλισμού. Διεκδικώντας κοινωνική ασφάλιση, διεκδικούμε το δικαίωμά μας να επιβιώνουμε στα γηρατειά και σε περιπτώσεις ασθένειας ή αναπηρίας. Είναι μια διεκδίκηση αμυντική, που σκοπό έχει την κατά το δυνατό προστασία των εργαζόμενων από τη φυσική και ηθική φθορά.

Ολος ο κοινωνικός πλούτος παράγεται από τους εργαζόμενους και όχι από τους κεφαλαιοκράτες. Όλος ο πλούτος που συσσωρεύεται στα χέρια των κεφαλαιοκρατών είναι η υπεραξία που έκλεψαν, είτε άμεσα (στην παραγωγή και διανομή των υλικών αγαθών) είτε έμμεσα (μέσω του αναδιανεμητικού προς όφελός τους ρόλου του κρατικού προϋπολογισμού). Γι' αυτό και η κοινωνική ασφάλιση δεν πρέπει να αντιμετωπίζεται ως παραχώρηση προς τους εργάτες. Γι' αυτό και πρέπει ν' απορριφθεί κάθε ιδέα περί «κράτους πρόνοιας», «μη μισθολογικού κόστους εργασίας», «ανταποδοτικότητα» κ.λπ. Αν είναι να μιλήσουμε στα σοβαρά για ανταποδοτικότητα, τότε πρέπει οι κεφαλαιοκράτες να απαλλοτριωθούν και οι εργαζόμενοι να γίνουν κύριοι του προϊόντος της δουλειάς τους.

Ως παραγωγοί του κοινωνικού πλούτου θεωρούμε στοιχειώδες δικαίωμά μας την πλήρη κοινωνική ασφάλιση για όλους. Δηλαδή, ασφαλιστική κάλυψη γήρατος, αναπηρίας, ασθένειας, θανάτου, μητρότητας, ανεργίας για άνδρες και γυναίκες, εργαζόμενους και άνεργους, ντόπιους και ξένους. Τη χρηματοδότηση αυτής της πλήρους ασφάλισης πρέπει να αναλάβουν οι καπιταλιστές και το κράτος τους. Η ασφαλιστική εισφορά των εργαζόμενων πρέπει να καταργηθεί. Είναι πάρα πολλά αυτά που μας κλέβουν τ' αφεντικά αρπάζοντας την απλήρωτη εργασία μας. Κι είναι πολλά αυτά που μας παίρνει το κράτος, κυρίως με την έμμεση φορολογία, για να τα ξαναδώσει στους καπιταλιστές, με δεκάδες νόμιμους και παράνομους τρόπους.

Πρέπει, λοιπόν, να καταργηθεί η εργατική ασφαλιστική εισφορά και να αυξηθεί ανάλογα η εργοδοτική, σε τρόπο ώστε να καλύπτουν τις απαιτήσεις του συστήματος (αναλογιστές έχουν, μπορούν να βρουν το ακριβές ποσοστό) μαζί με την κρατική συμμετοχή. Επειδή θα μιλήσουν και πάλι για χτύπημα στην ανταγωνιστικότητα, έχουμε να τους πούμε το εξής απλό: **ας μειώσουν τα κέρδη τους.**

Καμιά εμπιστοσύνη στην πέμπτη φάλαγγα

Παλιά τους τέχνη κόσκινο. Ανεβάζει τους τόνους απέναντι στην κυβέρνηση η ΓΣΕΕ και δηλώνει (όχι επίσημα, όμως), ότι δεν θα πάρει μέρος στο «διάλογο» για το Ασφαλιστικό. Πόσες φορές δεν έχει παιχτεί το ίδιο έργο; Στο τέλος, αρχίζουν το «διάλογο» και διαπραγματεύονται την έκταση της ήττας, στην οποία έχουν καταδικάσει τους εργαζόμενους.

Ποιες είναι οι θέσεις της ΓΣΕΕ για το Ασφαλιστικό; Το πιο πρόσφατο κείμενο που έχει γράψει η συνδικαλιστική γραφειοκρατία είναι η επιστολή που έστειλαν προεκλογικά στους αρχηγούς των κοινοβουλευτικών κομμάτων, καλώντας τους να πάρουν θέση (ήταν μια προσπάθεια αβάντας στο ΠΑΣΟΚ). Στις πρώτες κιόλας αράδες αυτής της επιστολής βρίσκουμε την αποθέωση του αντισαφιστικού νόμου Ρέππα: «Η ψή-

φηση του Ν.3029/02 έδωσε μια νότα αισιοδοξίας για το μέλλον του Συστήματος Κοινωνικής Ασφάλισης!»! Νότα αισιοδοξίας η σχεδιαζόμενη κατάργηση των Βαρέων και Ανθυγιεινών, η καταδίκη του ΙΚΑ σε υποχρηματοδότηση (η ίδια η ΓΣΕΕ ήρθε δυο χρόνια μετά και αναγνώρισε ότι το 1% του ΑΕΠ ετησίως δεν φτάνει), η υποχρεωτική ενοποίηση ταμείων, το χάρισμα των κλεμμένων σε κράτος και καπιταλιστές κ.λπ. κ.λπ. Έχουν το θράσος να χαιρετίζουν «τη νομοθέτηση της κρατικής χρηματοδότησης ως ποσοστό του ΑΕΠ», αυτοί που μέχρι τότε ήταν υπέρμαχοι της τριμερούς χρηματοδότησης σε καθορισμένη αναλογία (2/9 εργαζόμενος, 4/9 εργοδότης, 3/9 κράτος).

Στην ίδια επιστολή η ΓΣΕΕ όχι μόνο δεν αντιτίθεται στη θέσπιση «κινήτρων για την παραμονή στην εργασία», αλλά με-

ταφέρει τη συζήτηση στους όρους με τους οποίους θα προωθηθεί αυτή η ρύθμιση, ρωτώντας τα κόμματα: «Έχετε συνετάσει και συνεκτιμήσει τις ποιοτικές αλλά και τις ποσοτικές παραμέτρους της τυχόν εισαγωγής κινήτρων παραμονής στην εργασία ή απκινήτρων πρόωρης αποχώρησης από την εργασία;»! Οχι μόνο δεν αντιτίθεται στη σχεδιαζόμενη «αναθεώρηση του καθεστώτος ΒΑΕ», αλλά συζητούν όρους για την εφαρμογή της: «11. Ποιος είναι ο προβλεπόμενος σχεδιασμός σας για την αντιμετώπιση του θέματος των βαρειών και ανθυγιεινών επαγγελμάτων; Προτίθεστε να εφαρμόσετε την υφιστάμενη νομοθεσία ή πρόκειται να επιφέρετε συγκεκριμένες αλλαγές και ποιες είναι αυτές; Ποιο είναι το προβλεπόμενο αντίστοιχο χρονοδιάγραμμα;»!

Και βέβαια, στην ίδια επιστολή δεν λέ-

νε κουβέντα για κατάργηση των αντισαφιστικών νόμων, δεν διατυπώνουν ούτε ένα από τα αιτήματα που οι ίδιοι υποτίθεται ότι έχουν αποφασίσει στα συνδικαλιστικά συνέδρια.

Για μια φορά ακόμη η συνδικαλιστική γραφειοκρατία ετοιμάζεται να παίξει το ρόλο της πέμπτης φάλαγγας μέσα στο εργατικό κίνημα. Φωνάζει τώρα, για να προβληθεί σαν ο αποκλειστικός και νόμιμος εκπρόσωπος και διαχειριστής των εργατικών συμφερόντων. Για να αποκομίσει τους εργαζόμενους και να οδηγήσει το κίνημα σε μια ακόμα ήττα. Γι' αυτό και πρέπει άμεσα να αρθεί κάθε εμπιστοσύνη προς αυτά τα σάπια όργανα και το κίνημα ν' αρχίσει να σχηματίζει μέσα στους αγώνες του τις οργανωτικές εκείνες δομές που θα το βοηθήσουν να δώσει τη μάχη με αξιώσεις. Δεν υπάρχει καιρός για χάσιμο.

■ Ο Γ. Σουφλιάς ξαναχτυπά

Δάσος παραδίδεται στην τσιμεντοποίηση

Ο Γ. Σουφλιάς, αυτός ο όμιλος υπερασπιστής του περιβάλλοντος, ξαναχτύπησε με Προεδρικό Διάταγμα το οποίο τροποποιεί το ρυμοτομικό σχέδιο του δήμου Μελισσίων, εντάσσοντας σ' αυτό την πρώην κλινική Παπαδημητρίου και τουλάχιστον 70 στρέμματα δάσους (από τα ελάχιστα που απέμειναν σ' αυτό το Δήμο).

Πλέον, με τη βούλα και του Ε' Τμήματος του ΣτΕ και του προέδρου του Κ. Μενουδάκου, εντάσσεται δάσος σε ρυμοτομικό σχέδιο, κάτι που απαγορεύεται ρητά από το άρθρο 49 παρ. 2 του νόμου 998/79. Παραθέτουμε τη διάταξη αυτή: «Επέκτασις πόλεως εκχούσης εγκεκριμένον σχέδιον, ή οικισμού υφισταμένου προ του 1923, ή δημιουργία οικιστικής περιοχής εντός δημόσιου δάσους ή δασικής εκτάσεως δεν επιτρέπεται, ούτε είναι δυνατή η καθορισμένη ποσότητα παραχώρησης δημοσίου δάσους ή δασικής εκτάσεως προς δημιουργίαν ή επέκτασιν πόλεων, οικισμών ή οικιστικών περιοχών».

Στην παράγραφο αυτή υπήρχαν και δύο χωρία που επέτρεπαν κατ' εξαίρεση την ένταξη δασών και δασικών εκτάσεων σε εγκεκριμένα ρυμοτομικά σχέδια. Στις αρχές της δεκαετίας του '90, με απόφαση του ΣτΕ, τα χωρία αυτά κρίθηκαν αντισυνταγματικά και έτσι δεν εφαρμόστηκαν έκτοτε.

Το Κεντρικό Συμβούλιο Χωροταξίας Οικισμού και Περιβάλλοντος (ΚΣΧΟΠ) και η Διεύθυνση Νομοθετικού Έργου (ΔΝΕ) του ΥΠΕΧΩΔΕ αρχικά βάρφισαν το δάσος «κοινόχρηστοι χώροι-δασικές εκτάσεις-άλση», με στόχο να πάρουν τη συγκατάθεση και από τον υπουργό Γεωργίας στην Κοινή Υπουργική Απόφαση. Στη συνέχεια, αφαιρέσαν τις λέξεις «δασικές εκτάσεις», βάρφισαν το δάσος νέντα-σκέτα «κοινόχρηστοι χώροι-άλση» και έστειλαν το σχέδιο ΠΔ στο ΣτΕ για έγκριση. Και το ΚΣΧΟΠ του ΥΠΕΧΩΔΕ πολύ δε περισσότερο η ΔΝΕ γνώριζαν ότι απαγορεύεται η ένταξη δασών και δασικών εκτάσεων σε ρυμοτομικά σχέδια, ενώ επιτρέπεται η ένταξη αλσών. Γι' αυτό και βάρφισαν το δάσος «άλσος», προκειμένου να το εντάξουν στο ρυμοτομικό σχέδιο του δήμου Μελισσίων. Ας σημειωθεί, ότι το συγκεκριμένο δάσος δεν φτιάχτηκε από τους κατοίκους των Μελισσίων. Αυτοί το βρήκαν από την πρώτη στιγμή της εγκατάστασής τους στην περιοχή.

Στο σχέδιο της ΚΥΑ οι υπηρεσίες του ΥΠΕΧΩΔΕ πρόσθεσαν αρχικά και τις λέξεις «δασικές εκτάσεις» προκειμένου να αποσπάσουν τη συγκατάθεση των υπηρεσιακών παραγόντων και στη συνέχεια την υπογρα-

φή του υπουργού Γεωργίας. Ο πρώην γενικός διευθυντής Ε. Φραγκιουδάκης, αντί να τους καταστήσει σαφές, ότι απαγορεύεται η ένταξη δασών και δασικών εκτάσεων σε ρυμοτομικό σχέδιο, δήλωσε με έγγραφό του υπηρεσιακή αναρμοδιότητα, διευκολύνοντας τους τα μέγιστα. Εντωμεταξύ, είχε αποφασιστεί από το ΣτΕ, ότι τα σχέδια πόλης πρέπει να βγαίνουν με ΠΔ και όχι με ΚΥΑ. Έτσι, ο Γ. Σουφλιάς, ανενόχλητος πλέον, αφαιρέσει τη φράση «δασικές εκτάσεις» από το ΠΔ που έστειλε στο ΣτΕ, επικαλούμενος την αναρμοδιότητα του υπουργείου Γεωργίας.

Οι κάτοικοι του δήμου Μελισσίων και η δημοτική αρχή ήθελαν, για δικούς τους λόγους, την ένταξη του δάσους αυτού στο εγκεκριμένο ρυμοτομικό σχέδιο και πίεζαν να αναγράφονται οι λέξεις «δασικές εκτάσεις». Γι' αυτό και αισθάνθηκαν δικαιωμένοι, όταν στο σχέδιο της ΚΥΑ αναγράφθηκαν και οι συγκεκριμένες λέξεις. Όταν όμως αφαιρέθηκαν, η δημοτική αρχή άρχισε να διαμαρτύρεται και να πιέζει το υπουργείο Γεωργίας να πάρει πίσω το έγγραφο του Ε. Φραγκιουδάκη περί αναρμοδιότητας. Τώρα που το ΣτΕ δίπλα από τη λέξη άλση και μέσα σε παρένθεση έβαλε τη λέξη δάσος, ο δήμαρχος Μελισσίων δηλώνει ικανοποιημένος, διότι με αυτό το ΠΔ δεν θα οικοδομηθεί άμεσα τμήμα αυτού του δάσους.

Ο Δήμος Μελισσίων, από τότε που οι κληρονόμοι Παπαδημητρίου πούλησαν την κλινική και το δάσος σε μεγαλοκλινική κάρχη, βγήκε με τη σημαία της υπεράσπισης του δάσους και απαιτούσε την ένταξή του στο ρυμοτομικό σχέδιο. Την απαγόρευση ένταξης δάσους σε ρυμοτομικό σχέδιο την αντιμετώπιζε με τον ελιγμό να αναγράφονται ταυτόχρονα οι λέξεις «άλσος-δασική έκταση». Αν η δημοτική αρχή ήθελε να υπερασπιστεί το δάσος, που είναι από τα ελάχιστα που έχουν απομείνει στα Μελίσσια, θα έπρεπε να είναι αντίθετη με την ένταξή του στο ρυμοτομικό σχέδιο. Η υπεράσπιση του δάσους από τη μεριά της είναι προσημαστική. Επεδίωκε την ένταξή του στο ρυμοτομικό σχέδιο ως άλσος, για να μπορεί κάποια στιγμή να διεκδικήσει την ένταξή του στο δήμο (σύμφωνα με τον νόμο 2945/2001) και να διαπραγματεύεται με τους μεγαλοκλινική κάρχη την αξιοποίησή του. Ο νόμος νοείται.

Ο ισχυρισμός ότι δεν θα οικοδομηθεί τμήμα του δάσους δεν ευσταθεί, γιατί μόνο για τη διάνοιξη των δρόμων που απαιτούνται για τα δύο οικοδομικά τετράγωνα, μαζί με τους κοινό-

χρηστους χώρους, θα χρειαστεί να κοπούν πολλά δένδρα. Κατά τη διάρκεια της συζήτησης του σχεδίου της ΚΥΑ στο ΚΣΧΟΠ, απορρίφθηκαν προτάσεις της δημοτικής αρχής για μείωση των όρων δόμησης, με το επιχείρημα ότι «η μείωση αυτή μειώνει την δυνατότητα της τυχόν αναγκαίας επέκτασης των υφιστάμενων κτιρίων». Από τη στιγμή που το δάσος εντάσσεται στο ρυμοτομικό σχέδιο, πρέπει να θεωρείται σίγουρο ότι αυτό βαθμιαία θα οικοδομηθεί και έτσι θα εξαφανιστεί.

Ας έρθουμε, όμως, στο Ε' Τμήμα του ΣτΕ και τον πρόεδρό του Κ. Μενουδάκο. Με τον Ε. Φραγκιουδάκη και τη δημοτική αρχή είμασταν αυστηροί, επειδή δεν εναντιώθηκαν στην ένταξη του δάσους στο ρυμοτομικό σχέδιο, παραβλέποντας τη ρητή απαγόρευση του νόμου 998/79. Περισσότερο αυστηροί

οφείλουμε να είμαστε με το Ε' Τμήμα του ΣτΕ και τον πρόεδρό του, που δεν επέστρεψαν το ΠΔ με το οποίο εντάσσεται στο ρυμοτομικό σχέδιο το συγκεκριμένο δάσος. Επρεπε να το κάνουν για δυο σημαντικούς λόγους. Πρώτο, επειδή και τη νομοθεσία γνωρίζουν, αλλά και τις αποφάσεις του ΣτΕ με τις οποίες κρίθηκαν αντισυνταγματικά χωρία του άρθρου 49 παρ. 2 του νόμου 998/79, με τα οποία κατ' εξαίρεση μπορούσαν να ενταχθούν δάση σε ρυμοτομικά σχέδια. Δεύτερο, γιατί στη γνωμοδότηση του 4/2007 για το ΠΔ του Γ. Σουφλιά, το Ε' Τμήμα του ΣτΕ, για να δικαιολογήσει το νόμιμο της ένταξης του δάσους στο ρυμοτομικό σχέδιο, επικαλείται ένα από τα χωρία της παρ. 2 του άρθρου 49, που είχαν κριθεί απ' αυτό αντισυνταγματικά στις αρχές της δεκαετίας του '90! Ιδού το σχετικό απόσπασμα της γνωμοδότη-

σης προς επιβεβαίωση του ισχυρισμού μας: «...τα τμήματα δασών ή δασικών εκτάσεων, τα οποία γειτνιάζουν με οικισμούς ή περιβάλλονται από οικισμούς, όταν κατ' εξαίρεση εντάσσονται στο σχέδιο πόλης, χάριν της ενότητας του πολεοδομικού σχεδιασμού...».

Για να ικανοποιήσει δε το λαϊκό αίσθημα για την προστασία των δασών και να λουστράρει τη φήμη του υπερασπιστή των δασών, το Ε' τμήμα του ΣτΕ έκανε δύο τροποποιήσεις, ενώ γνωρίζει που θα οδηγήσει η ένταξη του δάσους στο ρυμοτομικό σχέδιο. Αναφερόμαστε στην τροποποίηση του άρθρου 1, όπου μετά τη λέξη «αλσών» προσθέτει σε παρένθεση τη λέξη «δάσος», και την τροποποίηση του άρθρου 4, όπου προστίθεται η φράση «οι χώροι αυτοί διέπονται από τις διατάξεις της δασικής νομοθεσίας».

Στα μέσα της δεκαετίας του

'60 σταμάτησε να λειτουργεί η κλινική Παπαδημητρίου. Αν τότε παρενέβαινε το δημόσιο και εφαρμόζε την ισχύουσα νομοθεσία (σύμφωνα με την οποία, όταν εκλείπουν οι όροι για τους οποίους επιτράπηκε η αλλαγή χρήσης τμήματος δάσους, αυτό επανέρχεται στο δημόσιο), τότε το δάσος θα επανήρχετο στο δημόσιο και δεν θα απειλούνταν άμεσα με ολική οικοδόμηση. Το δημόσιο, όμως, όχι μόνο δεν παρενέβη, αλλά έκανε κάτι χειρότερο. Νομιμοποίησε τους κληρονόμους με το νοίκιασμα της κλινικής Παπαδημητρίου από το ΙΚΑ. Κατά τη γνώμη μας, πρέπει να καταργηθεί το ΠΔ που επιτρέπει την ένταξη του δάσους στο ρυμοτομικό σχέδιο των Μελισσίων και να περάσει το δάσος αυτό στο δημόσιο, γιατί μόνο έτσι μπορεί να αποφευχθεί η τσιμεντοποίησή του.

■ Κυβέρνηση για Sea Diamond

Τσιράκι των εφοπλιστών

Ένα εκπληκτικό έγγραφο έπεσε στα χέρια μας τις τελευταίες μέρες. Αφορά το ναυάγιο του Sea Diamond, προέρχεται από το υπουργείο Εμπορικής Ναυτιλίας, έχει ημερομηνία 4.9.2007 και υπογράφεται από τον Διευθυντή του Β' Κλάδου αρχιπλοίαρχο Λ.Σ. Πιτσουλάκη Αντώνιο. Πάμε κατευθείαν στο «ζουμί»:

«Από τις μετρήσεις και τις αναλύσεις που πραγματοποιήθηκαν από το ΕΛΚΕΘΕ (μελέτη Ιουνίου 2007), προέκυψε από την πρώτη φάση των μετρήσεων ότι οι επιπτώσεις από το ναυάγιο στο θαλάσσιο οικοσύστημα της περιοχής είναι μέγιστη στιγμή πολύ μικρές και ότι τα μέτρα που λαμβάνονται για την απομάκρυνση του πετρελαίου που διαρρέει και την απορρύπανση φαίνεται ότι αποδίδουν καλά!»

Στη συνέχεια, το ΥΕΝ ενημερώνει ότι θα επαναλάβει τις δειγματοληψίες/αναλύσεις μέχρι τα τέλη του 2007 και αν χρειαστεί «θα εξετάσει το ενδεχόμενο περαιτέρω παράτασης των δειγματοληψιών για το 2008». Στο τέλος, καλεί τις υπηρεσίες στις οποίες κοινοποιεί το έγγραφο (τοπικές αρχές, ΥΠΕΧΩΔΕ, υπουργείο Υγείας) να γίνουν προπαγανδιστές της καθυστάσεως: «Φρονούμε ότι τα αποτελέσματα των ενεργειών σας είναι σκόπιμο να γνωστοποιηθούν ευρύτερα, ώστε να επιτευχθεί η αρτιότερη ενημέ-

ρωση του κοινού και όλων των ενδιαφερόμενων φορέων στις πληγείσες περιοχές και να διασφαλισθεί η προστασία του κοινωνικού συνόλου»!!!

Μια τοξική βόμβα είναι βυθισμένη σε ένα ασημαντό για ναυάγιο βάθος στον κόλπο της Καλντέρας στην Σαντορίνη, ο υπουργός Εμπορικής Ναυτιλίας είπε κατ' επανάληψη ψέματα, ότι υπάρχει σχέδιο απάντησης και η πλοιοκτήτρια εταιρεία Louis Cruises αρνείται να ανελκύσει το ναυάγιο, όπως επιβάλλεται, και η αρμόδια υπηρεσία του ΥΕΝ έρχεται και υποστηρίζει ότι δεν τρέχει τίποτα.

Εμείς δεν χρειαζόμαστε να παραστήσουμε τους ειδικούς. Θυμίζουμε τι έχει καταγγείλει από τον περασμένο Ιούλη η ΜΚΟ «Αρχιπελαγός», που δραστηριοποιείται στον τομέα της προστασίας του θαλάσσιου περιβάλλοντος.

— Λόγω των υδροστατικών πιέσεων έχουν προκληθεί ρήγματα στις δεξαμενές καυσίμων

του βυθισμένου πλοίου, με αποτέλεσμα τα πετρελαιοειδή να έχουν σκορπιστεί στους χώρους ενδιάμεσης και ξενοδοχείου του πλοίου, όπου βρίσκονται εγκλωβισμένα.

— Η ρύπανση έχει πάρει ήδη ανησυχητικές διαστάσεις. Ηδη εξαφανίστηκαν οι αχνινί, ένα από τα είδη βιοδείκτες θαλάσσιας ρύπανσης, από την περιοχή νότια του σημείου όπου ναυάγησε το «Sea Diamond». Σε μικρά βάθη στα νότια του βυθισμένου πλοίου παρατηρείται πετρέλαιο μαζούτ σε μορφή «ζελέ» να έχει κατακαθίσει στο θαλάσσιο πυθμένα.

— Απαντώντας στη δήλωση των εφοπλιστών, ότι «η ανελκύση του ναυαγίου δεν είναι επικίνδυνη να προκληθεί ανεξέλεγκτη θαλάσσια ρύπανση», το «Αρχιπελαγός» σημείωσε: «Το 'Αρχιπελαγός' (Ι.ΘΑ.Π.Ε.Α.) αρκεί να αναφέρει, βάσει των δεδομένων που ισχύουν σε παγκόσμια κλίμακα, ότι η δήλωση αυτή είναι αβάσιμη. Φυσικά,

όπως θα έπρεπε να γνωρίζουν οι ενδιαφερόμενοι, υπάρχουν τα μέσα και η τεχνολογία από συγκεκριμένες εταιρείες του εξωτερικού να φέρουν εις πέρας αυτό το έργο, με περιορισμένες περιβαλλοντικές επιπτώσεις, εξασφαλίζοντας και σύντομη διάρκεια ανελκυσής. Τα τελευταία χρόνια έχουν ανελκυστεί πολύ δυσκολότερα ναυάγια, από μεγαλύτερα βάρη, χωρίς προβλήματα ανεξέλεγκτης ρύπανσης, και είναι παράλογο ο ισχυρισμός ότι δεν είναι δυνατόν να ανελκυστεί το συγκεκριμένο ναυάγιο. Βλέπουμε ότι η ιδιοκτήτρια εταιρεία του «Sea Diamond», συμπεράττοντας με τον αλληλοσφαιριστικό συνεταιρισμό που έχει την αστική ευθύνη του πλοίου, δοκιμάζουν τα όρια της ανοχής της ελληνικής κοινωνίας και των αρμόδιων αρχών, με στόχο να εγκαταλείψουν το ναυάγιο με όλες τις τοξικές ουσίες στο βυθό της θάλασσας. Υπενθυμίζουμε ότι στο παρελθόν ο ίδιος αλληλοσφαιριστικός συνεταιρισμός «πέτυχε» να μην ανελκυστεί το ναυάγιο του «Σαμίνα» (αποφεύγοντας τεράστια έξοδα).

Τα παραπάνω αφιερώνονται στον υπουργό Σουφλιά, που προσπαθεί να χτίσει το περιβαλλοντικό του προφίλ με πρόστιμα-στρακαστρούκες στη ΔΕΗ, κάνοντας πως δεν βλέπει το έγκλημα διαρκείας που εδώ και μήνες συντελείται στη Σαντορίνη.

1. Αυτές είναι μερικές πρώτες σκέψεις –συμβολή για την προώθηση του διαλόγου μέσα στους κόλπους του επαναστατικού κινήματος. Η αναφορά μας είναι η αντάρτικη Αριστερά, ο χώρος του επαναστατικού μαρξισμού. Παράδοσή μας είναι οι παραδόσεις ολόκληρου του επαναστατικού κινήματος και όλων των πλευρών. Ιστορία μας είναι όλη του η ιστορία. Θέση μας η συνέχιση του αγώνα με τα μέσα που καθορίζει κάθε φορά το κίνημα ανάλογα με τη συγκυρία. Θέση μας η αναγκαιότητα του ένοπλου αγώνα για το πέρασμα στον σοσιαλισμό, αναγκαιότητα την οποία επιβάλλει ο κοινωνικός αντίπαλος. Θέση μας η αναγκαιότητα, για τον σκοπό αυτόν, ενός πολιτικού εργαλείου που θα συναρθρώνει όλες τις συνιστώσες του κινήματος.

2. Σχετικά με την ορολογία: Στη συνέχεια, χρησιμοποιούμε κάποιους όρους, όπως πολιτικο-στρατιωτική οργάνωση κ.α. που ίσως είναι αδόκιμοι σήμερα. Αυτό γίνεται για λόγους οικονομίας της συζήτησης, επειδή όσοι διαβάζουν αυτές τις γραμμές λίγο-πολύ τους γνωρίζουν, για ιστορικούς λόγους, επειδή αναφερόμαστε σε μια περίοδο όπου είχε γίνει η επεξεργασία και η ανάπτυξη τους. Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν χρειάζεται επανεξέτάσή τους. Πολλές έννοιες χρειάζεται να επανεξεταστούν και να επανακαθοριστούν.

3. Σχετικά με τις λέξεις: Στον κοινωνικό και πολιτικό ανταγωνισμό οι λέξεις δεν είναι αθώες, δεν είναι ουδέτερες. Δεν μπορεί στη συζήτηση μέσα στο κίνημα να μιλάμε για «τρομοκρατία», είτε για ατομική τρομοκρατία είτε για αριστερή τρομοκρατία. Δεν ζούμε στη Ρωσία του 1905. Ζούμε στην εποχή του «πολέμου κατά της τρομοκρατίας», όπου η λέξη αυτή αποτελεί πολεμική έν-

■ Άρθρο του Δημήτρη Κουφοντίνα

Η γενιά μας έδωσε τη δική της απάντηση στο παλιό ζήτημα της βίας

23 Θέσεις για συζήτηση

νοια της κυριαρχίας, βασικό πολιτικό-κοινοδοξολογικό της όπλο. Η χρήση της λοιπόν από τη μεριά δυνάμεων του κινήματος μάλλον σε έμμεση δήλωση νομιμοφροσύνης παραπέμπει.

4. Παρότι βολικός και εύκολος, προτιμότερο είναι να αποφεύγεται. Γιατί είναι ασαφής και δημιουργεί σύγχυση. Συγχέεται με τον όρο αυτόν η ένοπλη πάλη με τις συγκεκριμένες μορφές ένοπλης πάλης που έλαβαν χώρα στη μεταπολιτευτική περίοδο. Συγχέεται ο ένοπλος αγώνας με το αντάρτικο πόλης που είναι μια μέθοδος ένοπλου αγώνα. Επιπλέον, υπονοεί μια милитарιστική κατεύθυνση των αντάρτικων οργανώσεων, θεωρώντας δεδομένη τη φρετιχοποίηση της βίας από τη μεριά τους. Τέλος, και πολύ σημαντικό, δεν περιλαμβάνει τις τάσεις εκείνες μέσα στο ρεύμα της επαναστατικής βίας που επιλέγουν ως μορφή την παρανομία, έχουν περιεχόμενο την αντιβία, αλλά δεν χρησιμοποιούν όπλα.

5. Από μια πλευρά του κινήματος υποστηρίχθηκε η άποψη ότι δεν μπορούμε να μιλάμε στην μεταπολιτευτική Ελλάδα για αντάρτικο πόλης. Μάλιστα η άποψη αυτή προχώρη-

σε ακόμη παραπέρα στη θέση ότι δεν υπήρξαν καν ένοπλες οργανώσεις. Η άποψη αυτή δεν αποφεύγει τις συγχύσεις του σημείου (4.) όπως και άλλες ακόμη, βάζει όμως πολλά ζητήματα στα οποία επιβάλλεται να επανέλθουμε, απαντώντας αναλυτικά με άλλη ευκαιρία. Εδώ θα αναφερθούμε στη (σωστή) αφετηρία της: Πράγματι, στη μεταπολιτευτική Ελλάδα δεν υπήρξε ιδιαίτερα μεγάλη πύκνωση των ενεργειών, δεν υπήρξε συνεχής κλιμάκωση και ανέγερση του επιπέδου τους, δεν υπήρξε δράση που να ανταποκρίνεται σε καταστάσεις οξυμένου εμφυλίου πολέμου. Αντίθετα, υπήρξε κατανομή των ψηλού επιπέδου ενεργειών μέσα στο σύνολο της δράσης, εναλλαγή «μικρών» και «μεγάλων» ενεργειών, υπήρξε, για να μην μακρηγορούμε, οικονομία της βίας. Αυτό αποτέλεσε συνειδητή επιλογή η οποία ανταποκρινόταν στις συνθήκες της περιόδου και δεν ήταν θέμα επάρκειας δυνάμεων. (Η άλλη, σωστή, διαπίστωση περί μη διεύρυνσης σε μέλη είναι άλλης τάξης ζήτημα, που θα συζητηθεί άλλοτε, έχει όμως και σχέ-

ση με την επιλογή αυτή).

Ετσι, αυστηρά εννοιολογικά μιλώντας, μπορούμε να πούμε για επιλογή παραμονής, κατά κύριο λόγο, στην πρώτη φάση του αντάρτικου, την ένοπλη προπαγάνδα. Ομως, η πρώτη φάση του αντάρτικου είναι κι αυτή αντάρτικο και μάλιστα το «σωστό» αντάρτικο, γιατί ανταποκρίνεται στις πραγματικές ελληνικές συνθήκες. Και φυσικά, υπήρξαν δομημένες οργανώσεις και μάλιστα όχι μόνο δύο. Οι οργανώσεις είναι ζωηνοί οργανισμοί και η μικρότερη είτε μεγαλύτερη χρονική διάρκειά τους δεν σημαίνει ότι δεν υπήρξαν.

6. Η γένεση των μεταπολιτευτικών αντάρτικων οργανώσεων είναι ιστορικό φαινόμενο, έχει βαθιές ρίζες στην ελληνική πραγματικότητα, έχει πολιτική και κοινωνική νομιμοποίηση. Αποτελεί την προσπάθεια μιας γενιάς να δώσει τη δική της απάντηση στο παλιό ερώτημα της πολιτικής βίας, μέσα στις τοπικές συνθήκες, μετά την εξάντληση του τριτοδιεθνιστικού μοντέλου. Και αποτελεί τμήμα των παγκόσμιων αναζητήσεων, καρπό του παγκόσμιου

επαναστατικού κύματος εκείνης της εποχής που προκάλεσε επαναστάσεις και εξεγέρσεις, ξεσήκωσε αντάρτικα στην ύπαιθρο και στην πόλη, κυρίως στη Λατινική Αμερική, αλλά και στις μητροπόλεις, ενώ έδωσε νέα πνοή στα, ιδιαίτερων χαρακτηριστικών, αντάρτικα της Ιρλανδίας και της Βασκίας.

7. Το περιβάλλον των αντάρτικων οργανώσεων είναι το μεγάλο αντιπολιτευτικό ρεύμα λαϊκής και επαναστατικής βίας. Ενα ρεύμα που νομιμοποιείται από τα πρόσφατα ιστορικά γεγονότα και εξελίξεις στη χώρα και τον ρόλο του ιμπεριαλισμού σε αυτές, καθώς και από τις τεράστιες κοινωνικές ανισότητες. Ενα ρεύμα που τροφοδοτείται από τον ριζοσπαστισμό και την ανάπτυξη των κοινωνικών και πολιτικών αγώνων καθώς και την συνειδητοποίηση του γεγονότος ότι η Αριστερά σε όλο της σχεδόν το εύρος δεν ανταποκρίνεται στον ιστορικό της ρόλο να εκπροσωπήσει αποτελεσματικά τα θύματα της εκμετάλλευσης και καταπίεσης και γι' αυτό είναι ανίκανη να δώσει πολιτική διέξοδο στους αγώνες. Πρόκειται για ένα ρεύμα που αρνείται την αστική νομιμότητα και επιλέγει μη νόμιμες μορφές με περιεχόμενο αντιβίας. Η επιλογή του είναι λογική συνεπταγωγική της θέσης ότι, αφού ο στόχος της αταξικής κοινωνίας υπερβαίνει την αστική νομιμότητα, και τα μέσα θα υπερβαίνουν την νομιμότητα επίσης. Επιδίωξη των συνειδητών δυνάμεων του ρεύματος είναι, μέσω της συνδυασμένης δράσης, η δημιουργία και διεύρυνση χώρων αντιεξουσίας.

8. Το ρεύμα αυτό απορρίπτει την πεπατημένη, του εξαντλημένου ήδη προηγούμενου μοντέλου, πειραματίζεται αναζητώντας νέους δρόμους, τους δικούς του δρόμους, ψάχνει τις δικές του λύσεις στα παλιά άλματα προβλήματα, δοκιμάζει με φαντασία, πρωτοβουλία και δημιουργικότητα άλλου είδους πρακτικές. Πρόκειται για ένα ρεύμα πολύμορφο και πολυποικίλο, που το διατρέχουν τάσεις, κάθετα, χωρίς να ταυτίζεται απαραίτητα τάση και οργάνωση, αλλά και οριζόντια. Δεν μπορεί να γίνει τώρα γεωγραφία του ρεύματος. Υπάρχουν γραπτά, σίγουρα λίγα και ελλιπή λόγω της ιδιαιτερότητας του χώρου αλλά και της σύμφυτης απέχθειας κάποιων τάσεων, όπως και συντρόφων όλων λίγο-πολύ των τάσεων, στα κείμενα, αλλά δυστυχώς και στη θεωρία. Υπάρχουν ωστόσο οι πράξεις που οδηγούν σε συμπεράσματα.

9. Πολύ συνοπτικά θα αναφερθώ και στα γενικά χαρακτηριστικά του σχεδίου της, στην καθαρή του μορφή. Εδώ, το αντάρτικο πόλης δεν είναι επιδίωξη αυτή καθαυτή, δεν επιδιώκεται η βία για τη βία. Η βία δεν είναι απλώς μέσο απόδοσης λαϊκής δικαιοσύνης και τρομοκράτησης των αστών. Στόχος δεν είναι τα σαμποτάζ ή η αντίσταση στην καπιταλιστική βαρβαρότητα. Η τάση αυτή έχει σοσιαλιστικό σχέδιο και στρατηγική λαϊκής εξουσίας.

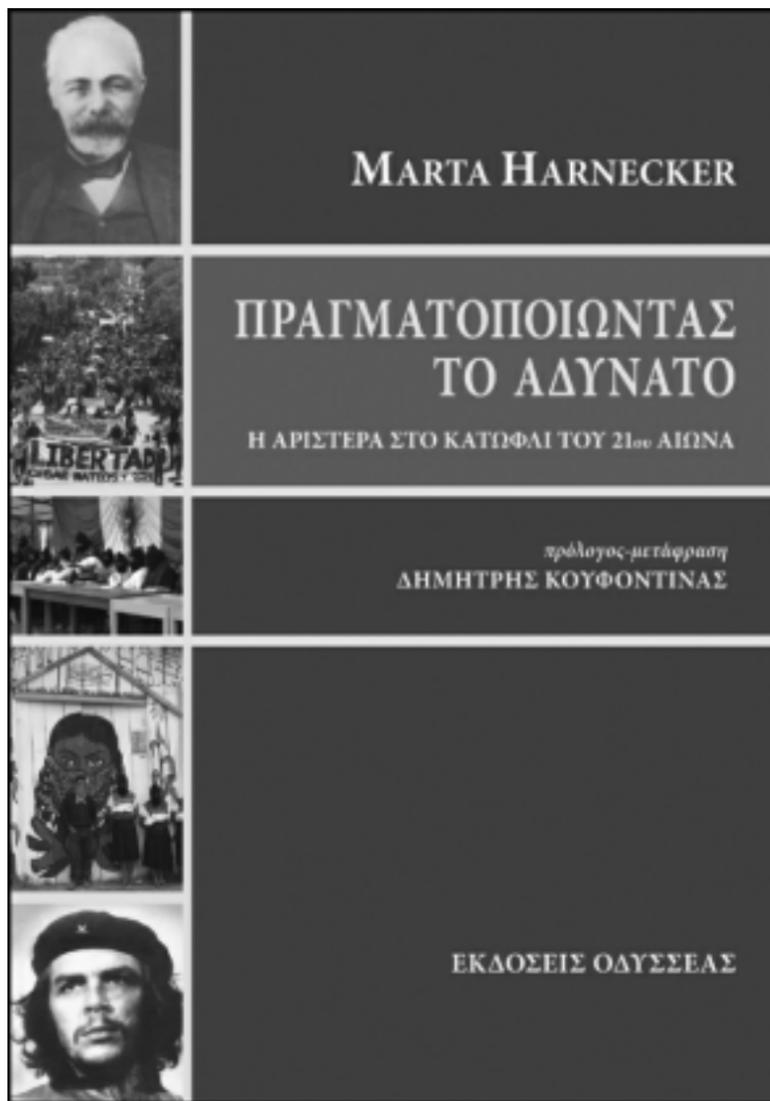
10. Θεωρεί ότι ο ριζικός κοινωνικός μετασχηματισμός θα γίνει μόνο επαναστατικά, αναπόφευκτα με ένοπλο αγώνα, επειδή αυτόν μας τον επιβάλλει ο κοινωνικός αντίπαλος – όπως το έχει δείξει η

Ο Δημήτρης Κουφοντίνας δεν χρειάζεται συστάσεις. Είναι ο αγωνιστής που ανέλαβε την πολιτική ευθύνη για ολόκληρη την ιστορική διαδρομή της Ε.Ο. 17 Νοέμβρη και υπερασπίστηκε την ιστορία της Οργάνωσης (αλλά και την κατασφυραγμένη επαναστατική βία) ενώπιον των ειδικών δικαστηρίων της «αντιτρομοκρατίας», τα οποία μετέβαλε σε βήμα καταγγελίας της καπιταλιστικής βαρβαρότητας και υπεράσπισης του οράματος της επαναστατικής ανατροπής.

Πολλές φορές στις δημόσιες τοποθετήσεις του (κυρίως σε συνεντεύξεις) έχει αναφερθεί στην ανάγκη να υπάρξει μια κριτική αποτίμηση της ιστορικής διαδρομής της Οργάνωσής του, διευκρινίζοντας ότι αυτή η συζήτηση δεν αφορά τα αστικά δικαστήρια, αλλά το κίνημα που εξακολουθεί να διαπνέεται από τις αρχές του κομμουνισμού, που αγωνίζεται για την επαναστατική ανατροπή του καπιταλισμού. Οσο διαρκούσαν οι δίκες αρνήθηκε να προχωρήσει σε μια τέτοια αποτίμηση, θεωρώντας προφανώς (και όχι αβάντισμα) ότι ενδεχομένως θα εκλαμβάνονταν ως προσπάθεια συνδιαλλαγής με το καθεστώς, από τους «καλοθελητές» που κάρταρουν στη γωνία σκορπώντας λάσπη.

Με το άρθρο που δημοσιεύουμε σήμερα ανοίγει και από τη μεριά του τη συζήτηση αυτής της κριτικής αποτίμησης, που δεν αφορά μόνο την Ε.Ο. 17 Νοέμβρη, ούτε μόνο το ρεύμα εκείνο που συμπεριέλαβε και το αντάρτικο πόλης στην τακτική του, αλλά συνολικά το επαναστατικό κίνημα. Πρόκειται για ένα σημαντικό από πολλές απόψεις άρθρο, που με τη μορφή 23 Θέσεων ανοίγει τη συζήτηση, χωρίς να την κλείνει. Είναι μια πρόσκληση σε συζήτηση προς όλους και όλες (οργανωμένες επαναστατικές συλλογικότητες και άτομα) για ζητήματα που καίνε. Οι απόψεις που εκφράζει ο Δ. Κουφοντίνας παρουσιάζονται συμπυκνωμένα. Σε ορισμένες περιπτώσεις εξαιρετικά συμπυκνωμένα. Αυτό, όμως, σημαίνει πρόταση για συζήτηση.

Η «Κ» έχει από καιρό επισημάνει την ανάγκη αυτής της συζήτησης. Είναι μια συζήτηση που αφορά το κίνημα, που την έχει ανάγκη το κίνημα, όχι για να «ξεκαθαρίσει λογαριασμούς» με το παρελθόν του, αλλά για να ανιχνεύσει τους σημερινούς και τους μελλοντικούς του δρόμους. Περιττεύει να πούμε ότι οι στήλες μας θα φιλοξενήσουν κάθε απάντηση, κάθε άποψη πάνω σ' αυτά τα κρίσιμα ζητήματα.

ΑΝΤΙΚΥΝΩΝΙΚΑ

Ανοιγμα του ασφαλιστικού, καλημέρα σας. Αν και δεν θα σας πούμε γι' αυτό ούτε για το (κ)όλον ΠΑΣΟΚ. Θα στείλουμε μόνο συντροφικά χαιρετίσματα στα παιδιά που τροφοδοτούν το mail της στήλης με νέα, μαζί με τις ευχαριστίες μας.

Σας ομιλούμε από τους ζοφερούς χώρους της ΜΜΕ (Μετά Μαριέτα Εποχής), θρηνώντας γι' αυτήν και για τον ποιητή. Κλαψ, λυγμ, που έλεγαν ο Ντόναλντ, ο Γκούφου και οι λοιποί ήρωες της παιδικότητάς μας, καθώς κι ο επιθεωρητής Ο' Χάρα, που συνεχίζει να είναι ήρωας της παιδικότητας άλλων, μιας κοινής μα τόσο διαφορετικής παιδικότητας δίχως τέλος. Τρελογιατροί και μοναχικοί καβαλάρηδες πέρσαν και πάλι, "έλα ασήμωσε και κλάψε".

"τεθηγμένον τοί μ' ούκ απαμβλυνείς λόγω"
(Αισχύλος: "Επτά επί Θήβαις")

Οι σαραντάρηδες έπιασαν τα υπουργεία! Φθινοπώριασε, όλα γύρω πεθαίνουν για να ξαναγεννηθούν ακριβώς τα ίδια. Είναι κι εκείνος ο ενικός απ' το Μαϊάμι που στοιχειώνει τις σκέψεις μας. Ο προκαδήμενος της εκκλησίας προσφωνεί τον προκαδήμενο της κυβέρνησης όπως η γυναίκα του: Κώστα! Πάει, θα μας κάψει ο Κύριος, αν και δείχνει να τον προλαβαίνει η δεξιά του Κυρίου (δεξιά όπως βλέπει αυτός ή εμείς;).

Oh Giorgakis! Oh, oh! Τα έμαθε τα νέα ο πατέρας; Θα σε βάλει να πουλήσεις τα πρωτοτόκια και τα πανωτόκια στον Νίκο αντί πινακίου 10.000 αντιτύπων στον εκδοτικό οίκο του κυρ Αντώνη. Βέβαια, "ο κυρ Αντώνης πάει καιρός που 'βγαίνει στην αυλή", μια αυλή για την οποία δεν θα πούμε τίποτα μιας και τα λένε συνέχεια οι φυλλάδες του συγκροτήματος, συγκροτημένα.

Θέλω να δηλώσω την κάδητη (και οριζόντια και διαγώνια) διαφωνία μου με την επιλογή Βενιζέλου στο ΠΑΣΟΚ. Ως χοντρή κολακεύομαι μα ενίσταμαι ως ιστορικό υποκείμενο (εσχάτως αντικείμενο). Βρε παιδιά, λέγαμε να ξεφορτωθούμε τα στοιχειωμένα ονόματα του παρελθόντος, δεν είναι πράγματα αυτά! Τι Βενιζέλος πάλι; Βρείτε έναν Βλαχομήτρο, έναν Καρακίτσο, έναν Γιαδικιάρηλο βεβαίως βεβαίως, Φτάνει πια! Ασε που εκείνο το Μπένι εύκολα γίνεται Μπενίτο χαιδευτικά. Κορόιδο Μουσολίνι...

Την ίδια ώρα, μια ανατριχίλα μας κατακλύζει καθώς αναμένουμε την ιστορική παρθενική αγόρευση των Βοριδοπληρώδων από το βήμα (ποιανού Λαμπράκη ρε;) όπου άλλοτε αγόρευαν ο Μεταξάς κι ο Παπαδόπουλος. Κι από κάτω να ακούνε οι 36 βουλευτές της επιλεγόμενης αριστεράς (αριστεράς όπως κοιτάζεις από την εξουσιαστική έδρα), λαμβάνοντας σωτήριο υλικό για άλλο μισό αιώνα αναλύσεων και ζυμώσεων.

Είδατε τι ωραία και τι αληθινά εκφράζονται στις προσφωνήσεις τους στη γη της ελευθερίας, ο Κολομπιάρης και ο Αχμαντιντζάνι; Οχι όπως εδώ με ψευτοαβρότητες κι από πίσω μαχαιρώματα (συντροφικά ή μη). Αυτό είναι το μεγαλείο των ΗΠΑ, το είπε κι ο Μπους, ζυμωμένος χρόνια στην παροιμιώδη, έμφυτη ευγένεια των τεξανών. Οι οποίοι, όπως διάβασα σε κάποιο βιβλίο της Κατερίνας Χριστοδούλου, είναι η ζωντανή απόδειξη ότι οι Ινδιάνοι ηγούσαν βουβάλια.

Δεν αντέχω. Θέλω να διασκεδάσω, να ξεδώσω, όπως κάθε στιγμή επιθυμεί κάθε σούργελο. Κι αφού δεν την βρίσκω –τα είπαμε πρόσφατα– με κείνους που τραγουδάνε τώρα πια τα τραγούδια ο ένας του άλλου, λέω να προσχωρήσω σε σοβαρότερα είδη. Εβγαλα εισιτήριο για τον Αντρέα Μποτσέλι στο Στάδιο, 500 ευρώ μόνο, τζάμπα, και περιλαμβάνει και δείπνο (όχι ύπνο) στη Μεγάλη Βρετανία! Αξίζει να δουλεύεις ένα μήνα για να δεις τον Αντρέα, πρέπει να το καταλάβει κάθε εργαζόμενος, να ενεργοποιηθεί και το Κόμμα μιας και ο Αντρέα είναι κι αυτός τυφλός. Τώρα περιμένω να ξανάρθουν οι Rolling Stones. Φαντάζομαι ότι εκείνοι θα έχουν ανταγωνιστική τιμή 300 ευρώ με λουλά στο Μάνθου τον τεκέ. Πολιτισμός κύριοι, ελεύθερος ανταγωνισμός σε μια απεριόριστα ελεύθερη αγορά ελεύθερων καταναλωτών, μην δορυβείστε, ο ΥΠΠΟΥργός Λιάπης είναι ήδη εδώ.

Βέβαια για των αθώο λαό, όστις κατά το ήμισυ του ψήφισε πως γουστάρει να τον καίνε, να τον μαδάνε και να του κάνουν διάφορα, δεν συντρέχει κανένας λόγος ανησυχίας. Το αναπαλαιωμένο νέο καθεστώς δεν θα πειράξει τα πρακτορεία του ΟΠΑΠ, τα κέντρα διασκέδασης και τα τηλεοπτικά προγράμματα. Γιατί το ψάρι μπορεί να βρωμάει απ' το κεφάλι, όμως και η ουρά μπορεί να σ' εγκαταστήσει στην τουαλέτα με επιμένουσα διάρροια. Κάποτε ας το κοιτάζουμε κι αυτό, ας κοιτάζουμε δηλαδή και τα μούτρα μας Κοκκινোসκουφίτσα μου και λοιπές ημιπαρθένες...

Κοκκινোসκουφίτσα
kokinoskoufitsa@eksegersi.gr

ιστορία. Το αντάρτικο πόλης είναι μια μέθοδος ένοπλου αγώνα, μια τακτική που ανάγεται στην αρχή του στρατηγικού σχεδίου του ένοπλου αγώνα. Όταν μιλάμε για ένοπλο λαό δεν εννοούμε απλώς την κατάργηση των ειδικευμένων ένοπλων τμημάτων, αλλά για κατοχή της ισχύος από τους εργαζόμενους, την αποκέντρωσή της, την αυτοδιαχείριση, για διαδικασίες άμεσης δημοκρατίας, μέσα σε ένα γενικό πολιτικό σχέδιο. Μιλάμε για μια πολιτική μορφή που μόνο τα γενικά της χαρακτηριστικά περιγράφουμε, μια πολιτική μορφή, όπως αυτή που κατά τον Μαρξ ανακαλύφθηκε από την Κομμούνια, με την οποία μπορεί να επιτευχθεί η οικονομική απελευθέρωση της εργασίας.

11. Ο ριζικός κοινωνικός μετασχηματισμός δεν μπορεί παρά να είναι έργο της κινητοποιημένης και οργανωμένης κοινωνίας. Η δράση του αντάρτικου πόλης δεν μπορεί να νοηθεί σε αντίθεση με τη λαϊκή κινητοποίηση, ανεξάρτητα και αποκομμένα από αυτήν. Αν δεν υπάρχει λαϊκή στήριξη στο αντάρτικο σχέδιο, αναπόφευκτα αυτό οδηγείται στην αποτυχία. Ο αγώνας δεν μπορεί να είναι καθαρά στρατιωτικός. Χρειάζεται να είναι πολιτικοστρατιωτικός.

12. Η ίδια η αντάρτικη οργάνωση προς τα μέσα δεν μπορεί παρά να είναι πολιτικοστρατιωτική. Να έχει, να προσπαθήσει να έχει και να διατηρήσει, τα ποιοτικά χαρακτηριστικά της κοινωνίας που επαγγέλεται. Δεν μπορεί να έχει χαρακτηριστικά εξειδικευμένου καταμερισμού εργασίας, δεν μπορεί να υπάρχει διαχωρισμός ανάμεσα σε αυτούς που αποφασίζουν και αυτούς που δρουν. Δεν μπορούν να υπάρχουν, όπως έλεγαν οι Ιταλοί σύντροφοι που κάτι ήξεραν παραπάνω, «ιερές αγελάδες».

13. Η αρχική φάση ανάπτυξης του αντάρτικου πόλης στη μεταπολιτευτική περίοδο ξεκινά με βάση την αντίληψη που κωδικοποίησε ο Τσε στη φράση ότι δεν χρειάζεται πάντοτε να περιμένουμε να συγκεντρωθούν όλες οι επαναστατικές συνθήκες, ο επαναστατικός πυρήνας μπορεί να τις δημιουργήσει. Το πρώτο μισό της φράσης λέει ότι χρειάζεται να υπάρχουν κάποιες ελάχιστες αντικειμενικές και υποκειμενικές συνθήκες – οι οποίες υπήρχαν. Το δεύτερο ότι η ίδια η επαναστατική δράση μπορεί να επιταχύνει ή να δημιουργήσει, δρώντας ως καταλύτης, τις συνθήκες που λείπουν: Τόσο τις υποκειμενικές, κυρίως τη συνειδητοποίηση ότι οι ισχυροί δεν είναι άτρωτοι, ότι μπορεί και να ηττηθούν. Όσο και τις αντικειμενικές, κυρίως την όξυνση της κρίσης των από πάνω.

14. Παρένθεση πρώτη. Η αναφορά σε αδρές γραμμές, και στην «καθαρή» του μορφή, στο σχέδιο, τις τάσεις, αποκομμένα από τις άλλες τάσεις του ρεύματος της αντιβίας, όπως και από τις άλλες συνιστώσες του κινήματος, γίνεται για λόγους μεθόδου. Το κίνημα αποτελείται από διάφορες συνιστώσες, με διαφορετικές ιεραρχήσεις και θεματικές, το ζητούμενο είναι η συνάρθρωσή τους μέσα από την ανάπτυξη του αγώνα. Δεν είμαστε το Κόμμα, οι Φωτισμένοι και Εκλεκτοί, ούτε η συσπείρωση των δυνάμεων του κινήματος θα γίνει κάτω απ' τις φτερούγες μας, ούτε η κοινωνική απελευθέρωση θα είναι αποτέλεσμα της δικής μας δράσης. Ο ανταγωνισμός με τις άλλες δυνάμεις είναι, για την ακρίβεια: είναι απαραίτητο να είναι, έξω απ' τη λογική μας.

15. Παρένθεση δεύτερη. Μας κατηγορούν για φετιχοποίηση της βίας. Δεν θα ασχοληθούμε τώρα με την κριτική από τη μεριά της «σύγχρονης»

Αριστεράς που φετιχοποιεί τη μη βία (για την ακρίβεια: τη νομιμότητα, επειδή και η μη βία εμπεριέχει βία), ούτε από τη μεριά αυτών που περιμένουν τη θαυματουργή, χωρίς καμιά προετοιμασία, εμφάνιση του λαϊκού στρατού τη νύχτα της μεγάλης εφόδου. Όσον αφορά την κριτική από τη μεριά δυνάμεων του επαναστατικού κινήματος, αυτή είναι διπλά άδικη. Πρώτον, γιατί αγνοούν ότι έχουμε ρητά ξεκαθαρίσει ότι η βία δεν είναι πανάκεια, ότι δεν μπορεί να υποκαταστήσει τις άλλες μορφές πάλης, ότι χρειάζεται συνδυασμός. Και δεύτερον, γιατί αγνοούν τις προσπάθειες των αντάρτικων οργανώσεων στον «ανοιχτό» λεγόμενο τομέα, τόσο από αντάρτικες οργανώσεις άλλων χωρών, όσο και εδώ. Η κριτική φαίνεται να είναι σωστή όταν περιορίζεται στην πτωτική φάση του αντάρτικου. Τότε όμως το σχέδιο αυτό δεν λειτουργεί πλέον και η πρακτική υπακούει σε άλλη λογική.

16. Το αρχικό στάδιο του αντάρτικου είναι η ένοπλη προπαγάνδα. Διεξάγεται στο συμβολικό πεδίο, σε χαμηλά επίπεδα σύγκρουσης. Αυτό είναι ανεξάρτητο από το «ύψος» των ενεργειών, περισσότερο σημαντικό είναι το «είδος» των ενεργειών και η συγκυρία. Το επίπεδο όξυνσης της σύγκρουσης χρειάζεται να είναι ελεγχόμενο, με την πρωτοβουλία να παραμένει στη δική μας πλευρά, ανάλογα με τις δυνατότητες απάντησης τόσο απ' τον αντάρτικο πυρήνα όσο και από τη μεριά του κινήματος. Κρίσιμο σημείο είναι να μην υπερβαίνει το επίπεδο κατανόησης για την αναγκαιότητά του από τις λαϊκές δυνάμεις. Επιδίωξη της δράσης είναι το ανέμβαση της ταξικής συνείδησης και λαϊκή κινητοποίηση, το άνοιγμα και η διεύρυνση χώρων αντιξουσίας, η δημιουργία και ωρίμανση των συνθηκών για την επαναστατική πάλη και τον ένοπλο λαό. Και όχι βέβαια η υποκατάστασή του και η μετατροπή του σε παθητικό θεατή. Θεατή μάλιστα μιας εντεινόμενης και αναπαραγόμενης σύγκρουσης ερήμην του. Σκοπός δεν είναι η δημιουργία μερικών δεκάδων ή έστω εκατοντάδων συνειδητοποιημένων και αποφασισμένων επαναστατών στη βάση μιας μπλανκιστικής λογικής.

17. Το μεταπολιτευτικό αντάρτικο πόλης ακολουθεί τον δικό του ελληνικό δρόμο, με τακτική οικονομίας της βίας, παραμένοντας κατά κύριο λόγο στη φάση της ένοπλης προπαγάνδας.

18. Η χρονική περίοδος της δράσης του είναι αρκετά εκτεταμένη. Στην περίοδο αυτή συντελούνται βαθιές αλλαγές στην τεχνολογία, αλλάζει το παραγωγικό παράδειγμα, ο καπιταλισμός δείχνει απρόσμενη ζωτικότητα. Ακολουθούν αλλαγές στην κοινωνικοθεσμική σφαίρα, αναβαθμίζεται ο ρόλος των ΜΜΕ, διογκώνεται ο καταναλωτισμός, αυξάνεται η ιδεολογική ηγεμονία της αστικής τάξης. Κυριαρχεί η συναίνεση, εντείνεται η ενσωμάτωση, φθίνουν οι κοινωνικές αντιστάσεις. Καταρρέει το ανατολικό μπλοκ, υποχωρεί το κίνημα παγκόσμια. Το κίνημα μπαίνει σε κατάσταση κρίσης, αδυνατεί να παρακολουθήσει τις αλλαγές, απαντά στα νέα προβλήματα με τις ίδιες παλιές μεθόδους.

19. Η βαθιά αλλαγή του αντικειμενικού πλαισίου όπου δρα και η αντάρτικη ομάδα απαιτεί να γίνει ριζική επανεξέταση του σχεδίου και αναπροσαρμογή της οργανωτικής δομής. Η αδυναμία επανεξέτασης είναι αυτή που καθορίζει την εξέλιξη.

20. Οι αντάρτικες οργανώσεις δεν αποτελούν απομονωμένες και

αδιαπέραστες νησίδες σε έναν ωκεανό ενσωμάτωσης, ήττας και παραίτησης. Οι αλλαγές γίνονται αργά, αδιόρατα, μπορεί να εκδηλώνονται με αποστρατείες, μπορεί να εκδηλώνονται αρνητικά σε μια κρίσιμη στιγμή.

21. Γνωρίζουμε ότι μόνο η θέληση και οι επιθυμίες δεν μπορούν να καθορίσουν την κίνηση της κοινωνίας. Αντιλαμβανόμεσταν ότι μπροστά στην αποτελεσματική καπιταλιστική αναδιάρθρωση το σχέδιο χρειαζόταν να διαφοροποιηθεί. Υπήρχε ωστόσο η θέληση, αντιλαμβανόμεσταν ως ανάγκη, να παραμείνει ένας περιορισμένος έστω χώρος ένοπλης αντιξουσίας, να παραμείνει ένα μετερίζι ιδεολογικού πολέμου που θα αποκαλύπτει την κρυμμένη ταξική πραγματικότητα, να αναδεικνύεται η ανάγκη και η δυνατότητα πραγματικής δράσης. Να παραμείνει μια συμβολική επαναστατική παρουσία και στους χαλεπούς καιρούς, που να κρατά αναμμένη τη φλόγα.

22. Η δική μας γενιά έδωσε τη δική της απάντηση στο παλιό ζήτημα της πολιτικής βίας. Μένει στη νέα γενιά, αφού αναλύσει και κριτικάρει, να ψάξει, να πειραματιστεί, να βρει τον δικό της δρόμο. Κάθε εμπειρία του κινήματος είναι μια ξεχωριστή εμπειρία και γι' αυτό δεν μπορεί να επαναληφθεί. Ωστόσο, κάθε ξεχωριστή εμπειρία είναι τμήμα αναπόσπαστο της μεγάλης εμπειρίας του επαναστατικού κινήματος, μέρος της ιστορίας και της συνέχειάς του. Γι' αυτό το κίνημα οφείλει να μελετήσει τις αιτίες που οδηγούν στην εξάντληση της κάθε εμπειρίας, αιτίες που έχουν να κάνουν τόσο με τις αλλαγές στο γενικό πλαίσιο, όσο και με την υστέρηση ανασχεδιασμού. Να μην σταθεί στις εύκολες απαντήσεις, στις μεμονωμένες ατομικές περιπτώσεις, στην αστυνομική αντίληψη της Ιστορίας. Ατομικές ευθύνες βεβαίως και υπάρχουν: στάσεις ήδη έχουν καταγραφεί, όπως και τα αντίστοιχα πολιτικά αποτελέσματα της κάθε στάσης και θέσης. Όμως αυτά δεν μπορούν να εξηγήσουν τα πράγματα. Απαιτείται μελέτη των αιτιών που οδήγησαν αναγκάσει στην εξάντληση του συγκεκριμένου «μεταπολιτευτικού» μοντέλου αυτής της μεθόδου ένοπλης πάλης. Αιτίες που χρειάζεται να αναζητηθούν, καταρχήν στο γενικό αντικειμενικό πλαίσιο μέσα στο οποίο αναπτύχθηκε. Μόνο έτσι θα υπάρχει μια γερή βάση για την ανίχνευση των νέων δρόμων, των νέων απαντήσεων στα παλιά ερωτήματα που θα παίρνουν υπόψη τις βαθιές αλλαγές που έχουν συντελεστεί στην κοινωνία και θα τολμήσουν τις βαθιές αλλαγές που απαιτούνται στην σκέψη, στις μορφές οργάνωσης και στη δράση.

23. Το κίνημα χρειάζεται να κάνει τους λογαριασμούς του με την ιστορία του. Τμήμα του παρελθόντος του είναι και οι πολιτικοί κρατούμενοι που έγιναν τέτοιοι από τη συμμετοχή τους σε μια μορφή του κινήματος ή επειδή το κράτος τους υπέδειξε ως τέτοιους για να υπηρετήσουν τους «αντιτρομοκρατικούς» σχεδιασμούς του. Το ζήτημα των πολιτικών κρατούμενων το κίνημα οφείλει να το αντιμετωπίσει από πολιτική άποψη. Δεν μπορεί παρά να αποτελέσει τμήμα της γενικότερης πολιτικής δουλειάς της κάθε συνιστώσας του. Αλλά και οι ίδιοι οι πολιτικοί κρατούμενοι, όπως και οι πρώην πολιτικοί κρατούμενοι επίσης, οφείλουν να συμμετέχουν στην πολιτική δουλειά. Αν το κίνημα δεν το κάνει, αν και οι ίδιοι οι πολιτικοί κρατούμενοι δεν το κάνουν, θα έχουμε προσφέρει άλλη μια νίκη στον αντίπαλο.

Ο νόμος πλαίσιο στην πράξη

Με την έναρξη του νέου ακαδημαϊκού έτους άρχισαν τα όργανα στα Πανεπιστήμια και ΤΕΙ και έγιναν οι πρώτες προσπάθειες εφαρμογής στην πράξη του νέου νόμου πλαισίου. Κάποιες διοικήσεις με δειλά βήματα στην αρχή, κάποιες με περισσό θράσος, έβγαλαν μπροστά την επιχείρηση «σκουίπα» των λεγόμενων «αιώνιων φοιτητών», ενεργοποιώντας το σχετικό άρθρο του νόμου, που απέβλεπε στην άμεση εκκαθάριση των μητρώων των σχολών.

Μπροστάρης το Πολυτεχνείο Κρήτης και το Τμήμα Γεωργικών Μηχανών και Αρδεύσεων του ΤΕΙ Λάρισας, που απέστειλαν επιστολές στους φοιτητές, που κατά την έναρξη ισχύος του νόμου έχουν υπερβεί το ανώτατο όριο φοίτησης, που θεσπίζει το άρθρο 14, δηλαδή έχουν συμπληρώσει διπλάσιο χρόνο σπουδών από αυτόν που απαιτείται για να ολοκληρωθούν οι βασικές κατά σχολή σπουδές και κατά συνέπεια θεωρούνται «αιώνιοι». Με τις επιστολές αυτές, οι φοιτητές ή σπουδαστές καλούνται να απαντήσουν εγγράφως αν επιθυμούν να συνεχίσουν τις σπουδές τους. Ο νόμος ορίζει ότι σε περίπτωση που υπάρξει καταφατική δήλωση, έχουν δικαίωμα να συνεχίσουν τις σπουδές τους για πέντε ακόμη έτη, διαφορετικά διαγράφονται από τα μητρώα των ιδρυμάτων και στερούνται της φοιτητικής ή σπουδαστικής τους ιδιότητας.

Τέτοιες επιστολές στάλθηκαν σε τουλάχιστον 120 σπουδαστές του Τμήματος Γεωργικών Μηχανών και Αρδεύσεων του ΤΕΙ Λάρισας, ενώ ο ταχυδρόμος θα φέρει το τελεσίγραφο της αποτομής σε άλλους 5.000, σε περίπτωση που η απόφαση αυτή γενικευθεί σε όλα τα ΤΕΙ της πόλης. Αντίστοιχα, το Πολυτεχνείο Κρήτης έστειλε 600 έγγραφα προειδοποιήσεις, ορίζοντας ως καταληκτική ημερομηνία την 21η Σεπτεμβρίου. Δεκάδες, όμως από τις επιστολές αυτές επεστράφησαν, αφού δεν βρήκαν παραλήπτη λόγω αλλαγής διεύθυνσης.

Με προκλητικό τρόπο, ο γνωστός πρύτανης, Γρυσιολάκης, δήλωσε: «Κακό της κεφαλής τους για όσους άλλαξαν τόπο διαμονής και δεν κατέστη δυνατό να παραλάβουν την επιστολή του Πολυτεχνείου. Οφείλουν να μας έχουν ενημερώσει για την αλλαγή της διεύθυνσής τους. Θα προχωρήσουμε στη διαγραφή όλων των αιώνιων φοιτητών του ιδρύματος, πλην αυτών που θα

δηλώσουν εγγράφως στη γραμματεία του τμήματός τους ότι επιθυμούν να συνεχίσουν τις σπουδές τους».

Βεβαίως, ο Γρυσιολάκης αποθρασύνθηκε λόγω της νέκρας που επικρατεί στο φοιτητικό κίνημα αυτή την περίοδο και έκανε αυτή τη δήλωση λογαριάζοντας πως «ξενοδόχος» δεν υπάρχει. Αντίθετα, στο ΤΕΙ Λάρισας, που υπήρξε καταρχήν μια κινητοποίηση των σπουδαστών της ΠΚΣ (προχώρησαν σε αποκλεισμό των γραφείων της διοίκησης του Ιδρύματος), υπήρξε μια πιο διπλωματική εξέλιξη. Το θέμα παραπέμφθηκε να συζητηθεί στη διοίκηση του ΤΕΙ.

Εκτός, όμως από αυτά τα Ιδρύματα, ανάλογη κινητικότητα, προς το παρόν, πιο «ήπιας» μορφής ακολουθούν και άλλα, όπως π.χ. το Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης (με πάνω από 100.000 φοιτητές). Το Πανεπιστήμιο τηρεί στάση αναμονής, ενώ παράλληλα έχει δοθεί εντολή στα επιμέρους τμήματα να καταγράψουν τους «αιώνιους» φοιτητές τους. Το σίγουρο είναι ότι μέσα στις επόμενες εβδομάδες, το θέμα θα πάρει ευρείες διαστάσεις και θα συζητηθεί σε όλα τα αρμόδια συλλογικά όργανα.

Η υπόθεση απ' ό,τι φαίνεται κολλάει στη διεκπεραίωση της τυπικής διαδικασίας με την επίδοση των επιστολών, ειδικά σε Πανεπιστήμια με δεκάδες χιλιάδες φοιτητές και χιλιάδες «αιώνιους», ενώ επί της ουσίας, οι διοικήσεις δείχνουν να μην έχουν πρόβλημα. Δεν έχουν πρόβλημα με το γεγονός ότι με τη ρύθμιση αυτή επιχειρείται, κυρίως, να σταλεί ένα τρομοκρατικό μήνυμα στη νεολαία που αμφισβητεί, πολιτικοποιείται και αντιστέκεται, δεν έχουν πρόβλημα με το γεγονός ότι το κράτος επιδιώκει να δημιουργήσει μια νεολαία υποταγμένη, ταιριαστό συμπλήρωμα του Επιχειρηματικού Πανεπιστημίου. Γιατί αυτή είναι η ουσία της ρύθμισης για τους «αιώνιους φοιτητές»

(που πρέπει να διαβαστεί σε συνδυασμό με τη ρύθμιση για τα υποχρεωτικά και προαπαιτούμενα μαθήματα, οδηγώντας στη δημιουργία στρατιών «λιμναζόντων» φοιτητών), αφού κατά τα άλλα είναι γνωστό ότι αυτοί δεν δυσχεραίνουν τη λειτουργία του Πανεπιστημίου, ούτε το επιβαρύνουν μιας και δεν δικαιούνται φοιτητικής μέριμνας. Χώρια που με αυτή τη ρύθμιση πλήττονται άμεσα οι φτωχοί φοιτητές, που παράλληλα εργάζονται. Για όλα αυτά, όμως, δεν χολοσκάνε οι διοικήσεις. Ηδη άρχισαν να διαγράφουν την πληροφορία ότι συζητείται ως διεξόδος η λύση μιας γενικής προθεσμίας, η οποία θα ανακοινωθεί και θα ισχύσει για όλα τα Ιδρύματα, προκειμένου να ενημερωθούν οι ενδιαφερόμενοι.

Οι εξελίξεις δείχνουν για μια ακόμη φορά ότι το πανεπιστημιακό κατεστημένο δεν έχει «μπέσα» και συνεπώς αυτοί που επένδυσαν στην ακύρωση του νόμου στην πράξη από αυτά τα στοιχεία, προκειμένου να ροκανίσουν τις φοιτητικές καταλήψεις της περασμένης χρονιάς, αποδεικνύονται τώρα είτε αφελείς (ο πιο λάιτ χαρακτηρισμός που μπορούμε να τους αποδώσουμε), είτε ότι είχαν δόλο. Χωρίς αυταπάτες, το βάρος πέφτει στις πλάτες του φοιτητικού κινήματος, για το οποίο χτύπησε ήδη η βαριά καμπάνα.

Παράλληλα με την επιχείρηση «σκουίπα» των «αιώνιων φοιτητών», που είναι στα σκοκάρια, εφαρμογή βρίσκει και η ρύθμιση για την κατάργηση των δωρεάν συγγραμμάτων. Θυμίζουμε ότι ο νόμος πλαίσιο στο άρθρο 15 προβλέπει υποχρεωτικό ή επιλεγόμενο μάθημα καταρτισμένη από τις Γενικές Συνελεύσεις των Τμημάτων και προεδρικό Διάταγμα που θα καθορίζει τον «τρόπο», με τον οποίο παρέχεται στους φοιτητές το δικαίωμα της δωρεάν προμήθειας αριθμού συγγραμμάτων ίσου με

τον αριθμό των υποχρεωτικών και επιλεγόμενων μαθημάτων. Ο Νόμος δηλαδή εισάγει την κατάργηση της δωρεάν διανομής συγγραμμάτων σε όλους ανεξαιρέτως τους φοιτητές (ο «τρόπος» διανομής αυτό ακριβώς υπονοεί), ενώ την περιορίζει αποκλειστικά σε ένα σύγγραμμα ανά μάθημα. Προφανώς τα υπολοιπα (απαραίτητα για το μάθημα και την καλύτερη γνώση) θα αγοράζονται από τους ίδιους τους φοιτητές.

Σύμφωνα με όσα έγιναν γνωστά, το Τμήμα Διδακτικών Συγγραμμάτων της διεύθυνσης Δημοσιευμάτων και Εκδόσεων του Πανεπιστημίου Αθηνών, επέστρεψε στο Τμήμα Πληροφορικής την απόφαση για την έγκριση εκτύπωσης και διανομής διδακτικών σημειώσεων, με το αιτιολογικό ότι ο νόμος πλαίσιο, στο σχετικό άρθρο «δεν προβλέπει την εκτύπωση και διανομή σημειώσεων» και συμπληρώνει ότι αναμένει ερμηνευτική εγκύκλιο από το υπουργείο Παιδείας.

Με δεδομένο ότι σε πολλά μαθήματα, οι σημειώσεις αποτελούν στην ουσία και το «σύγγραμμα» από το οποίο διδάσκονται οι φοιτητές, αντιλαμβάνεται κανείς το πρόβλημα και ότι στην ουσία προωθείται με εκβιαστικό τρόπο η κατάργηση της δωρεάν διανομής των συγγραμμάτων και η αγορά τους από τους ίδιους τους φοιτητές.

Όσον αφορά στο άλλο μεγάλο αγκωνάρι του νόμου, την κατάργηση δηλαδή του πανεπιστημιακού ασύλου και την επιβολή καθεστώτος τρόμου, ανελευθερίας και σιωπής, γεύση πήραμε από την εισβολή των μπάτσων στο Πανεπιστήμιο της Θεσσαλονίκης, στα γνωστά γεγονότα της Εκθεσης και από την εκκωφαντική σιωπή των πρυτανικών αρχών. Ο δε φιλικός προς την κυβέρνηση Τύπος, έχει ήδη αρχίσει να θυμίζει. Οτι με την έναρξη του ακαδημαϊκού έτους, αυτόματα ενεργοποιείται και το άρθρο του νόμου (άρθρο 16) που βάζει ταφόπλακα στις φοιτητικές καταλήψεις, προσπαθώντας να φτιάξει κλίμα και να τρομοκρατήσει τους φοιτητές που «σκέφτονται» να αντιδράσουν στην εφαρμογή του νόμου πλαισίου.

Το φοιτητικό κίνημα μένει να ανατρέψει όλα τα προγνωστικά, να καταστήσει το νόμο νεκρό γράμμα και να απαιτήσει καθαρά την κατάργησή του. Η όρεξη του νέου υπουργού πρέπει να κοπεί, πριν ακόμα ανοίξει.

Γιούλα Γκεσούλη

Μέχρι τώρα ξέραμε ότι ο Βύρωνας ήταν μακράν ο καλύτερος παπαρολόγος εθνοπατέρας. Η έκφραση το «αρλουμπίζειν εστί Πολυδωρεϊν» είχε κατοχυρωθεί σε έντυπα και σατιρικές τηλεοπτικές εκπομπές. Με τα καινούργια όμως φυντάνια που έσκασαν μύτη σαν εθνονταβατζήδες φαίνεται ότι θα έχει πρόβλημα στο να διατηρήσει τον τίτλο που κατέκτησε με τους «στρατηγούς ανέμους» τις «γράνες» και τους «Σιβαρίτες πολιτικούς».

Μπαίνας ας πούμε φουριόζος στο «ναό της δημοκρατίας» τους ο Βαΐτης Αποστολάτος και ξεκαθαρίζει τις προθέσεις του απέναντι στους υπόλοιπους συναδέλφους του: «Αν υπάρξει ανάγκη της χειρουργικής μου δεινότητας για να αποκοπούν παθογένειες που προεξέχουν, όπως επίσης και της μαιευτικής μου ικανότητας προκειμένου να διεκπεραιωθεί καλύτερο κοινοβουλευτικό και νομοθετικό έργο, θα είμαι παρών». Αντε να βγάλεις άκρια τι εννοεί ο σεξολόγος. Αλλά και η φρέσκια εθνομητέρα μας Νατάσα Ράγιου δεν πάει πίσω, αν και αυτή έχει άλλες φιλοδοξίες: «Επιθυμώ η Αχαΐα να μπει εντός σχεδίου χώρας και γι' αυτό θα αγωνιστώ», μας λέει. Καλά, ρε Νατάσα, μέχρι τώρα εντός ποιου σχεδίου ήταν η Αχαΐα; Κάντο μας φραγαυοδίφραγκα να το καταλάβουμε κι εμείς.

Να, αυτά διαβάζω και προτιμώ ν' ακούω τις Τζουμακίες του Στέφανου που τουλάχιστον οι αερολογίες που λέει έχουν τζούρα αλήθειας. Τον έβλεπα, που λέτε, να δίνει συνέντευξη στο Φυντανίδη στην τηλεόραση του Σκάι. Δεν μάσησε τα λόγια του και δεν χρησιμοποίησε αβραμοπουλική γλώσσα: «Δεν βλέπουμε τι γίνεται; Δεν βλέπουμε ότι έχουμε κυβερνήσεις -και δεν μιλάω μόνο για τις κυβερνήσεις Καραμανλή- οι οποίες είναι έρμαιο οργανωμένων παρασιτικών συμφερόντων στη χώρα; Δεν βλέπουμε ότι υποκαταστάθηκε η πολιτική και η κυβερνητική πολιτική και οι ηγεσίες των κομμάτων από συγκεκριμένες ομάδες Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης που σχετίζονται με παρασιτικές δραστηριότητες στη χώρα; ... Υπάρχουν πολιτικά πρόσωπα του ΠΑΣΟΚ τα οποία είναι εξαγορασμένα, ελεγχόμενα από οικονομικούς κύκλους και επιχειρηματίες».

Η φάση όμως έχει κι άλλο επεισόδιο. Αφού δεν μπορώ να ξέρω πόσα μπακίρια χάνουν οι καπιταλιστές, κάτω απ' το τραπέζι, στους βουλευτές υπαλλήλους τους, έκατσα κι έψαξα πως τα ρεγουλέρνουν οι ίδιοι για να μας χαρατσώνουν εμάς και να απολαμβάνουν το δικό τους παντεσπάνι. Εχουμε και λέμε λοιπόν. Το 1964 η κυβέρνηση του Γ. Παπανδρέου (του επονομαζόμενου και παπατζή) αποφασίζει ότι η βουλευτική αποζημίωση προσαρμόζεται στο σύνολο των αποδοχών του προέδρου του Αρείου Πάγου. Πριν όμως είχε προηγηθεί με απόφαση της ίδιας κυβέρνησης ο διπλασιασμός των μισθών των δικαστικών. Μετά τη μεταπολίτευση και όταν κουμάντο στη χώρα έκανε ο «εθνάρχης» Καραμανλής, η απόφαση της Βουλής του '64 παίρνει τη μορφή Ψηφίσματος - το περίφημο πλέον Ψήφισμα Ζ - που είναι ισχυρότερο των νόμων και θεωράκεται συνταγματικά. Κι από τότε παραμένει ως είχε. Ο λόγος που οδήγησε τους βουλευτές εκείνης περιόδου στη σύνδεση της βουλευτικής τους αποζημίωσης με το μισθό του προέδρου του Αρείου Πάγου ήταν γιατί ο μισθός που έπαιρνε ήταν ο μεγαλύτερος απ' όλους τους δημοσίου υπαλλήλους. Στις δεκαετίες που ακολούθησαν η πορεία των αποδοχών των βουλευτών και του προέδρου του Αρείου Πάγου πήραν την ανηφόρα, αφού αυτοί είχαν το καρπούζι και το μαχαίρι. Η Βουλή αποφασίζει συνέχεια, στο όνομα της «ανεξάρτητης δικαιοσύνης», την αύξηση για τους μισθούς των δικαστών, που αυτόματα συνεπάγεται και την αύξηση του βουλευτικού μισθού, ενώ όταν οι δικαστές εντοπίζουν μισθό κρατικού υπαλλήλου μεγαλύτερο από εκείνο του ανώτατου δικαστικού προσφεύγουν στον εαυτό τους και δικαιώνονται. Και ο μισθός των βουλευτών αυξάνεται αναλόγως. Μύλος δηλαδή η υπόθεση.

Μ' αυτή τη φάμπρικα, λοιπόν, το 1991 το μηνιαίο των εθνοπατέρων αυξήθηκε κατά 48%, το 1997 κατά 83% και φτάσαμε σήμερα να τους ακουμπάμε για το 2007 43.575.000 ευρώ για τους μισθούς τους, την οργάνωση των γραφείων τους κ.ά. Επίσης, επειδή οι εθνονταβατζήδες μας δεν μπορούν να πουλούν μούρη στην πλέμπια κυκλοφορώντας με Χόντα ή Σουζούκι, πρέπει να στάξουμε άλλα 4.700.000 ευρώ για το λίζινγκ και τη συντήρηση των βουλευτικών αυτοκινήτων. Αν συνεχίσω να γράφω πόσα ακόμα κοστίζει στον ελληνικό λαό ο κοινοβουλευτικός συρφετός (για κάθε βουλευτή πληρώνουμε να έχει τέσσερις συνεργάτες, έναν ειδικό σύμβουλο και ένα μπάτσο να τον φυλάει, δεν πληρώνουν φόρους, ενώ έχουν δικαίωμα συνταξιοδότησης αφού συμπληρώσουν τέσσερα χρόνια βουλευτιλικά κ.λπ.), θα πάει μακριά η βαλίτσα. Και μόνο να σκεφτεί κανείς ότι για το 2007 θα πληρώσουμε 140.000.000 ευρώ για λειτουργικά έξοδα του Κυνοβουλίου (μισθούς υπαλλήλων, συντήρηση εγκαταστάσεων κ.λπ.) φαίνεται καθαρά πόσο μας στοιχίζει ο νομοθετικός μηχανισμός της αστικής δικτατορίας που ζούμε..

Γιώργης Γιαννακέλλης

**(5,00 X 4,00 X
5,25 X 1,70 X
2,45) νίκες =
437,325 απόδοση**

ΚΟΡΑΚΙ ΣΦΥΡΑ ΤΟ

Οι εμφανίσεις των ομάδων μας στις ευρωπαϊκές διοργανώσεις έχουν δημιουργήσει κλίμα ευφορίας στο ελληνικό ποδόσφαιρο και τις προηγούμενες μέρες είχαμε την τύχη να διαβάσουμε αρκετές αναλύσεις που αναφέρονταν στη διαδικασία για την αναστροφή της μίζερης και απωθητικής εικόνας του. Αν δούμε όμως με μεγαλύτερη «ψυχραιμία» τα δεδομένα για το άθλημα στη χώρα μας, θα καταλάβουμε ότι οι πιθανότητες για κάτι καλό είναι πολύ μικρές.

Η ευρωπαϊκή βδομάδα ξεκίνησε με την εντός έδρας ισοπαλία του Ολυμπιακού για τους ομίλους του Champions League, που συνοδεύτηκε από φωνές αμφισβήτησης για την επάρκεια του προπονητή της ομάδας. Το κακό ξεκίνημα έδωσε τη θέση του σε μια ονειρική βραδιά με τις πέντε νίκες των εκπροσώπων μας στο ΟΥΕΦΑ, που έδωσαν την ευκαιρία στο ελληνικό ποδόσφαιρο να βρεθεί στο επίκεντρο της ευρωπαϊκής πιάτσας. Εκτός από δόξα, οι νίκες έδωσαν και πολύτιμους βαθμούς στη βαθμολογία της ΟΥΕΦΑ και η χώρα μας βρίσκεται στη 16η θέση, η οποία, αν ψηφιστούν οι αλλαγές του Πλατινί, δίνει το δικαίωμα διατήρησης των κερχμένων της εκπροσώπησης του ελληνικού ποδοσφαίρου στις ευρωπαϊκές διοργανώσεις και ιδιαίτερα στο Champions League. Με δεδομένο ότι για τις ομάδες που πρωταγωνιστούν στο ελληνικό πρωτάθλημα τα έσοδα από τη συμμετοχή στο Champions League αποτελούν τη σημαντικότερη πηγή χρηματοδότησής τους, καταλαβαίνουμε το λόγο για τον οποίο πανηγυρίζουν οι «ανδιότελεις εργάτες» του ποδοσφαίρου μας.

Βρισκόμαστε χρονικά μερικές μέρες μετά την ευτυχή συγκυρία για τις ομάδες μας και έχοντας ξεπεράσει την ευφορία της πρώτης στιγμής πρέπει να δούμε στην πραγματική τους διάσταση τις «πέντε νίκες». Όταν έγινε η κλήρωση για το ΟΥΕΦΑ, η πλειοψηφία των φιλάθλων θεωρούσε ότι Παναθηναϊκός και ΑΕΚ θα κατάφερναν εύκολα ή δύσκολα να περάσουν στη φάση των ομίλων, ενώ για τις υπόλοιπες τρεις ομάδες (Πανιώνιος, Λάρισα και Αρης) έδινε πολύ λίγες πιθανότητες. Μετά τους πρώτους αγώνες, στην ΑΕΚ και τον Παναθηναϊκό προστέθηκε σαν φαβορί για την πρόκριση και ο Πανιώνιος, αυξήθηκαν οι ελπίδες της Λάρισας (προσωπικά πιστεύω ότι δεν θα τα καταφέρει) και στον Αρη μπορούν να λένε ότι έπιασαν ηρωικά απέναντι σε μια καλύτερη ομάδα. Συνεπώς, στους αρχικούς υπολογισμούς, αντί για δυο ομάδες θα έχουμε τρεις στην πρώτη φάση των ομίλων του ΟΥΕΦΑ.

Το δεύτερο σημείο που πρέπει να δούμε είναι τα επικοινωνιακά οφέλη και η αίσθηση που έκαναν στην Ευρώπη οι νίκες των ελληνικών ομάδων. Είναι αναμφισβήτητο γεγονός ότι μετά την κατάκτηση του ευρωπαϊκού πρωταθλήματος στην Πορτογαλία το ελληνικό ποδόσφαιρο κέρδισε κάποιους πόντους στο «σταρ σύστημα» της ΟΥΕΦΑ. Η αγωνιστική επιτυχία της Εθνικής, σε συνδυασμό με την επιτυχημένη επιλογή της διοίκησης της ΕΠΟ και του Γκαγκάκη να στηρίξουν τον Πλατινί για την προεδρία της ΟΥΕΦΑ, έχει δώσει τη δυνατότητα στις ομάδες μας να προβάλλονται περισσότερο σε σχέση με το παρελθόν. Εκτός από τα επικοινωνιακά οφέλη, μπορούμε να πούμε ότι οι ομάδες μας αντιμετωπίζονται από τους διατητές καλύτερα από ό,τι στο παρελθόν και πλέον παίρνουν και σφουρίγματα που τους επιτρέπουν να διαχειρίζονται καλύτερα την εξέλιξη του αγώνα (π.χ. το πέναλτι που δόθηκε στον Παναθηναϊκό κόντρα στους Σλοβάκους).

Το τρίτο σημείο που πρέπει να αναλύσουμε είναι η σχέση που συνδέει την εκπροσώπηση των ομάδων μας στις ευρωπαϊκές διοργανώσεις με το επίπεδο του ελληνικού πρωταθλήματος. Για να το πούμε πιο απλά. Τα φράγκα που μπαίνουν στα ταμεία των ελληνικών ομάδων από τη συμμετοχή τους στις ευρωπαϊκές διοργανώσεις μπορούν και με ποιο τρόπο ν' αλλάξουν την εικόνα του ελληνικού πρωταθλήματος; Αν κάποια ή κάποιες ομάδες προχωρήσουν αρκετά στις ευρωπαϊκές διοργανώσεις, αυτό θα έχει αντίκτυπο στην συνολική εικόνα του ελληνικού πρωταθλήματος;

Ας ξεκινήσουμε από το δεύτερο. Η καλή πορεία του Παναθηναϊκού στην Ευρώπη όχι μόνο δεν ανέβασε το επίπεδο του ελληνικού πρωταθλήματος, αλλά και δημιούργησε πολλά προβλήματα στους πράσινους. Η επιτυχία αύξησε τις απαιτήσεις των οπαδών της ομάδας καθώς και την αξία των παιχτών στο ποδοσφαιρικό χρηματιστήριο. Προϋπόθεση για να επαναληφθεί η πορεία των πράσινων ήταν η διοίκηση να βάλει το χέρι στην τσέπη. Και επειδή ως γνωστόν οι Βαρδινογιάννηδες δεν φημίζονται για το κιμπαρί τους, η καλή ευρωπαϊκή πορεία έδωσε τη θέση της στη μιζέρια και τη γκρίνια. Η αγωνιστική πτώση του Παναθηναϊκού συνδυάστηκε με την παντοκρατορία του Ολυμπιακού και το ενδιαφέρον για το πρωτάθλημα περιορίστηκε στο αν τη δεύτερη θέση θα κατακτήσει η ΑΕΚ ή

ο Παναθηναϊκός.

Ας δούμε όμως αν τα φράγκα που θα κερδίσουν οι εκπρόσωποί μας στην Ευρώπη συμβάλλουν στην καλύτερευση της εικόνας του ποδοσφαίρου μας. Έχουμε γράψει αρκετές φορές στη στήλη, ότι ο μόνος τρόπος για να ξεπεραστεί η σημερινή μιζέρια είναι να πέσουν φράγκα στην πιάτσα. Είπαμε παραπάνω, ότι τα έσοδα από τη συμμετοχή στις ευρωπαϊκές διοργανώσεις και ειδικότερα στο Champions League αποτελούν την κυριότερη πηγή εσόδων για τις ελληνικές ομάδες. Όσοι δεν έχουν ασχοληθεί διεξοδικά με τα τεκταινόμενα στο χώρο θα ισχυριστούν ότι η καλή πορεία των ελληνικών ομάδων θα αυξήσει τα έσοδά τους, θα τους εξασφαλίσει τα απαραίτητα κεφάλαια για να γίνουν ανταγωνιστικές και συνεπώς θα συμβάλει στην άνοδο του επιπέδου του ποδοσφαίρου μας. Η άποψη αυτή έχει βάση, αλλά αγνοεί τον τρόπο που κινούνται οι ιδιοκτήτες των ομάδων. Όταν ένας πρόεδρος ρίχνει φράγκα στην πιάτσα και δημιουργεί μια ομάδα που ξεχωρίζει, οι «συνάδελφοί» του των αντίπαλων ομάδων δεν αποφασίζουν να τον ακολουθήσουν, αλλά αντίθετα περιορίζουν στο ελάχιστο τις «επενδυτικές» τους δραστηριότητες, ελπίζοντας σε καλύτερες μέρες. Ας θυμηθούμε τον τρόπο που αντιμετωπίστηκε από τη διοίκηση του Παναθηναϊκού η δημιουργία από τον Κόκκαλη ενός δυνατού Ολυμπιακού. Οι Βαρδινογιάννηδες επέλεξαν την τακτική της 2ης θέσης και μόνο όταν η ΑΕΚ του Νικολαΐδη τους έβγαλε εκτός Champions League άρχισαν να ρίχνουν κάποια φράγκα στην πιάτσα, όχι για να φτάσουν τους ερυθρόλευκους αλλά για να γίνουν ανταγωνιστικοί στους κινδυνολογούς. Όσο για τους προέδρους των μικρομεσαίων ομάδων που βγαίνουν στο ΟΥΕΦΑ, οι προσδοκίες τους εξαντλούνται σε μια πρόκριση στη φάση των ομίλων, στην οποία παρακαλούν να κληρωθούν στην έδρα τους με εμπορική ομάδα για να βγάλουν φράγκα από τις εισπράξεις.

Ας είμαστε λοιπόν ρεαλιστές. Μέχρι σήμερα, η όποια καλή πορεία των ομάδων μας στην Ευρώπη δεν συνδυάστηκε με την άνοδο του ελληνικού πρωταθλήματος, εξαιτίας των όσων αναφέραμε παραπάνω. Επειδή, λοιπόν, τα δεδομένα δεν έχουν αλλάξει, δεν μπορούμε να είμαστε αισιόδοξοι ότι αυτή τη φορά θα αλλάξουν τα πράγματα.

Κος Πάπιας
papias@eksegarsi.gr

■ ΑΛΑΝ ΠΑΡΚΕΡ

Pink Floyd: The wall

Ο σημαντικός Βρετανός σκηνοθέτης Αλαν Πάρκερ σκηνοθέτησε το 1982 την ταινία αυτή βασισμένη στο ομώνυμο άλμπουμ των Pink Floyd. Η ταινία δημιούργησε μια διαμάχη μεταξύ του Ρότζερ Γουότσερς, ηγέτη και συνθέτη του συγκροτήματος, και του σκηνοθέτη, σχετικά με την απόδοση του κεντρικού χαρακτήρα στο φιλμ, είναι όμως γεγονός ότι όπως το άλμπουμ «The wall» έτσι και ο Πάρκερ καταφέρνει να αποτυπώσει τον «τοίχο» που σταδιακά σηκώθηκε ανάμεσα στο γκρουπ και το κοινό του, τροφδοτημένο από την αλλοτρίωση, την αλαζονεία και την απληστία μιας μουσικής βιομηχανίας κι ενός συστήματος που όταν δεν τρώει τα παιδιά του, ξέρει να τα αφομοιώνει.

■ ΛΟΥΚΙΝΟ ΒΙΣΚΟΝΤΙ

Ο γατόπαρδος

Με φόντο ένα θυελλώδη έρωτα ο Βισκόντι σχολιάζει το τέλος των τίτλων ευγενείας, τη δυναμική ανάπτυξη του

καπιταλισμού στο κατώφλι του 20ου αιώνα, την πάλη των τάξεων, την πολιτική και τον πόλεμο, σε μια ταινία, που αν και γυρισμένη το 1963, παραμένει λαμπερή και διδακτική.

■ ΡΑΙΝΕΡ ΒΕΡΝΕΡ ΦΑΣΜΠΙΝΤΕΡ

Berlin Alexanderplatz

Μ' ένα μαραθώνιο 15,5 ωρών παρουσιάζονται στον κινηματογράφο «Τριάνον» τα 13 επεισόδια του γνωστού έπους του Ρ.Β. Φασμπίντερ. Βασισμένο στη νουβέλα του Άλφρεντ Ντάμπλιν, το «Berlin Alexanderplatz» αποτυπώνει, όπως και όλες οι ταινίες του σκηνοθέτη, τη σήψη, την απελπισία και την αγριότητα που υποβόσκει στην καρδιά μιας κατά τα άλλα ευημερούσας δυτικής κοινωνίας. Όσοι δεν έτυχε να δείτε τη σειρά παλαιότερα στην τηλεόραση, αυτή είναι μια ευκαιρία.

■ ΑΝΤΕΡΣ ΤΟΜΑΣ ΓΙΕΝΣΕΝ

Τα μήλα του Αδάμ

Ένας νεοναζι καταδικάζεται σε καταναγκαστική εργασία στην κοινότητα-ενορία ενός περιέργου ιερέα. Η θρησκοληψία του ιερέα, του οποίου η επίπλαστη αισιοδοξία είναι ο μόνος τρόπος να ξεφύγει από τις τεράστιες ατυχίες της ζωής του, και η βιαιότητα του ναζι δημιουργούν ένα εκρηκτικό μίγμα. Η ταινία, αν και διατηρεί τη πρωτοτυπία και την «παραξενιά» της χώρας προέλευσής της (Δανία), δεν καταφέρνει να κάνει ένα διεισδυτικό και δηκτικό σχόλιο στο θέμα που πραγματεύεται, καταλήγοντας σ' ένα ιδιότυπο κήρυγμα σω-

Ασφαλιστικό: Γρηγορείτε γιατί χανόμαστε

Λευτεριά στους φυλακισμένους αγωνιστές/αγωνίστριες

ΠΑΣΟΚ: ο ένας Μπένι(ζελος), ο άλλος βγαίνει(;)»

«Εξωκοινοβουλευτική αριστερά»: αφού πήρατε τομπούλο, ξανά στις επερχόμενες εκλογές, παιδιά;

♦ Τι σου είναι κι αυτοί οι συγκοινωνιολόγοι: δεν διαφωνούν σε τίποτα με τα κυβερνητικά σχέδια.

♦ «Οι εργάτες έχουν μεταμορφωθεί σε εύπορους εργαζόμενους που συντηρούν τα κρουαζιερόπλοια και τον τουρισμό απανταχού της γης» (από επιστολή στον ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΤΥΠΟ, 24/09/07). Τόσο βάθος σκέψης, δηλαδή...

♦ Σύμφωνα με τον Μ. Χρυσόχοιδη, στην Ελλάδα 70% του πληθυσμού είναι μεσαίοι, 20% φτωχοί και 10% πλούσιοι (πολύ φουσκωμένος αυτός ο «μεσαίος» χώρος - ούτε λόγος για εργατική τάξη).

♦ Εκ της «Αριστεράς» (της εφημερίδας) προερχόμενο: «Χρειαζόμαστε μια αριστερά με ανοιχτές τις γραμμές της και το μυαλό της» (21/09/07). Με ανοιχτά τα σκελίνα, ίσως, θα προσέθεταν οι κακεντρέχεις.

♦ Από δω τόχουν, από κει τόχουν, πάλι στην «προσωπική πρωτοβουλία» το γυρίζουν (βλ. ΤΑ ΝΕΑ, 24/09/07, «Ιστορική συμφωνία για το

όζον»). Είπαν «όχι» (ΕΕ και 190 χώρες) στα βλαπτικά χημικά των ψυγείων και των κλιματιστικών (που σημαίνει ότι θα αναλάβει να μας «πεισει» η γνωστή και μη εξαιρετέα Γερμανία για το πόσο ευθυνόμεθα ως «καταναλωτές» - τι ισοπεδωτικός όρος... - για το περιβάλλον - ωϊμέ...).

♦ Μπάλωμα δεξαμενής πλοίου με... κορμό δέντρου. Και γαμππί! τις οικολογικές συνειδησεις!

♦ Υπέρ της αξιολόγησης ο πρύτανης του πανεπιστημίου Πάτρας κ. Κουμπιάς. Αλλά και κατά των εντάσεων (βλ. φοιτητικών κινητοποιήσεων). (Πάντα μέσα στα σκ... υπεύθυνοι, οι υπεύθυνη θέση κατέχοντες).

♦ Το ψωμί-ψωμάκι και το κεραμίδι στο κεφάλι μας (αύξηση τιμών ψωμιού - ενιαίος φόρος ακινήτων).

♦ «Η αύξηση ρεκόρ στη μερική απασχόληση, αλλά και των εργαζομένων που αμείβονται με χαμηλούς μισθούς, δημιουργούν ερωτήματα για τη δυνατότητα χρηματοδότησης του συστήματος κοι-

νωνικής ασφάλισης και των μελλοντικών συντάξεων» (ΤΑ ΝΕΑ, Αιχμές, 24/09/07). Το ΠΑΣΟΚ είναι εδώ, ενωμένο, δυνατό...

♦ Μηνιαίο ασταθές Euribor στα στεγαστικά δάνεια (όχι τούλο, πουλόπουλο).

♦ Αύξηση των εσόδων του κρατικού προϋπολογισμού για το 2008 (πρόβλεψη) στα επίπεδα του 7%. (ωχ! τα νεφρά μου...).

♦ Πλουσιότερη οικονομία αυτή της Κίνας μέχρι το 2040 (με πόσα εκατομμύρια φτωχούς εξαθλιωμένους;).

♦ Υγιέστεροι οι «έχοντες και κατέχοντες»: διαφωτιστικότητα τα στοιχεία στην ΗΜΕΡΗΣΙΑ, 24/09/07.

♦ Τσασακ! Να και οι περικοπές κοινωνικών δαπανών κατά 10% «για να συγκρατηθεί το έλλειμμα στο 2,4 του ΑΕΠ». (Η ΝΑΥΤΕΜΠΟΡΙΚΗ, 24/09/07). Η οποία εφημερίς, πονηρώς σκεπτόμενη, στην πέμπτη σελίδα, ενώ δίνει αναλυτικά την «επιβάρυνση» του φετινού προϋπολογισμού όσον αφορά την αύξηση για τους πολιτικούς υπαλλήλους του Δημοσίου, το επίδομα εξωδιδασκτικής διδασκαλίας 170.000 εκπαιδευτικών και το επίδομα τροφής 80.000 νοσοκομειακών υπαλλήλων (28, 17,5 και 17,5 ευρώ αντίστοιχα), μόλις αναφέρει το επίδομα ειδικών συνθηκών 90.000 στρατιωτικών και των στελεχών των Ενόπλων Δυνάμεων και Σωμάτων Ασφαλείας «εξχνάει» περί τίνος ποσού πρόκειται.

♦ Βρε φαγούρα με το όζον (με το ούζο τί γίνεται;).

♦ Οι ειδικοί προειδοποιούν ότι τα βιοκαύσιμα προκαλούν μεγαλύτερο κακό απ' ότι καλό (γιατί όμως;): αφού οδηγούν βασικούς κλάδους της παγκόσμιας οικονομίας σε αδιέξοδο (τόση αγάπη για το περιβάλλον).

♦ Μπορεί η οικονομία της Ελλάδας να βγήκε από την επιτήρηση, αλλά εμάς οικονομικά «μας μπήκε»... (το αγούρι).

♦ Επαναλαμβάνουμε την ονομασία της ελληνικής επικράτειας: «Πρώην Βασιλευμένη Δημοκρατία της Ελλάδας»...

♦ Ψυχισμός τάδε στην ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΕΞΟΥΣΙΑ του Σεπτεμβρίου 2007.

♦ «Το Μ-Λ ΚΚΕ βγαίνει δυ-

ναμωμένο και ενισχυμένο (σ.σ. με σίγμα) από την εκλογική μάχη» (ΛΑΙΚΟΣ ΔΡΟΜΟΣ, 22/09/07). «Μαζική αποδέσμευση από την επιρροή των αστικών κομμάτων και αριστερή στροφή εκατοντάδων χιλιάδων ψηφοφόρων». Αυτό κατάλαβε μια από τις συνιστώσες των Παρεμβάσεων: όχι μόνο το «μαγαζάκι» τους πήγε καλά (εμ, βέβαια, άμα συγκρίνεις τα 90 περίπου φύλλα του 15ήμερου ΛΑΙΚΟΥ ΔΡΟΜΟΥ με τον αριθμό των ψήφων του Μ-Λ μπροστά) αλλά και άλλος αέρας πνέει στην κοινωνία (ξεχνάμε τον ενιαίο Συνασπισμό, φαίνεται...).

♦ Παραπέρα από το Μ-Λ μπροστά προχωράει η ΚΟΕ: Ενθουσιασμένη ρωτάει αν αυτές οι εκλογές υπήρξαν «το κύκνειο άσμα του δικομματισμού» (Εφημ. ΑΡΙΣΤΕΡΑ, 21/09/07). Λες και το όλο ζήτημα είναι τι μορφή θα έχει το αστικό πολιτικό σύστημα για να μας πηδάει ο καπιταλισμός.

♦ Εντάξει, πρόστιμο στη ΔΕΗ. Με τις ρυτιγόνες βιομηχανίες που μολύνουν τον Ασωπό και τα (παράνομα) μεταλλεία στο Μαρκόπουλο τί γίνεται; Είναι στην «ατζέντα»;

♦ Λίγες μέρες μετά τις εκλογές νόσσο πάλι το «θέμα» του εκλογικού νόμου.

♦ Υπέρ των ορθολογικών αλλαγών στο ασφαλιστικό ο Ν. Αναλυτής: αντιστοίχιση εισφορών-παροχών (έτσι λέγεται το ολόδροσο αγούρι στη γλώσσα του).

♦ «Η κυβέρνηση με μειωμένη την εμπιστοσύνη των πολιτών, θα δυσκολευτεί να ξετιλίξει όλες τις νεοφιλελεύθερες επιλογές της» (Αλ. Καλύβης στην ΑΥΓΗ, 25/09/07). Πότε έδειξε η κυβέρνηση ότι «καλώνει»; Όχι με τις εκλογές, βέβαια.

♦ «Συνταγή ΤΕΒΕ για μείωση συντάξεων» (ΕΘΝΟΣ, 25/09/07). Μας βλέπω α-σύνταχτους.

♦ Διαβάζουμε σε διαφορετικά φύλλα του ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗ (23-25-26/09/07): «Ενιαίος αγώνας για τα ασφαλιστικά δικαιώματα», «Καμμία επανάσταση, οργάνωση δράσης», «Λαϊκή συστράτευση για την αποτροπή της νέας αντιλαϊκής καταπίεσης». Όλα αυτά αμέσως μετά τις εκλογές που δεν κουνιέται φύλλο...

♦ Εμπιστευομαι τη Νέα Δημοκρατία και τον Καραμανλή. Με κάνει να νιώθω σιγουριά για το μέλλον (ΝΔ)

Το σύνθημα είναι εντελώς αταξικό. Της Νέας Δημοκρατίας είναι, τι διαφορετικό θα ήταν. Αν και εδώ που τα λέμε η αταξικότητα των συνθημάτων έδωσε και πήρε στις εκλογές από ολόκληρο το φάσμα της αριστεράς. Αλλά ως επαναφέρουμε τη σκέψη μας στο σύνθημα της Νουδούλας. Ενα κομμάτι του ελληνικού λαού εννοείται ότι πρέπει να την εμπιστεύεται. Έδωσε εξετάσεις, άλλωστε, η Νουδούλα τα τρία χρόνια. Την εμπιστεύονται τα «πετυχημένα», τα «άνωτερα» στρώματα της κοινωνίας. Οι λήσασταρχοι, οι εκμεταλλευτές του ανθρώπινου μόχθου, οι καρχαρίες, οι κουμπάροι και οι νταβατζήδες. Τώρα, βέβαια, θα πείτε ότι ορισμένοι νταβατζήδες έπαιξαν λίγο Γιωργάκη παραπάνω. Τι να κάνουμε! Έτσι γίνεται το παιχνίδι. Με λίγο Γιωργάκη παραπάνω θα παζαρέψουν λίγο σκληρότερα με τον Κωστάκη. Μετά, μην ξεχνάμε ότι οι νταβατζήδες έχουν μια έκδηλη προοδευτικότητα, μια δημοκρατική κουλτούρα. Μετράει και αυτό όσο να πεις. Τέλος πάντων. Τέλος καλά, όλα καλά. Όλος ο αφρός της Ελλάδας παρακολουθεί με εμπιστοσύνη την 18μηνη επίθεση που σάλπισε ήδη η Νουδούλα. Τώρα αρχίζει ο χορός. Τώρα θα δεις εθνική -συνώνμη, λάθος- ταξική ομοψυχία. Τώρα θα δεις κινδυνολογία. Τώρα θα δεις αγωνία για την οικονομία. Τώρα θα δεις πόνο για τους χαμηλοσυνταξιούχους και μίσος για τους υψηλοσυνταξιούχους. Τώρα θα ξαναδείς τι θα πει ταξική αδιαλλαξία. Το θέμα είναι αν επαληθευτεί ή όχι το δεύτερο μέρος του συνθήματος. Αν δηλαδή όλος αυτός ο συρφετός, μαζί με την κυβέρνηση, μπορεί να νιώθει σιγουριά για το μέλλον. Όχι το απώτερο μέλλον. Το κοντινό. Το μέλλον των 18 μηνών που έρχονται. Μπορούν να νιώθουν σιγουριά ότι θα κατακρεουργήσει πάλι η ΝΔ το ασφαλιστικό; Αυτό είναι το θέμα. Αυτό είναι το ερώτημα. Ας δώσουμε όλοι την καλύτερή μας απάντηση. Στους δρόμους.

♦ Μην αποφασισεις για την ψήφο σου αν δεν ακούσεις όλες τις πλευρές (ΛΑΟΣ - Γ. Καρατζαφέρης)

Από το φυλλαδάκι του χέρι-χέρι αντλήσαμε το τι δεν είναι το ΛΑΟΣ. Αντηράφουμε: «Δεν είναι ένα κόμμα εθνικιστικό, χωρίς ωστόσο να αποδέχεται ότι θα πρέπει να ανεχόμαστε να απαξιώνουν τη θεμελιώδη προσφορά του ελληνικού πνεύματος στον παγκόσμιο πολιτισμό». Ο πρόεδρος εδώ ελίχθηκε σαν χέλι. Γιατί άλλο η θεμελιώδη προσφορά του ελληνικού πνεύματος στον παγκόσμιο πολιτισμό και άλλο ότι το έθνος των Ελλήνων έδωσε τα φώτα του στους βαρβάρους. Αλλά είναι; Τώρα που το γράφω, βλέπω ότι είναι σχεδόν το ίδιο. Είναι το ίδιο με διαφορετική διατύπωση. Ο ελιγμός του χοντρού ήταν σαν αυτούς που έκανε ο Ανατολάκης στον Ολυμπιακό. Για την ουσία του ζητήματος. Πέρα από το ότι σε μια ταξική κοινωνία υπάρχουν δύο πολιτισμοί κ.λπ. κ.λπ., θα θέλαμε να ρωτήσουμε τον χοντρό πρόεδρο: τι πολιτισμό έχει να δώσει τα τελευταία χρόνια στην ανθρωπότητα το ελληνικό πνεύμα; Εύκολη η απάντηση για τον πρόεδρο: τον Πλεύρη και τον Βορίδη θα μας απαντούσε.

♦ Δημοκρατική Αναγέννηση - Στέλιος Παπαθεμελής. Κίνημα αφύπνισης και ευθύνης

Πριν από χρόνια ορισμένοι ισχυρίζονταν ότι η Βουλή ήταν πιο φτωχή γιατί είχε μείνει απ' έξω ο Κύρκος. Τι θα μπορούσαν να πουν οι ίδιοι ή κάποιοι άλλοι, τώρα που έμεινε απ' έξω ο Στελλάρας; Εγινε πιο κοντή η Βουλή ή έγινε πιο ψηλή;

Μια γνώμη προς ΜΕΡΑ και ΕΝΑΝΤΙΑ

Μελετήστε με προσοχή τα συμπεράσματά σας για τις εκλογές. Θα βρείτε σοβαρή βάση για συζητήσεις και συνεργασίες. Αλλά εκείνο που πραγματικά είναι στοιχείο ενότητας των δυο σας είναι το κλάμα. Κλαίτε με τον ίδιο ακριβώς τρόπο. Απόδειξη ότι η ριζοσπαστική, η αντικαπιταλιστική αριστερά, μπορεί να ενωθεί.

τηρίας της ψυχής, που ιδωμένο σε κοινωνική κλίμακα δεν λέει απολύτως τίποτα.

■ Άλλες ταινίες:

ΤΖΕΙ ΚΑΡΟΥΖΟ: Υποψίες Περιπετειώδες θρίλερ όπου έφηβος υποψιάζεται ότι ο γείτονας του είναι κατά συρροή δολοφόνος και αρχίζει να τον παρακολουθεί.

ΣΚΟΤ ΧΙΚΣ: Έχετε κάνει κράτηση; Διάσημη και αυστηρή σεφ υποκύπτει στη γοητεία νεόκοπου πλιν ανερχόμενου, χαλαρού υφιστάμενού της.

ΒΙΚΤΟΡ ΣΑΛΒΑ: Ο δρόμος του ειρηνικού πολεμιστή Ταλαντούχος, αλαζόνας αθλητής αναγκάζεται να πάρει μαθήματα ανθρωπιάς, γνώσης και αληθινών αισθημάτων από ένα μυστηριώδη παλαίμαχο μεσσηλικα με το συμβολικό όνομα... Σωκράτης.

ΜΠΡΑΝΤ ΜΠΕΡΝΤ: Ρατατούης Ένας ποντικός ονειρεύεται να γίνει σεφ και τα καταφέρνει, σε μια παιδική ταινία που φημολογείται ότι είναι από τις καλύτερες του είδους.

Ελένη Σταματίου

Βασίλης

Φτιάχνουν δασικούς χάρτες της πλάκας

Η εταιρία Κτηματολόγιο ΑΕ με τις εντολές του Γ. Σουφλιά δουλεύει πυρετώδεια για να φτιάξει σε σύντομο διάστημα δασικούς χάρτες για όλες τις περιοχές της Ελλάδας και στη συνέχεια να υποχρεωθούν ο προϊστάμενος της Γενικής Διεύθυνσης Ανάπτυξης και Προστασίας Δασών και Φυσικού Περιβάλλοντος (ΓΔΑΠΔΦΠ) και ο προϊστάμενος της αρμόδιας Διεύθυνσης, που είναι η Διεύθυνση Δασικών Χαρτών (ΔΔΧ) του υπουργείου Γεωργίας, να τους αποδεχτούν ως επιστημονικά άρτιους, που καταγράφουν δήθεν με ακρίβεια τα δάση και τις δασικές εκτάσεις στην Ελλάδα.

Το Μάη του 2007, η εταιρία έδωσε στη δημοσιότητα τις 6 προκηρύξεις για το έργο της οριοθέτησης δασών και δασικών εκτάσεων. Σύμφωνα με πληροφορίες μας, αυτές τις ημέρες θ' ανοίξουν οι προσφορές τουλάχιστον των τριών συμβάσεων, που αφορούν όλη τη Μακεδονία, με σκοπό να γίνει η κατακύρωση τους. Από τη μέρα της κατακύρωσης και μέσα σε 15 μέρες πρέπει να υπογραφούν τα ιδιωτικά συμφωνητικά, ενώ μέσα σε 13 μήνες από την υπογραφή του ιδιωτικού συμφωνητικού θα παραδοθούν οι χάρτες στην Κτηματολόγιο ΑΕ.

Βάζοντας κάτω τις ημερομηνίες αυτές διαπιστώνουμε ότι η Κτηματολόγιο ΑΕ έβαλε στόχο να έχει στα τέλη του 2008 αυτούς τους δασικούς χάρτες-καρκατούρα. Για να υποχρεώσει δε τους προϊστάμενους της ΓΔΑΠΔΦΠ και της ΔΔΧ του υπουργείου Γεωργίας ν' αποδεχτούν αυτούς τους χάρτες-κουρελού, θα επιστρατεύσει όλο το αντιδραστικό σπλοστάσιο σε βάρος των δασολόγων (ότι είναι συντηχιακός κλάδος, ότι δήθεν έχουν χαρακτηρίσει ως δάση σημαντικές εκτάσεις που είναι είτε γεωργικές είτε έχουν άλλη χρήση κ.λπ.).

Ο Γ. Σουφλιάς, που μετά τις πυρκαγιές στην Πάρνηθα και την Πελοπόννησο φόρεσε τη στολή του ευαίσθητου για την προστασία του περιβάλλοντος, ισχυρίζεται ότι με την οριοθέτηση των δασών και των δασικών εκτάσεων δεν θα συνταχθούν δασικοί χάρτες, αλλά ένα

πρόδρομο έργο. Υποστηρίζει ότι με τη μέθοδο αυτή θα γίνει μια συστηματική και τεκμηριωμένη απεικόνιση τόσο του 1945 όσο και της σημερινής των δασών και των δασικών εκτάσεων. Προβάλλει αυτούς τους ανυπόστατους ισχυρισμούς προκειμένου να εξαπατήσει και αποκοιμίσει τους δασολόγους και ιδιαίτερα εκείνο το κομμάτι που έχει κοινωνικές ευαισθησίες και ταξικές προσεγγίσεις στα ζητήματα της προστασίας των δασών και του φυσικού περιβάλλοντος, με σκοπό να μην αντιδράσουν και να μην αρχίσουν από τώρα να αποκαλύπτουν στον ελληνικό λαό τις πραγματικές επιδιώξεις που κρύβονται πίσω από την οριοθέτηση των δασών και των δασικών εκτάσεων.

Παραθέτουμε το άρθρο 1 του τεύχους των τεχνικών προδιαγραφών οριοθέτησης δασών και δασικών εκτάσεων, που περιγράφει τους σκοπούς της: «Στα πλαίσια υλοποίησης του έργου της οριοθέτησης δασών και δασικών εκτάσεων, οι παρούσες Τεχνικές Προδιαγραφές αποσκοπούν στην απεικόνιση και καταγραφή των δασών, δασικών και χορτολιβαδικών εκτάσεων επί χαρτογραφικού υλικού παλαιότερου και πρόσφατου έτους με μονοσκοπική φωτοερμηνεία, χωρίς να απαιτείται επίγεια επιβεβαίωση». Από την προσεκτική ανάγνωση του καταλήγουμε στο συμπέρασμα ότι οι ιθύνοντες της Κτηματολόγιο ΑΕ επιδιώκουν να συντάξουν δασικούς χάρτες της πλάκας, προκειμένου να εξαιρεθούν εκατομμύρια στρέμματα δάσους και δασικών εκτάσεων από την προστασία.

Διαβάσαμε σε έμπειρο δασολόγο που δουλεύει στο δημόσιο το άρθρο αυτό και τον ρωτήσαμε αν οι εργασίες γραφείου που προβλέπεται να γίνουν σύμφωνα με το άρθρο αυτό είναι ίδιες μ' αυτές που γίνονται από την Διεύθυνση Δασικών Χαρτών. Μας απάντησε, ότι εάν εξαιρέσουμε τη μονοσκοπική φωτοερμηνεία, την οποία απορρίπτουν ως μέθοδο, (εμείς υιοθετούμε τη στερεοσκοπική φωτοερμηνεία, τόνισε) και μια σειρά αποφάσεις της διοίκησης, όπως οι τελεσίδικες πράξεις χαρακτηρισμού και οι αποφάσεις για την κήρυ-

ξη των καμένων εκτάσεων ως αναδασωτέων, οι εργασίες είναι αυτές που γίνονται για τη σύνταξη των δασικών χαρτών. Κατέληξε ότι πράγματι η Κτηματολόγιο ΑΕ σκοπεύει με την οριοθέτηση αυτή να φτιάξει τους δασικούς χάρτες.

Ο ίδιος δασολόγος μας εξήγησε, ότι απορρίπτεται η μονοσκοπική παρατήρηση των ορθοφωτοχαρτών, γιατί βασίζεται σε ένα ορθοφωτοχάρτη, σε αντίθεση με τη στερεοσκοπική, που στηρίζεται σε ζεύγος ορθοφωτοχαρτών. Με το ζευγάρι των ορθοφωτοχαρτών καταγράφονται οι πραγματικές διαστάσεις των διάφορων ακινήτων που αποτυπώνονται σ' αυτές και με τη στερεοσκοπική παρατήρηση μπορεί κανείς να διακρίνει τα διάφορα είδη βλάστησης. Αντίθετα, με τη μονοσκοπική παρατήρηση, που βασίζεται σε ένα ορθοφωτοχάρτη, ούτε οι πραγματικές διαστάσεις καταγράφονται ούτε είναι δυνατό να διακριθούν τα διάφορα είδη βλάστησης. Ετσι, στην οριοθέτηση αυτή της Κτηματολόγιο ΑΕ δεν διακρίνονται τα δάση από τις δασικές και χορτολιβαδικές εκτάσεις. Στην 6η σελίδα των τεχνικών προδιαγραφών οι συντάκτες τους εμμέσως πλην σαφώς ομολογούν αυτή την «αδυναμία» αναφέροντας: «Στα πλαίσια του παρόντος έργου δεν απαιτείται να γίνει ξεχωριστή οριοθέτηση των δασών και των δασικών εκτάσεων, οι εκτάσεις αυτής οριοθετούνται ως ενιαία κατηγορία έκτασης με την ονομασία "Δασική Έκταση"». Δεν απαιτείται -συμπληρώνουμε εμείς- γιατί με τη μονοσκοπική μέθοδο δεν διακρίνονται τα διαφορετικά είδη βλάστησης και η διαφορετική καθ' ύψος βλάστηση. Γιατί προτιμούμε τη μονοσκοπική φωτοερμηνεία; Γιατί απλούστατα ο ένας ορθοφωτοχάρτης στοιχίζει λιγότερο από το ζεύγος των ορθοφωτοχαρτών, ενώ παράλληλα αυτή η εργασία τελειώνει πιο γρήγορα. Το ότι το αποτέλεσμα αυτής της παρατήρησης είναι φτηνιάρικο και επισφαλές είναι ψιλά γράμματα για την εταιρία και τον Γ. Σουφλιά. Αυτοί ενδιαφέρονται να βγάλουν μια δουλειά φτηνή και γρήγορη, για να τελειώνουν με το εμπόδιο των πολλών δασών και δασι-

κών εκτάσεων που «εμποδίζουν την ανάπτυξη».

Όπως αναφέραμε και παραπάνω, η Κτηματολόγιο ΑΕ με τις τεχνικές της προδιαγραφές απάλλαξε τις εταιρίες, στις οποίες θα κατακυρωθούν οι συμβάσεις, από τη δουλειά γραφείου. Δηλαδή, από τις εργασίες που απαιτούνται για την καταγραφή όλων των αποφάσεων της δημόσιας διοίκησης, όπως αυτές των τελεσίδικων χαρακτηρισμών και αυτές με τις οποίες κηρύσσονται αναδασωτέες όλες οι εκτάσεις που κήρικαν όλα τα προηγούμενα χρόνια, ανεξάρτητα από το γεγονός ότι τμήματα των καταστραφέντων δασών, ενώ έχουν κηρυχθεί αναδασωτέα, έχουν καταπατηθεί και οικοδομηθεί. Αποδεικνύεται έτσι πόσο επισφαλής είναι η οριοθέτηση αυτή για να καταγράψει τα δάση και τις δασικές εκτάσεις. Ορθά ενήργησαν οι υπηρεσιακοί παράγοντες της ΓΔΑΠΔΦΠ και της ΔΔΧ που έσπευσαν να δηλώσουν ότι δεν πρόκειται να δεχτούν τα αποτελέσματα της οριοθέτησης ούτε ως δασικούς χάρτες ούτε σαν πρόδρομο υλικό για τους δασικούς χάρτες. Καλά θα κάνουν οι παράγοντες αυτοί, αλλά και όλοι οι αγανακτισμένοι δασολόγοι, να βγουν από τώρα και να κάνουν πλατιά ζύμωση στο λαό, εξηγώντας γιατί δεν πρέπει να δεχτούμε τα αποτελέσματα αυτής της αντιεπιστημονικής οριοθέτησης.

Κλείνουμε με μια αναφορά στην προεκτίμηση που κάνουν οι ιθύνοντες της Κτηματολόγιο ΑΕ στις τεχνικές προδιαγραφές. Προεκτιμούν, με μια απόκλιση συν-πλην 15%, ότι ανάμεσα στη συνολική έκταση που καλύπτεται από δάση, δασικές και χορτολιβαδικές εκτάσεις το 1945 και πρόσφατα υπάρχει μια διαφορά που ανέρχεται στα 12,5 εκατ. στρέμματα. Αν, λοιπόν, μαζί με την οριοθέτηση υπολογίσουμε και την προεκτίμηση, καταλαβαίνουμε τι πετσόκομμα θα πέσει μ' αυτή την οριοθέτηση στις συνολικές εκτάσεις που καλύπτονταν από δάση και που ενώ μετά το κάψιμο κηρύχθηκαν αναδασωτέες, τμήματά τους καταπατήθηκαν και οικοδομήθηκαν.

Πράσινες μπίζνες και πολιτικά παιχνίδια

Το είδαμε κι αυτό. Οι «Οικολόγοι-Πράσινοι» οργάνωσαν συγκέντρωση έξω από το ΥΠΕΧΩΔΕ για να ζητήσουν τη δημιουργία χωριστού υπουργείου Περιβάλλοντος!!! Τα πολλά θαυμαστικά αφορούν το αφελές (στην καλύτερη περίπτωση) έως πολιτικά αντιδραστικό περιεχόμενο του συγκεκριμένου αιτήματος.

Υπάρχει περίπτωση να υπάρξει μικρή έστω στροφή της ασκούμενης πολιτικής για το περιβάλλον, ως αποτέλεσμα μιας διοικητικής αλλαγής; Δεν χρειάζεται να κάνουμε πολιτικούς συλλογισμούς για να δώσουμε την απάντηση. Αρκεί να δούμε την πραγματικότητα στις ευρωπαϊκές χώρες, οι περισσότερες των οποίων έχουν χωριστά υπουργεία Περιβάλλοντος. Όταν η ανάπτυξη (δηλαδή, η εξασφάλιση της ανταγωνιστικότητας του καπιταλισμού, που απαιτεί εξάντληση του εργαζόμενου ανθρώπου και της φύσης) αποτελεί το ύψιστο δόγμα τότε υπουργείο Περιβάλλοντος να λειτουργήσει κόντρα σ' αυτό το δόγμα. Ακόμα και σε επίπεδο μικρομεταρρυθμίσεων δεν είναι η διακριτή διοικητική δομή όρος για την προώθησή τους. Αλλωστε, εδώ που έχουν φτάσει τα πράγματα, η προστασία του περιβάλλοντος δεν έχει ανάγκη από μικρο- αλλά από mega-μεταρρυθμίσεις, που έρχονται σε αντίθεση με τον πυρήνα της λειτουργίας του σύγχρονου καπιταλισμού.

Δεν είναι, όμως, αφελείς εκείνοι που κινούν τα νήματα της επαγγελματικής οικολογίας. Όπως δεν είναι αφελείς οι εκπρόσωποι συγκροτημάτων ΜΜΕ (βλέπε συγκρότημα Αλαφούζου, που οργανώνει ολόκληρη καμπάνια για τη δημιουργία χωριστού υπουργείου Περιβάλλοντος). Πίσω από την πολιτική αφέλεια κρύβονται πολιτικά παιχνίδια που αφορούν μπίζνες. Τις λεγόμενες «πράσινες μπίζνες». Αφελείς είναι αρκετοί απ' αυτούς που πλαισιώνουν τις «περιβαλλοντικές» οργανώσεις, αποδεχόμενοι να χρησιμοποιούνται μόνο ως «εργαλεία» (για παράδειγμα: η περιβόητη WWF Ελλάς έχει 5.500 μέλη, αλλά μόνο τα 10 μέλη του ΔΣ έχουν δικαίωμα ψήφου!!!).

Στο ράδιο Αλαφούζος ακούσαμε μες στη βδομάδα κάποιον από τους «περιβαλλοντιστές» να εξηγεί με απλό τρόπο τι σημαίνει χωριστό υπουργείο Περιβάλλοντος: Οι χώρες που έχουν χωριστό υπουργείο έχουν καλύτερες σχέσεις με την Κομισιόν και καταφέρνουν να αποσπούν μεγαλύτερο μέρος από τα κονδύλια που διατίθενται για την προστασία του περιβάλλοντος! Αυτό είναι, λοιπόν, το ζουμί. Τα κονδύλια. Τα περισσότερα κονδύλια, που θα επιτρέψουν στους επαγγελματίες του είδους να αυξήσουν τον κύκλο εργασιών τους, αποκαθιστώντας περισσότερο προνομιακές σχέσεις με το ειδικό υπουργείο. Δεν «τρώνε» και λίγα (μπείτε στην ιστοσελίδα του ΥΠΕΧΩΔΕ και δείτε τα σχετικά προγράμματα που «τρέχουν» οι διάφορες ΜΚΟ), όμως ξέρουν από τους συναδέλφους τους στο εξωτερικό ότι μπορούν να «φάνε» περισσότερα.

Για ποιο λόγο τους πληρώνουν τα καπιταλιστικά κράτη; Γιατί λειτουργούν σαν αποσμητικό στη βρόμικη τουαλέτα του συστήματος. Γιατί προσφέρουν απόλυτα ελεγχόμενη πολιτική διέξοδο στους εργαζόμενους και τους νέους που ευαίσθητοποιούνται από την προϊούσα καταστροφή. Γιατί εμποδίζουν την ανάπτυξη ενός αντισυστημικού οικολογικού κινήματος.

Π.Γ.

ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΑΘΗΝΑ: ΑΓΑΘΟΥΠΟΛΕΩΣ 65-Τ. Κ. 112 25, ΤΗΛ. 8675243, FAX 8663100

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: ΜΕΝΕΛΑΟΥ 1 ΚΑΙ ΕΓΝΑΤΙΑ, ΤΗΛ-FAX 221898

<http://www.eksegersi.gr>, e-mail: kontra@eksegersi.gr

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ-ΕΚΔΟΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΠΕΤΡΟΣ ΠΩΤΗΣ

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: ΧΕΛΙΟΣ ΠΡΕΣ ΑΒΕΕ: Αγ. ΑΝΝΗΣ 24 - ΑΙΓΑΛΕΟ

